

Giới thiệu Một Đời Vui Vẻ

Hạ Ly chưa bao giờ thừa nhận mình là một cô gái bình thường trong truyện Một Đời Vui Vẻ của tác giả Huyết Nguyệt Lạc Vi, mặc dù cô giống với đại đa số các cô gái bình thường trong những câu chuyện ngôn tình hiện đại ở điểm sẽ thầm mến một ai đó, sẽ đau lòng cùng ghen tỵ....

Trong vận mệnh của Hạ Ly có hai người khiến cô hận thấu xương, một là Văn Trinh Uyển mười tám năm trước như chim nhỏ bé nép vào người: Người phụ nữ này đã đoạt cha cô, chèn ép mẹ cô; người còn lại là Văn Yên mười tám năm sau như chú chim nhỏ nép vào lòng của một người: người phụ nữ này đoạt mất người mà cô thích mười năm, nhân tiện đắp nặn cô thành người xấu.

Vậy mà, đúng như Hạ Ly nói: Người làm nhục tôi, phải hứng chịu gấp bội; người khi dễ ta bị khi dễ gấp bội; người lấn ta, tăng gấp bội lấn, Mặc kệ bị đá đảo như thế nào, tiểu cường Hạ Ly cũng sẽ dũng cảm bò dậy!

Trong sinh mệnh của Hạ Ly cũng có hai người cô yêu đến tan nát cõi lòng, một người là mười năm trước nói lời hùng hồn tuyên bố đời này chỉ thừa nhận hạ ly là em họ anh Hứa Lâm Tranh, một người khác là người thần bí mười năm sau bất luận như thế nào cũng sẽ đứng ở phía cô Tiêu Phượng Nam.

Vậy mà, tôi yêu người, tôi hận người..... Kết quả truyện hay cũng chỉ như thế mà thôi. Mặc kệ là Tiêu Hồn Thực Cốt cỡ nào, nữ vương Hạ Ly tình nguyện vứt bỏ tình yêu, cũng không chịu mất đi một chút tự tôn buồn cười này.

Nói một tiếng cười khuynh thành quá tham lam, như vậy tôi chỉ cầu xin..... Một đời vui vẻ có hợp có tan.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bữa Tiệc Đính Hôn

Hạ Ly trước giờ không thừa nhận mình là một cô gái bình thường, mặc dù cô giống các cô gái bình thường ở điểm, sẽ thầm mến, sẽ đau lòng, sẽ ghen tỵ, sẽ mơ màng.....

Trong sinh mệnh của Hạ Ly có hai người cô hận thấu xương, một là Văn Trinh Uyển mười tám năm trước như chim nhỏ nép vào người: người phụ nữ này đoạt đi cha cô, tức giận chèn ép mẹ cô; một người khác là Văn Yên mười tám năm sau cũng giống chim nhỏ nép vào người: người phụ nữ này đoạt mất người đàn ông cô thích mười năm, nhân tiện đắp nặn cô thành người xấu cả đời.

Vậy mà, đúng như Hạ Ly nói: Người làm nhục tôi, chịu nhục gấp bội; người khi dễ tôi, bị khi dễ gấp bội; người lấn ta, tăng gấp bội lấn chi; người làm phiền tôi, hung hăng chà đạp! Mặc kệ bị đá đảo như thế nào, tiểu cường Hạ Ly cũng sẽ dũng cảm bò dậy!

Trong sinh mệnh của Hạ Ly cũng có hai người cô yêu đến tan nát cõi lòng, một người là mười năm trước nói lời hùng hồn tuyên bố đời này chỉ thừa nhận hạ ly là em họ anh Hứa Lâm Tranh, một người khác là người thần bí mười năm sau bất luận như thế nào cũng sẽ đứng ở phía cô Tiêu Phượng Nam.

Vậy mà, tôi yêu người, tôi hận người..... Kết quả cũng chỉ như thế mà thôi. Mặc kệ là Tiêu Hồn Thực Cốt cỡ nào, nữ vương Hạ Ly tình nguyện vứt bỏ tình yêu, cũng không chịu mất đi một chút tự tôn buồn cười này.

Nói một tiếng cười khuynh thành quá tham lam, như vậy tôi chỉ cầu xin..... Một đời vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạn Gái

Ngày thứ hai, Hạ Ly thất tình vẫn ngủ thẳng đến mười một giờ trưa.

"Tiêu Ly biết Phượng Nam sao?" Cha Hạ từ hôm qua bắt đầu nhìn sắc mặt con gái mà làm việc, bữa tiệc đính hôn của con gái thứ hai sắp xếp trước con gái lớn, ít nhiều gì trong lòng cũng áy náy. Huống chi, ông cũng hiểu chút tâm sự thiếu nữ của Hạ Ly. Nhưng mà chuyện này cũng là không có cách nào, ai bảo Hạ Ly lại vừa ý anh họ mình chứ.

Làm cha nhà người ta bị bức thành như vậy, cũng chính là ông.

"Không biết." Hạ Ly có chút khó hiểu. Cô nên biết sao?

"Ách. . . . ." Cha Hạ ngẩng đầu từ trên báo lên: "Không biết mà con khiếu vũ với nó?"

"Nghe nói là bạn Lâm Tranh mà." Hạ Ly xé một miếng bánh mì, miệng ậm ừ: "Làm sao vậy?"

"Lúc con còn nhỏ nó còn tới nhà chúng ta chơi, sau này ra nước ngoài với ông nội nó. Nói là năm trước mới trở về." Cha Hạ sờ sờ râu: "Hình như là bạn học với Lâm Tranh, cha cũng quên rồi."

"Chiều nay phải qua bên mẹ, có muốn thuận tiện đem thức ăn về không?" Hạ Ly liếm liếm ngón tay không chú ý hỏi cha, không ưu nhả trước người khác chút nào.

Cha Hạ nhìn chăm chăm con gái mình, thờ dài: "Con là đến chỗ mẹ con, hay là đến nhà ông ngoại con? Tiểu Ly, con cũng không phải là trẻ con, ít gặp anh họ con mới phải."

Vốn là Hạ Ly đang ăn thoải mái liếc nhìn trên lầu: "Yên tâm, tôi sẽ không phá hư hạnh phúc của con gái bảo bối của ông." Cô rút lấy đầu ngón tay "cộc cộc" đi lên lầu, đá văng cánh cửa mở hờ kia "oanh" một tiếng: "Muốn nghe cái gì tôi nói cho bà nghe, cần gì lén lút lút lút. Bà thích lén lén lút lút, dút khoát ban đầu cũng không cần vào cửa chính nhà họ Hạ chúng tôi, ở bên ngoài lén lút là được rồi. Hiện tại đây coi là cái gì?"

Nhất thời yên lặng.

Hạ đại tiểu thư đá văng ra, chính là cửa phòng Vân Yên. Nhưng mà, sáng nay Vân Yên phải chụp hình cưới đã sớm đi rồi, ở trong phòng cô ta chính là Văn Trinh Uyển.

"Hạ Ly ồn ào nữa cha đánh con." Cha Hạ đứng lên, nhưng cũng không giống như là có vẻ tức giận lắm "Nói chuyện với trưởng bối như vậy sao?"

"Hôm nay không trở lại, ngày mai cũng không về." Hạ Ly cầm túi xách lên: "Ông hãy sống tốt với người phụ nữ của ông đi, còn có Văn nha đầu bảo bối, con rể Văn bảo bối của ông! Tôi cũng không cần về nữa!"

"Nha đầu chết tiệt kia!" Cha Hạ đuổi theo muốn đánh, cô đã sớm chạy ra cửa chính.

"Đại tiểu thư nhà người có tiền, đặc biệt là đại tiểu thư được cưng chiều, mỗi ngày chuyện cần làm cũng chỉ có nói chuyện yêu đương mà thôi." Nghĩ tới những lời này của Lâm Oánh Hạ Ly liền muốn cười, dĩ nhiên cũng muốn đánh cô ấy. Vốn cô cho rằng mình có thể thoát khỏi cách sống nhảm chán câu huyết này, nhưng mà tốt nghiệp đại học không lâu, đã cảm thấy chống lại số mệnh "đại tiểu thư" này trên căn bản là không thể làm được.

Hạ Ly từng có lý tưởng.

Lý tưởng rất thực tế —— giống như người mẹ xinh đẹp giỏi giang của cô là làm luật sư, cô cũng vì lý tưởng nỗ lực sống. Vậy mà, đến cuối cùng, những nỗ lực tốt đẹp này nhớ lại đều biến thành tô điểm cho cuộc sống "đại tiểu thư" của cô.

Không có một văn phòng dám "chứa chấp" đại tiểu thư Hạ thị, cô không sợ chết, người ta sợ.

Vậy được rồi, nếu điều hy vọng cô là một đại tiểu thư tiêu xài vô độ ngang ngược vô lý, vậy cô liền làm đại tiểu thư của mình thật tốt.

Thật ra thì, coi như Hạ Ly không họ Hạ, liếc mắt nhìn qua cũng đoán là ăn uống tiệc tùng. Hình tượng đại tiểu thư xinh đẹp hào sắc ngực to não tàn câu huyết trong kịch trên căn bản chính là khuôn mẫu của cô.

Dĩ nhiên, chỉ là diện mạo, diện mạo mà thôi.

Dáng dấp Hạ Ly tương đối kiều mỹ, thích mặc quần áo phong cách lòe loẹt, thích trang sức phong cách, thích được người sao vây quanh trắng bao quanh. Theo lời của cô nói, ngay từ lúc mình mười ba tuổi liền thoát khỏi giai đoạn loli. Mặc dù nói thời điểm này biểu cảm của cô rất loli.

Lại là mười ba tuổi.

Thật là mười ba tuổi hắc ám

Giày cao gót màu đỏ bạc của cô gõ "cộc cộc" trên sàn nhà, đi tới chỗ hẹn trước.

Sớm có một người phụ nữ mắt kiếng gọng đen mặc đồ công sở ngồi ở đó, hết sức chăm chú xem báo.

"Xin chào, có gì yêu cầu không?" Giọng Hạ Ly the thé nói: "Chỉ cần là mệnh lệnh của chủ nhân. . . . . Cái gì cũng được. . . . ."

Người phụ nữ cũng không ngẩng đầu lên: "Tiểu Ly bảo bối, rốt cuộc đã tới. Buổi trưa tốt đẹp cỡ nào, cũng dâng hiến cho cậu, lại dám cho mình đến muộn!"

"Chỉ là đến muộn thôi mà." Hạ Ly ngồi ở đối diện cô: "Cuối tuần này cũng tặng ca à? Thật là đứa trẻ cực khổ, thường cậu một thanh chocolate."

"Khur, cái thứ dọ dỗ mình ăn chocolate——" Người phụ nữ rút cuộc ngẩng mặt, tướng mạo tầm thường không có gì lạ, lại có ánh mắt long lanh nước, một bộ dạng phụ nữ đáng hoàng: "Mình muốn áp đảo, xé nát, chà đạp cậu!"

"Ha ha, mình biết rõ cậu muốn nha. . . . . , muốn liền cầu xin mình nha. . . . ." Hạ Ly nheo mắt lại, mím môi đem chocolate ma sát trên mặt: "Đứa trẻ không ngoan, vẫn khẩu thị tâm phi. Muốn thì phải nói ra nha, Lâm Oánh bảo bối thân ái. Cậu xem, mặt của cậu cũng nóng nha."

Được lắm

Lâm Oánh kiên trì chống lại ánh mắt mập mờ xung quanh: "Thôi, vẫn là nói không lại cậu."

Hạ Ly che miệng cười: "Ha ha! Cậu biết là tốt rồi. Hôm nay nếu không phải là điện thoại của cậu, mình ngủ thẳng tới trưa cũng không tỉnh. Thế nào, có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì." Cô gấp tờ báo rồi lại gấp lại, bỏ vào trong túi: "Ngày hôm qua gặp Liễu Nghiêu. Hắn còn hỏi đến cậu ——"

"Liễu Nghiêu là ai?" Hạ Ly gọi nhắc não mình: "Mình biết sao?"

Lâm Oánh cười lạnh: "Không nhớ rõ mối tình đầu của mình cũng là bình thường nha, ai bảo Hạ Ly cậu thay đàn ông như quần áo chứ."

"Mối tình đầu. . . . . Người yêu?" Hạ Ly bị sặc cà phê, bắt nhả ho khan: "Mình khi nào thì có mối tình đầu tên là Liễu Nghiêu?"

D

"Năm mươi ba tuổi ấy, lời kéo tay của người ta khoe khoang khắp nơi. Một đám nữ sinh hâm mộ thế muốn làm thịt cậu!" Ánh mắt khinh bỉ, Lâm Oánh nói: "Bây giờ nghĩ lại, từ lúc đó cậu đã biểu hiện tiềm chất nữ vương."

Đ

". . . . ." Hạ Ly yên lặng.

L

"Còn nói là anh hùng cứu cậu khỏi biển lửa gì đó." Ánh mắt càng thêm khinh bỉ: "Chỉ là, ban đầu mặc kệ chúng mình hỏi thế nào, cậu cũng không chịu nói anh ta làm sao cứu cậu khỏi biển lửa. Sẽ không phải là lửa dục chứ. . . . . Cậu mười ba tuổi đã biết dụ hỏa đốt người rồi hả?"

Q

"Drop dead (Chết đi)! Tiểu Lâm Oánh thân ái." Hạ Ly mỉm cười nhỏ giọng: "Nhớ rồi, là anh ta à."

Đ

"Khur, một bộ dạng hoa hoa công tử. Còn nhớ ư!" Lâm Oánh bắt đầu ăn bữa trưa của mình: "Như thế nào, không muốn nói lại tiền duyên à?"

"Tiền duyên ái gì." Hạ Ly tự giấu mỉm cười có chút vô vị.

Lâm Oánh sững sờ, ngay sau đó nói sang chuyện khác: "Mau để mình ăn cơm đi, một lát lại phải đi bán mạng rồi. Thật hâm mộ cậu, cái gì cũng không cần làm, mỗi tháng tiền tiêu vặt còn nhiều gấp ba mươi lần tiền lương hàng năm của mình."

"A, nói cho cậu một cái bí mật." Hạ Ly ngoắc ngoắc ngón tay: "Tiền tiêu vặt của mình ở nhà là ít nhất, mình lại không có doanh thu, cho nên vẫn căng thẳng sống qua ngày, người không cần tin những thứ bát quái kia! Nếu như mà mình có thể mỗi tháng nhận được 5 vạn, cũng muốn thấp hương rồi."

"Không phải chứ? Kém lời đồn hai số không!" Lâm Oánh vừa nói chuyện vừa vui đầu khoả ăn: "Hay là nói tạp chí bát quái căn bản là không có khái niệm đối với tiền tiêu vặt của cô nàng nhà giàu?"

"Cho nên, lời đồn chỉ là giả." Hạ Ly nháy mắt với một người đàn ông trẻ tuổi quần áo gọn gàng đối diện: "Cái loại này như phú hào mua cho một nữ tính nào đó một căn biệt thự gì đó, một tiểu khai (*) nào đó đặt riêng bộ kim cương cho người tình, một chính khách nào đó vung tiền như rác mua một bãi biển cho nữ thư ký gì đó ——" cô thổi móng tay đỏ một chút: "Trừ phi những người đó đầu óc nước vào, nếu không vậy căn bản chính là đầm rỗng hang hồ! Ai sẽ đem tiền mình khổ cực kiếm được ném ra chơi nghịch nước chứ! Giống ông ngoại của nhà mình hào phóng nhất đó, từ lúc mẹ già của mình lập gia đình bắt đầu sẽ không đưa quà sinh nhật cho bà. Nghe nói ông nội mình chưa kết hôn cũng có qua vài tình nhân, nhưng là cho tới nay sẽ không tiêu tiền lớn để nhồi ta vui vẻ. Còn nữa, chú họ của mình cậu cũng biết, công tử phóng đảng của thế kỉ sao. Ngay cả chú ấy cũng sẽ không tùy tiện tặng bạn gái đồ vật quá quý giá. Tóm lại, những tình tiết kinh quang lấp lánh này lờ lờ là những thứ kia tiểu nữ sinh trong lúc rảnh rỗi tự bịa ra. Một chút độ tin cậy cũng không có."

"Ha! Mặc dù đạo lý mình cũng hiểu, nhưng mà chính tai nghe đại tiểu thư chân chính cậu nói ra, vẫn là thất vọng một chút. Tiền đối với người có tiền và người không có tiền giống nhau, đều là không thể tùy tiện cùng hưởng!" Lâm Oánh cầm khăn lên chấm chấm khôه miệng: "Nhưng mà bạn yêu, những lời này ngàn vạn lần không được nói khắp nơi, nếu không cậu chính là đồ khốn nạn phá hư giấc mộng của thiếu nữ."

Hạ Ly nhìn người đàn ông gọn gàng đối diện đi từng bước tiến vào, cười đến nghẹn: "Như lời đã nói cũng không phải là tuyệt đối, mình không phải nói, trừ phi những người đó đầu óc nước vào? Cho nên, chỉ cần cậu có thể làm hắn ta đầu óc nước vào, tất cả vẫn có khả năng!"

"Chịu không nổi cậu!" Lâm Oánh quay đầu lại nhìn người đàn ông mặc áo: "Mình đi làm, chính cậu từ từ cho tươi hẳn đi!"

"Chờ một chút!" Hạ Ly kéo tay của cô: "Không phải nói tốt lắm không cần chia tay sao? Mình biết rõ cậu ghét bỏ mình là nữ sinh. . . . . Nhưng mà, thật xin lỗi. Mình thích cậu."

Lâm Oánh mặt cũng xanh lá: "Tiểu thư, cậu làm cái gì vậy, khó hiểu!"

Hạ Ly liếc qua người đàn ông góc sau, nháy mắt với Lâm Oánh: "Được, chỉ cần cậu đáp ứng mình không chia tay, mình. . . . . Cậu kêu mình làm gì cũng được. Có được không?"

Người đàn ông há to miệng. Nốt ruồi đen trên mặt cực kỳ rõ ràng. Phía dưới khóe mắt còn có một vết sẹo nhỏ, làn da thô ráp khô ráo —— nhìn gần là mẫu hình Hạ Ly không thích!

A, là không hài lòng với mục tiêu hiện hữu, muốn mượn cô tới bỏ rơi sao?

"Thật cái gì cũng được sao?" Lâm Oánh nhú mày: "A, hiện tại đi khách sạn với mình, có thể suy tính."

"Thật sao?" Hạ Ly nháy mắt. Rất tốt, nam nhân ghé thăm đến gần phía trước đã nghiêng đầu đi: "Lâm Oánh, mình yêu cậu chết mất!"

"Không phải đi khách sạn sao? Đi thôi!" Bạn xấu nhất quyết không tha: "Mình muốn sờ khắp người cậu, mình muốn khiến cậu thét chói tai!"

"Người ta ở phía xa thật sự không nhìn thấy nốt ruồi đen ghé thăm của hẳn chứ sao." Hạ Ly đóng cửa tay của cô: "Đi làm đi, bạn yêu. Ông chủ cực phẩm bạo long nhà cậu không biết thương hương tiếc ngọc nha! Cần thận bị xào."

"Không cho cậu nói xấu Trình Ngôn nhà chúng mình!" Lâm Oánh cười lạnh, trong lòng nguyên rủa cô một trăm lần. Giày cao gót màu đen "cộc cộc" chạm đất, đi cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thanh Toán Hai Sủng

Hạ Ly cười trộm, nhìn bóng lưng bạn tốt. Trong lòng cũng đang chúc phúc cho đoạn nhân duyên này của cô. Thẳng đến khi không nhìn thấy người nữa, cô mới lấy chìa khóa xe ra, đi về chiếc MI-NI xinh xắn kia của mình. Trong lòng hồi tưởng đoạn đối thoại vừa rồi.

Liều Nghiêu a. . . . .

Điều chỉnh âm nhạc xong, cô ngẩng người nhìn chằm chằm hộp CD. Lúc lái xe là khi Hạ Ly dễ dàng thất thần nhất, mặc dù cô nhất định không chịu thừa nhận.

Mười ba tuổi đối với cô mà nói là một năm kỳ quái, tàn khốc giống như con ác mộng. Cha và mẹ trước mặt sau lưng ngọt ngào ngào ngào ầm ầm muốn chia tay. Cha thay lòng đổi dạ yêu cô bé lọ lem Vân Trình Uyên, kỳ lạ hơn chính là cô bé lọ lem chưa đầy ba mươi tuổi đã có một đứa con gái mười tuổi.

Mẹ của Hạ Ly chính trực đang gây dựng sự nghiệp, ít có tâm tư giáo dục bông hoa nhỏ Hạ Ly. Vì vậy, đương nhiên Hạ Ly theo cha cô. Cũng may Hạ Ly có ông bà nội xem cháu gái quan trọng hơn mọi thứ, Hạ Ly cho tới bây giờ đều là tính khí nữ vương, nhờ vậy mới không trở thành một cô bé lọ lem thể hệ mới.

Ngược lại mẹ con Vân Trình Uyên, bắt đầu từ lúc vào cửa nhà họ Hạ, chưa thấy qua qua sắc mặt tốt.

Nữ vương Hạ Ly đối với mẹ hai cô vẫn coi khinh, ngược lại đối với Vân Yên, không nói rõ địch ý ở đâu. Một năm kia, dường như tất cả đứa bé nhà thân thích cũng ghét nói chuyện với Vân Yên, càng không cần phải nói chơi với cô ta. Hơn nữa Hứa Lâm Tranh, kiên quyết ủng hộ "em họ duy nhất anh thừa nhận" nữ vương Hạ Ly. Cho nên, trong mắt Hạ Ly, Vân Yên nhất định hận chết cô.

Vậy mà. . . . . Hiện tại ngẫm lại, sở dĩ Hạ Ly là "em họ duy nhất anh thừa nhận" có lẽ có thể lý giải vì —— anh đã sớm không xem Vân Yên là em họ?

Hạ Ly hung hăng ầm còi, hàng dài phía trước làm cô thêm phiền não.

Ký ức có liên quan tới Liều Nghiêu, cũng là ở tuổi mười ba chết tiệt.

Lời này còn phải nói đến ban đầu.

Nhà họ Hạ đối xử với con cái, vẫn luôn thi hành phương thức là "Cách giáo dục cỏ dại (1) + gây gộc ra hiệu tử". Dĩ nhiên, từ nhỏ Hạ Ly đã xinh đẹp, mềm mại như nước, gây gộc đan xen là không thể nào. Nhưng mà, chi phí ăn mặc của cô là giản đơn nhất, giống như tất cả đứa trẻ nhà họ Hạ. Nhà họ Hạ không có thói quen mời gia sư tới nhà dạy học, tất cả mọi người là nhóm người cùng khổ trên đường đi học. Hạ Ly đại tiểu thư làm "người thừa kế" càng quá mức, không có tài xế đưa đón. Cũng may trường học cũng là nhà mình, không xa.

(1): cỏ dại ko cần ai nuôi trồng cũng tự sinh tự dưỡng, bị giẫm đạp cũng vẫn tự vươn lên. Nên cách giáo dục này là để tạo cho con cái tính cách và ý chí kiên cường ko đầu hàng trước khó khăn.

Từ ngày thứ nhất bắt đầu đi học, liền do ông cụ Hạ tự mình đi bộ đưa tới, buổi chiều, bà cụ Hạ lại tự mình đi bộ đưa trở về —— cứ như vậy, còn phò trương hơn Lâm Tranh thiếu gia nhà họ Hứa được Cadillac đưa đón đi đi về về.

Đến năm mười ba tuổi này, đã không cần hai người già đưa đón. Hạ Ly có bạn bè của mình, tìm bạn nữ thuận đường cùng nhau về nhà, trên đường nói một vài bí mật giữa con gái. So sánh với những chiếc xe vừa nặng vừa ngớ ngẩn, cứng nhắc, không đáng yêu chút nào kia, cô thích trong nhà cho tự do hơn.

Vậy mà, chút tự do này, thế nhưng suýt nữa tạo thành tổn thương với cô.

Mùa hạ năm mười ba tuổi, có chút nóng bức. Đến phiên Hạ Ly trực nhật. Bạn nam bình thường thích lấy lòng cô cũng chạy đi đá cầu, phòng học to như vậy, quét dọn đến rất muộn. Bạn nữ đợi cô về nhà đã đi trước. Khi Hạ Ly chân chửi ở cửa trường học, đoàn xe xếp thành hàng dài, chiếc xe cuối cùng cũng rời đi.

Bởi vì bình thường đều mặc đồng phục giống nhau, Hạ Ly lại không có ý trang điểm qua, cho nên, trừ một chút xinh đẹp bên ngoài, cô và tất cả học sinh nữ giống nhau, không nhìn ra đáng về đại tiểu thư. Theo lý thuyết căn bản không cần lo lắng sẽ có người bắt cóc. Vậy mà ——

Cô thật bất hạnh liền tình cờ gặp một đám côn đồ, hay là nói, đám côn đồ kia rất may mắn rút cuộc chặn Hạ Ly lại. di3nn~d4nn`l33^quyy!donn^

Đám côn đồ cũng chỉ là thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, làm chuyện xấu còn vô cùng non nớt. Vừa bắt đầu lại còn bị khí thế nữ vương của Hạ Ly làm sợ hãi. Nhưng mà, đối với đám côn đồ mà nói chỉ có khí thế là không đủ. Khi ý thức được tiểu nữ sinh cường hãn trước mắt dường như trên thực tế không có lực sát thương thì bắt đầu làm càn tiến gần lên hôn cô, xé rách cặp sách của cô.

Hạ Ly bị đẩy ngã trên mặt đất, cánh tay trầy trụa, chảy máu.

Bọn họ cầm dao ở vế vòng vòng trên váy đồng phục của cô, đồ tất cả đồ vật trong cặp sách cô ra, roi đập đất.

Ngay tại thời điểm cô cho là mình chết chắc, tên Liễu Nghiêu đó xuất hiện.

Cô không thấy hắn đánh ngã ba tên tiểu lưu manh như thế nào. Cô chỉ biết, Liễu Nghiêu đang đem áo mình che trên người cô để biểu hiện bản thân vô cùng quan tâm thì sau lưng bị một tên lưu manh vung mạnh một gậy. Sau đó, hoa lệ lộn lắt ngã xuống đất không dậy nổi.

Hạ Ly kéo "thi thể" Liễu Nghiêu khi lá chắn, liều mạng di chuyển chân đã mềm hết lui về phía sau. Đột nhiên có chút hận cái tên "anh hùng" từ trên trời giáng xuống này tới cứu cô: nào có như vậy, cứu một nửa liền bất tỉnh, cũng quá kém đi! Không tính là bị hắn đánh ngã ba người, trước mắt còn có ba kẻ địch như hổ rình mồi.

Một đã thiếu kiên nhẫn, kéo "thi thể" Liễu Nghiêu ra. Rất không thương hương tiếc ngọc tóm cổ áo Hạ Ly, Hạ Ly gắt gao nhắm mắt lại. Khi cô cho là mình khó giữ được cái mạng nhỏ này thì trời cao đưa tới một kỳ tích khác——

Một đôi tay, nhẹ nhàng vỗ vào vai cô, thuận tiện tháo bàn tay tóm lấy cổ áo cô ra: "Hạ Ly đúng không? Hứa Lâm Tranh hôm nay có việc bận, tôi đưa em về nhà."

Hạ Ly ngơ ngác, nhìn hắn rõ ràng có ưu thế chiều cao hơn tên côn đồ, chẳng biết tại sao cảm thấy an toàn.

Nam sinh vung quả đấm sừng đỏ, hướng về tên côn đồ chạy thoát nhường lòng may. Hắn đá một cước vào trên lưng Liễu Nghiêu, người phía sau một hồi kêu rên bò dậy. Mê mang hí mắt nhìn khắp nơi.

Không biết vì sao, Hạ Ly lại có thể vì lần đầu tiên gặp mặt Liễu Nghiêu cảm thấy xấu hổ.

Cô còn nhớ, thiếu niên ngay cả tên cũng không biết đưa lưng về phía cô, phất tay một cái: "A, xem ra có người đưa em về nhà rồi. Tôi đi trước."

Đưa lưng về phía cô, vẫy vẫy tay. . . . .

Vẫy vẫy tay. . . . .

Cảm giác rất quen thuộc.

.....

"Này, tiểu thư! Cô rốt cuộc có biết lái xe hay không!"

Ngoài cửa xe ông chú thô tục dùng khẩu hình đang nói. Hạ Ly chợt hồi hồn, nhìn kính chiếu hậu, đằng sau đuôi xe phía sau đã có xu hướng xếp thành hàng dài. Cô cắn đầu lưỡi mỉm cười, hạ cửa kính xuống tới: "Xin lỗi. . . . ."

Mục đích vội vã như vậy kỳ thật chính là có hẹn giúp Lâm Tranh chọn nhẫn cưới.

Hẹn gặp với người đàn ông khác, Hạ Ly theo thói quen sẽ đến trễ; mà với Lâm Tranh cho dù là gặp mặt nho nhỏ, cô cũng luôn luôn đến sớm. Con gái tùy tiện đối đãi với người trong lòng cũng đặc biệt khác nhau. Hạ Ly tự mình lý giải là "không tự trọng", hơn nữa thường tự khinh bỉ mình.

Mặc kệ Hạ Ly đến sớm thế nào, Hứa Lâm Tranh cũng sẽ không để cô đợi. Với tư cách là người đàn ông tốt —— cho dù có hẹn không phải là Hạ Ly, mà là bà lão hơn tám mươi tuổi, Hứa Lâm Tranh tuyệt đối cũng sẽ không để cho đối phương đợi.

"Tiểu Ly, bên này!" Hứa Lâm Tranh hơi cao giọng thành công lôi kéo sự chú ý của mấy cặp tình nhân đang chọn nhẫn, bọn họ nhìn về phía Hạ Ly, trên mặt là hạnh phúc và nụ cười thân thiện. Hạ Ly tránh né ánh mắt mập mờ, kéo anh đi vào phòng khách quý. Quản lý mở miệng gọi một tiếng Hứa phu nhân, Hạ Ly xanh mặt cười lạnh: Lâm không tốt, mọi người ở đây nhìn đến bọn họ đều cho là muốn cùng Hứa Lâm Tranh kết hôn là Hạ Ly cô đấy.

"Hạ tiểu thư, người nhìn xem kiểu dáng này." Tiểu quản lý không dám gọi Hứa phu nhân nữa, vẫn là gọi cô Hạ tiểu thư.

"Anh để đó, tự tôi xem." Hạ Ly đeo một cái nhẫn bạch kim vào ngón giữa của mình: "Cả đời cũng chỉ kết hôn một lần, không gọi vợ anh tới tự mình chọn, vợ anh đâu?"

"Ngón tay của cô ấy không khác em lắm, chỉ cần hơi lớn hơn một số là được." Hứa Lâm Tranh nói lãng ra chuyện khác, "Chọn vật này, ánh mắt của người nào có thể tốt hơn Hạ Ly nhà chúng ta chứ!"

"Ánh mắt tốt có tác dụng gì, cũng không phải là mua cho em." Hạ Ly đùa giỡn một bộ trang sức kim cương trong khay vàng: "Em cũng muốn nhẫn mà!"

"Được thôi. Em từ từ chọn, nhìn trúng cái nào mua cho em." Hứa Lâm Tranh có chút không yên lòng.

Hạ Ly cắn môi, nhìn mặt anh.

Anh cũng không phải là diện mạo rất hấp dẫn người: Làn da màu trà đặc biệt nhẫn nại, mắt hai mí hơi sâu, đôi môi mỏng, cằm sạch sẽ. Vậy mà, Hạ Ly lại yêu anh vô cùng. Thật là quỷ cũng không nói rõ được.

"Nhìn anh làm gì? Nhìn chiếc nhẫn." Hứa Lâm Tranh cười nói.

Hạ Ly bĩu môi: Khi ở cùng người khác thì là người đàn ông tốt ôn nhu, chỉ đối với một mình Hạ Ly cô là dữ như vậy.

Cô liếc mắt một cái nhìn trúng là một con chiếc nhẫn phục cổ bạch kim kim cương. Ánh mắt quản lý sáng lên, vội lại gần: "Ngài cũng cảm thấy chiếc nhẫn cưới kiểu dáng phục cổ này nhìn qua hết sức tinh xảo chứ? Ha ha, áp dụng chính là công nghệ cắt kim loại của châu Âu cổ xưa, cách thức điêu khắc hoa văn tinh xảo, viên kim cương cực nhỏ vây quanh cùng với công nghệ hoa ti (2) ven chiếc nhẫn đều tràn đầy tinh diệu tế trác (3). . . . . Quả nhiên thích hợp với Hạ tiểu thư cao quý lịch sự tao nhã."

(2): Công nghệ hoa ti, có thể gọi là công nghệ tế kim, công nghệ rữ tơ, là đem vàng, bạc, đồng kéo thành sợi tơ nhỏ, dùng kỹ xảo và phương pháp đan chùng chồng lên nhau. Khảm nạm chính là đem vàng bạc cắt lát mỏng đánh thành dụng cụ, sau đó khắc ra hoa văn, hoặc dùng dụng cụ hình cung chạm trở ra hoa văn, và khảm nạm đá quý mà thành. Đời Minh công nghệ tế kim chia thành bốn loại: Công nghệ hoa ti, công nghệ khắc hoa, công nghệ đánh khuôn, công nghệ khảm nạm. Công nghệ hoa ti, là quá trình chế tác đem hoa ti tiến hành gia công lại gọi là công nghệ hoa ti, tức: Khắp (giống như ngắt hoa), điền (Đồ đặc gì đã chạm trở hoa), ghép, hàn, xếp chồng, xây, dệt, đan, tô màu xanh biếc. Hơi giống nghệ thuật đậu bạc ở Việt Nam mình, hoa ti là chỉ nhện là cuống nhỏ của nhện hoa

(3): điêu khắc tỉ mỉ, mài giũa tinh vi

D

"Anh có nghe hay không, anh ấy nói thích hợp với em." Bàn tay trắng nhỏ bé của Hạ Ly lắc lắc trước mắt anh "Cao quý tao nhã, không hề thích hợp với cô vợ nhà anh nha!"

Đ

"Vậy thì mua cái này. Chúng ta thỏa thuận rồi, năm nay quà sinh nhật của em cũng chưa có, không được bày trò!" Hứa Lâm Tranh cười nói.

L

"Ha, quả nhiên là Hứa thiếu gia có tiền." Hạ Ly cầm lấy một cái: "Cái này mới xứng với cô ta, lấp lánh nha, có vẻ rất đắt."

Q

"Ánh mắt Hạ tiểu thư thật tốt!" Tiểu quản lý vui vẻ lật chuyển. Loại nhẫn kim cương đắt muốn chết này cũng chỉ có người nhà họ Hứa mới có thể mua: "Loại nhẫn khảm nạm đầy kim cương này năm nay rất thịnh hành! Ở trên nhẫn bạch kim phủ kín kim cương cỡ nhỏ, thế cho tới nhìn không ra nhẫn kim loại, công nghệ khảm chiếc nhẫn kim cương này rất cao, cho nên rất có chất lượng, đặc biệt có khí phái!"

Đ

"Có khí thế, ha ha." Hạ Ly che miệng cười: "A, hai cái này, em mang trước! Chờ thời điểm anh kết hôn sẽ trả lại cho cô vợ "có khí phách" của anh."

". . . . ." Hứa Lâm Tranh yên lặng.

Một bàn tay mang hai chiếc nhẫn kim cương hoa lệ lộng lẫy lấp lánh, Hạ Ly tẩu lộ sinh phong (4). Giày cao gót màu đỏ bạc của cô gõ "cộc cộc" trên sàn nhà, bản thân cô giống như một viên kim cương đặc biệt lớn sáng chói. Hạ Ly sáng chói nhưng mà trong lòng lại lạnh lạnh: biết rõ chiếc nhẫn là chọn cho người khác, coi như mình đeo cũng không thay đổi được cái gì; biết rõ coi như mình xinh đẹp hơn người nhường nào, cũng sẽ không nhận được tình yêu của anh; biết rõ hào phóng của anh đều là cưng chiều đối với em gái. . . . . Tại sao, chỉ cần có thể nhận được quà anh tặng, từ dưới đáy lòng vẫn có thể vui mừng trở lại?

(4): mô tả việc bước đi rất nhanh

Tâm trí của cô đơn giản như vậy, anh cũng không biết cô thích anh, anh ấy còn có thể xem là người đàn ông thông minh sao?

"Tiểu Ly, cẩn thận!"

Hạ Ly nghi hoặc quay đầu lại, ngốc nghếch đụng vào người khác. May mà được người ta đỡ cánh tay, mới không có hoa lệ lộng lẫy té xuống.

"Làm cái gì chứ! Muốn kết hôn thì gọi là à!" Đụng vào là một người đàn ông tính khí cực kỳ bạo phát sao? Hạ Ly định hung hăng trừng mắt, sử dụng ánh mắt giết chết hắn! Vậy mà ——

.....

"Ngày hôm qua gặp Liễu Nghiêu. Hắn còn hỏi đến cậu. . . . ."

"Năm mươi ba tuổi ấy, lôi kéo tay của người ta khoe khoang khắp nơi. Một đám nữ sinh hâm mộ thề muốn làm thịt cậu!"

.....

Hắn thật trở lại? Người đàn ông này là Liễu Nghiêu không sai chứ?

"Công chúa. . . . . Hạ Ly?" Đường như răng khểnh của người đàn ông "tính khí cực kỳ bạo phát" chợt hiện, sáng rỡ cười: "Ồ, muốn kết hôn, chúc mừng!"

"Chúc mừng tôi ——" Khóe miệng Hạ Ly co quắp, xuất ra một nụ cười kiểu nữ vương Hạ Ly: "Tôi với anh ấy giống như là đáng về muốn kết hôn sao?" Hạ Ly đi hai bước, không cam lòng: "Coi như ngày nào đó muốn kết hôn, tôi cũng không chấp nhận lời chúc phúc của người chẳng biết tại sao chơi trò mất tích! Còn nữa, cầu xin anh! Không cần gọi tôi công chúa nữa! Người lớn như vậy, không phải không biết ' công chúa ' là có ý gì chứ! Thôi, lười phải nói với anh, bye bye!"

"Aha, nữ vương Hạ Ly khí chất cao quý tức giận rồi." Liễu Nghiêu nhìn bóng lưng Hạ Ly, lưu manh cười.

"Xin chào, là Liễu Nghiêu sao?" Hứa Lâm Tranh thân thiện đưa tay ra: "Tôi là anh họ của Hạ Ly, Hứa Lâm Tranh."

"Ha ha, vẫn là ' anh họ ' à?" Liễu Nghiêu coi nhẹ anh đưa tay ra, đặt tay vào trong túi quần: "Hạ Ly cũng thiệt là, lại có thể nhịn anh lâu như vậy."

"Có ý gì?" Hứa Lâm Tranh duy trì nụ cười, không chút để ý thu tay lại, hai tay nắm lại.

"Nghĩ cái gì thì nói cái đó thôi, anh họ mà, không cần quá để ý." Liễu Nghiêu gạt đầu một cái: "Không có dặn dò tôi liền đi trước một bước, tôi đi làm đây."

"Không quấy rầy." Hứa Lâm Tranh nói nhìn anh ta một thân đồng phục bảo an, mỉm cười: "Có rảnh tới nhà tìm Hạ Ly chơi, em ấy rất thích cậu."

Bên trong đôi mắt đào hoa của Liễu Nghiêu là nụ cười trêu tức "Các anh là nhà người có tiền, tôi không dám tùy tiện vào."

Đây là dịch ý.

Dù là Hứa Lâm Tranh thoải mái rộng lượng, cũng nhăn mày lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tiệc Sinh Nhật (Một)

Editor: Gà

Hạ Ly sinh vào đầu mùa hè. Ông nội cô lấy tên này, ý nghĩa chính là: mùa hè Lư Ly, mát mẻ sáng long lanh làm người ta yêu thích —— còn có ý nghĩa khéo hiểu lòng người. Vậy mà, Hạ Ly hoàn toàn không khéo hiểu lòng người được như ông nội cô mong đợi.

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại nhà họ Hạ. Tiệc rượu chính thức —— được diễn ra trong nhà, Hạ Ly tự mình bỏ công chọn đèn lồng đỏ lớn, đèn lồng đỏ nhỏ truyền thống, chỉ huy treo ruy băng, đèn màu, giấy hoa. . . . . Càng rung động hơn, âm áp hơn là trên tường dán mấy con Du Long Hí Phượng cắt giấy! Lý do là vì Hạ Ly cảm tình con rồng. . . . .

Ông cụ Hạ ngồi trong đại sảnh ngập to: sinh nhật gì hả, chính xác là mời ăn đám cưới mới đúng.

Sân khấu ngoài trời cử hành tiệc đứng, tương đối tự do, đây mới là chủ ý của Hạ Ly. Cô lên mua pháo bông, chuẩn bị đốt lúc ông nội đã ngủ. Trong vườn hoa giàn nho đã trổ không ít quả, giàn nho này khá đặc biệt, nói để chuẩn bị cho Hạ Ly và đám người trẻ tuổi ăn, thật ra chỉ có Hạ Ly biết, đây là để tưởng nhớ tuổi 24 của mình —— dĩ nhiên, thuận tiện cũng nhớ lại một tình yêu đã chết.

Cô mặc chiếc áo sुरूn xám nhỏ màu đỏ xẻ tà cao, rực rỡ hết như nữ vương hưởng thụ sự vây quanh của đàn ông tựa như chúng tinh phùng nguyệt [1].

[1] chúng tinh phùng nguyệt: sao quanh trăng sáng

Hạ Ly thích được theo đuổi, cô buông thả hưởng thụ cảm giác được theo đuổi, không quý trọng tình yêu ngọt ngào. Cô không phải là một cô gái tốt, đối với lần này chính cô cũng thừa nhận không kiêng kỵ gì. Nhưng cô cũng không phải là cô gái xấu, ít nhất cơ thể không phải —— chưa bao giờ đồng ý qua đêm với bất kỳ người đàn ông nào.

Có lẽ sự lựa chọn của Hứa Lâm Tranh là chính xác. Anh ta có thể xem cuộc sống riêng tư không kiềm chế của Hạ Ly là một cái cớ.

Vậy mà, Hạ Ly rất khinh bỉ loại đàn ông hèn mọn này, ít nhiều gì vẫn có liên quan đến Hứa Lâm Tranh.

Hạ Ly có sở thích khá ác, chính là muốn lừa gạt những gã đàn ông thích biến phụ nữ thành trò tiêu khiển vào tay, sau đó gầy xéo bọn họ. Hơn nữa sở thích này rất khó sửa, danh tiếng hoa tâm lan xa ngàn dặm, nhưng không có một người bạn trai nào. Cũng khó trách xung quanh cô toàn những tên đàn ông ong ong riu rít vây quanh cả ngày mơ ước tiền bạc và sắc đẹp của cô.

Người si nhục tôi, thì phải chịu nhục gấp bội; người ngược tôi, phải bị ngược gấp bội; người lấn lướt tôi, phải bị lấn gấp bội; làm phiền tôi, phải mạnh mẽ gầy xéo gã.

Trừ có người dây dưa quá ghê tởm ra, Hạ Ly luôn nghĩ mình rất tốt đẹp. Mặc dù rất nhiều phụ nữ không đồng ý với hành vi đó và khinh miệt nó.

Hạ Ly nhìn xa: Tất cả bọn họ chỉ ghen tỵ mà thôi!

"Bạn yêu, mới vừa thấy có cam, chỉ chớp mắt đã không thấy đâu rồi." Lâm Oánh nằm trên vai cô: "Người ta muốn ăn cam cơ!"

"Đồ cuồng cam!" Hạ Ly đẩy cái đầu đang nằm trên vai ra: "Cậu có ăn nhiều cam hơn thì Trình Ngôn nhà cậu cũng chưa trở lại đâu, công lực giả bộ si tình của cậu sắp bằng ba bốn xe chất nỡ nam rồi đấy!"

"Hạ Ly nữ vương khinh bỉ tình yêu thì sao biết si tình ngọt ngào." Lâm Oánh bĩu môi: "Xem đi, mười ba tuổi đã biết yêu quả nhiên không tốt —— bây giờ cậu quá lãnh cảm. Đưa bé đáng thương, cô gái ngây thơ lúc trước đã biến đâu mất rồi."

"Vậy sao. . . . ." Hạ Ly sờ cằm mình. Hôm nay cô đổi sang kính sát tròng màu vàng, cả khuôn mặt trang điểm thành màu vàng nhạt, vô cùng hoa mỹ.

"Hạ Ly cậu nhìn kìa!" Lâm Oánh huých khuỷu tay cô: "Người đàn kia không phải Kiều Đông Minh chứ, Hạ Ly, đến báo thù cho phái nữ đi!"

Hạ Ly nhìn theo cánh tay cô ấy.

Đó là một người đàn ông rất đẹp, tóc hơi dài, mày kiếm được bảo dưỡng tốt, đôi mắt sâu. Dáng người thon dài mặc tây trang phẳng phiu. Bên trong anh ta mặc một chiếc áo sơ mi thêu hoa màu phấn khá bắt mắt, ngay cả Hạ Ly cũng bị anh ta hù sợ ——

"Áo sơ mi này do tiểu thư nhà họ Tôn dùng để tặng cho người đàn ông cô ta sẽ kết hôn phải không? Tớ nhớ vậy, ban đầu còn ngồi trong lớp nữ công may đó, xem như bảo bối ấy. Còn nói nhất định chỉ đưa cho người đàn ông đời này mình thích nhất nữa." Hạ Ly có chút nản sởn: "Ngay cả Tôn tiểu thư ngây thơ nhỏ dại người đàn ông này cũng không buông tha!"

"Có gì kỳ lạ đâu! Bởi vì ngây thơ khờ khạo nên mới dễ lừa gạt chứ sao. Ôi chao, anh ta là Kỳ Đông Minh đấy! Nói gì mà đến nay chưa từng thất bại trong việc theo đuổi con gái, được mấy đứa ngốc nâng cao thành chuyên gia tình yêu." Lâm Oánh bảo cô nhìn đám đàn ông mang vẻ mặt nghiêm túc xung quanh, không muốn ánh mắt bọn họ dao động giữa Hạ Ly và Kỳ Đông Minh: "Aiz, tớ nói này bạn yêu, bây giờ cầu nguyện cho cậu còn kịp không? Mục tiêu của anh ta bây giờ hình như là cậu đó."

"Ui. . . . . Có vẻ da dẻ rất tốt đấy." Hạ Ly nướng mày, con người màu vàng lóe sáng. Cô ưỡn thẳng lưng, C cup có chiếc váy sुरूn xám đỏ hỗ trợ đã

biến thành D, càng lộ rõ vòng eo nhỏ nhắn đầy một nắm tay: "Ánh mắt cũng không tồi."

"Hallelujah!" Lâm Oánh vỗ vai cô: "Bạn yêu, đây chính là tiệc sinh nhật của cậu, nghỉ một ngày đi!"

"Không còn kịp rồi, do anh ta đến trước." Bề ngoài Hạ Ly cười nhưng trong lòng không cười: "Cậu cho rằng tớ sẽ phạm sai lầm ngay tại nhà mình sao? Bạn yêu à, kêu chị em đến đây, chúng ta phải mần thịt Đường Tăng rồi. Một người một đao, đến trước được trước, làm xong mới thôi."

"Thật khủng khiếp." Lâm Oánh cười híp mắt.

"Hạ tiểu thư, sinh nhật vui vẻ." Giọng nói Kỳ Đông Minh rất dễ nghe, nhưng mùi vị hơi kém, cảm giác trên người cũng hơi trẻ con.

"À, cảm ơn." Hạ Ly gõ trán, mỉm cười: "Xin lỗi, anh là? Tôi không nhớ rõ lắm."

"Chúng ta đã gặp mặt. Ánh nến, thảm đỏ, hoàng hôn gần tối. . . . . Ở tiệc đính hôn của em gái cô." Anh ta chậm rãi nói, giọng nói có vẻ cực kỳ mộng ảo.

Em gái. . . . .

Hạ Ly chán ghét chê cười: "Mẹ tôi chỉ sinh một đứa con gái, vị tiên sinh này. . . . Có phải anh nhận lầm người rồi không?"

Play boy ngẩn ra, sau đó cười: "Hạ tiểu thư thật biết nói đùa. Ở lễ đính hôn của anh trai cô, cô mặc quần dài trắng, đầu cài trâm ngọc, giống như tiên tử từ trên trời hạ xuống. Tôi nói đúng không?"

Anh trai. . . . .

Được rồi. Người đàn ông này có ý. Hai lần dẫm lên chỗ đau của cô! Thật sự không phải thử tốt đẹp gì, làm sao cứ nhất định phải nhấn mạnh Hứa Lâm Tranh là anh họ của cô chứ!

Chờ một chút. . . . .

Nhớ rồi. Ở tiệc đính hôn của Lâm Tranh quả nhiên đã gặp rồi, cô nhớ cô vì phát tiết cơn tức mà lướt qua vai Lâm Tranh phóng điện với một người đàn ông. Người đàn ông kia. . . . . Bây giờ nhìn một chút thật rất giống anh ta.

Tự tạo nghiệt?

Hạ Ly hớp rượu, đáng vẻ hơi say: "Có lẽ là vậy. Kỳ lạ, tiên sinh xuất chúng như vậy, ngày đó không ai giới thiệu với tôi, thật thất lễ."

"Tôi tên Kỳ Đông Minh. Hạ tiểu thư không chê có thể gọi tôi là Jesse."

Rất tốt, đã muốn bắt đầu rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiệc Sinh Nhật (Hai)

Cùng lúc đó, Hứa Lâm Tranh đang đón vại trưởng bối bên ngoài thì thấy Tiêu Phượng Nam đến.

"Không ngờ cậu đến thật." Hứa Lâm Tranh chỉ vào trang sức khoa trương: "Đừng tưởng rằng mình đi nhầm chỗ. Tiểu Ly thích quậy phá, chê cười rồi."

Tiêu Phượng Nam mỉm môi, cười nhạt: "Nghe giọng điệu, quả thật cậu đã xem Hạ tiểu thư trở thành em gái ruột rồi."

"Cũng không phải em gái ruột gì, ai kêu nhà họ Hứa chúng tớ không có con gái lớn như vậy, cưng chiều con bé." Lâm Tranh kiêu ngạo nói: "Em họ tớ là đại mỹ nhân đấy, mắt rất cao! Lamia, cẩn thận coi chừng yêu con bé đấy."

"Yêu thì yêu thôi, tại sao phải cẩn thận?" Tiêu Phượng Nam gật đầu: "Ngược lại, làm ơn đừng gọi tớ bằng cái tên đó, cảm ơn."

"Đáng tiếc cái tên đẹp vậy." Hứa Lâm Tranh nâng chén nói: "Lần này trở về không có ý định đi nữa ư?"

Tiêu Phượng Nam nhấp rượu: "Suy nghĩ của tớ là không đi nữa. Rốt cuộc thì như thế nào bây giờ không tiện nói. Thế nào, không dẫn tớ đi chúc mừng chủ nhân sao?"

"Bây giờ đừng nên quấy rầy tiểu Ly." Hứa Lâm Tranh đùa giỡn cười, gật đầu với Hạ Ly: "Con bé ấy rất bận bịu, trừ phi cậu là người đàn ông nghiêng"

nước nghiêng thành, nếu không bây giờ dù có đến con bé cũng sẽ không để ý đến cậu."

"Là sao?" Tiêu Phượng Nam nhìn sang.

Hạ Ly đang hăng say tán dóc với một người đàn ông có vóc dáng cao gầy, thỉnh thoảng gật đầu, hàm răng nhỏ trắng đặt trên miệng ly, cười ha ha.

"Bạn trai à." Tiêu Phượng Nam tỏ ra hiểu ý: "Vậy không nên quấy rầy rồi."

Hứa Lâm Tranh nói: "Sao con bé có bạn trai được. Hôm nay đâm cái này, ngày mai đâm cái khác, nói sao cũng không nghe."

"Thật không phải thói quen tốt." Tiêu Phượng Nam cười: "Nhưng không cần lo lắng Hạ tiểu thư bị gạt."

"Đúng thật." Hứa Lâm Tranh hơi bất đắc dĩ: "Tuy nhiên, một cô gái. . . . . Quá trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không phải chuyện tốt. Á, tớ nói sai rồi! Phượng Nam, tớ không xem cậu như người ngoài đâu."

"Ừm." Tiêu Phượng Nam hớp rượu: "Hứa Lâm Tranh hiếm khi khách khí vậy."

"Ha ha." Lâm Tranh cười.

"Nhưng mà, hình như tình hình có vẻ không đúng lắm. Hình như Hạ tiểu thư uống hơi nhiều rượu." Tiêu Phượng Nam đặt ly rượu xuống: "Qua xem một chút?"

Không biết Kỳ Đông Minh nói gì chọc phải Hạ Ly, đã bị hất nguyên một ly rượu. Tóc của thiếu gia Kỳ phong lưu tiêu sái nhỏ giọt tong tong, đều là rượu đỏ. Lâm Oánh kéo Hạ Ly đang muốn tát anh ta, khuyên cô.

"Anh cho rằng Kỳ Đông Minh anh là ai? Dám động tay động chân với tôi trong tiệc rượu nhà tôi, tốt, anh cứ thử thêm lần nữa xem!" Hạ Ly nhếch môi, hai mắt híp lại lộ ra tàn nhẫn: "Tôi có bản lĩnh đánh anh, thì có bản lĩnh bảo đảm anh sẽ bắt lực cả đời! Anh không phải thích phong lưu sao? Không phải ngay cả tôi anh cũng dám sờ sao?"

"Nói gì đó!" Hứa Lâm Tranh giữ gáy cô: "Con bé chết tiệt kia, học mấy từ thô tục đó ở đâu vậy hả?"

Kỳ Đông Minh bị hù sợ, không dám thở mạnh, nhìn chằm chằm vào bàn tay còn chưa đặt xuống của Hạ Ly.

"Nhất định có hiểu lầm." Tiêu Phượng Nam mỉm cười nói: "Phòng thay quần áo ở đâu, Lâm Tranh, theo tớ thấy trước tiên nên đưa vị tiên sinh này đi chỉnh lại quần áo đã."

"Ừm. Là hiểu lầm. Xin lỗi, Kỳ tiên sinh." Lâm Tranh hung hăng nói: "Phượng Nam cậu giúp tớ trông chừng tiểu Ly, Kỳ tiên sinh, mời đi theo tôi. Em tôi không hiểu chuyện, xin đừng phiền lòng. . . . ." Lâm Tranh không nói gì, kéo Kỳ Đông Minh đi, một đường nói tốt đẹp. Nhà họ Hạ chưa từng có thói quen lấy quyền thế đè người, hơn nữa, mặc kệ ai không phải, chủ nhà đánh người, dù gì cũng không đúng. Hạ Ly giờ tay là đánh, nhắc chân là đá, dù sao người giải quyết không phải là cô. Xui xẻo là Hứa Lâm Tranh, hình như sinh ra để giúp cô dọn dẹp cục diện rối rắm.

"Đánh gã cậu có vui không?" Lâm Oánh gõ gáy Hạ Ly: "Này cậu! Mượn rượu giả điên cũng có hạn thôi! Dám ra tay trong tiệc sinh nhật, cậu lại muốn lên báo phải không? Lại muốn bị người ta đuổi theo chụp hình phải không?"

"Phải đó. Đã nửa năm không được lên báo, mục tiêu của tớ là muốn lên bản tin tài chính kinh tế." Hạ Ly ngáp một cái: "Nhưng mà, trở mặt với loại đàn ông này, giống như chỉ có thể giải trí. Thật tiếc cho một ly rượu của tớ."

"Bạn yêu, cậu nhìn bên cạnh cậu kia." Lâm Oánh chỉ Tiêu Phượng Nam: "Ở đây còn có một người xa lạ, cậu chú ý hình tượng một chút đi."

"Anh ta hả? Tiêu Phượng Nam, xin chào." Hạ Ly nheo mắt vàng, khoác tay lên cánh tay Tiêu Phượng Nam: "Tặng một vở kịch hay miễn phí như vậy, thế nào, có gì cảm tạ không?"

"Quà tặng ở trong phòng. Hạ tiểu thư có thể đến mở ra xem xem có thích không." Tiêu Phượng Nam không biến sắc đẩy tay Hạ Ly ra, mỉm cười.

"Người không hiểu phong tình." Hạ Ly cười: "Tôi mạn phép muốn anh đi cùng với tôi, thế nào?"

Tiêu Phượng Nam vẫn giữ nụ cười: "Hân hạnh."

Lâm Oánh che miệng cười: "Xem ra cậu rất bận rộn nha, bạn yêu, nếu người ta không ăn món này, cậu cũng nên cẩn thận."

Hạ Ly cười duyên, chớp đôi mắt màu vàng óng mê hoặc: "Bây giờ tôi muốn anh làm bạn nhảy của tôi, ai cũng đừng hòng cướp! Được không, Tiêu tiên sinh?"

"Tất cả theo ý Hạ tiểu thư." Hình như Tiêu Phượng Nam là người không có tính khí, Hạ Ly nói gì anh cũng đáp ứng, lại không khiến người ta cảm thấy đang lấy lòng, mà là. . . . . Tựa như nuông chiều con gái.

"Nếu vậy, tớ không quấy rầy nữa." Lâm Oánh khoát tay.

Hạ Ly kéo Tiêu Phượng Nam, yên lặng đi, lượn quanh một vòng. Như đang tuyên bố Tiêu Phượng Nam thuộc quyền sở hữu của Hạ Ly cô. Tiêu Phượng Nam cũng tùy ý, có lúc cô dừng lại chào hỏi với người ta, anh sẽ quan sát bạn của cô.

Hạ Ly thích kết giao với người thông minh nhanh nhẹn, làm việc hào phóng, cho dù là nam hay nữ. Hình như chịu ảnh hưởng bởi truyền thống của nhà họ Hạ, Hạ Ly cũng không nhìn trúng dòng dõi. Bạn của cô, nhân trung long phượng không nhiều lắm, nhưng không ít tiểu nhân vật vui vẻ tự do. Ngược lại anh họ Hứa Lâm Tranh của cô, nhân vật có thể gọi Hứa công tử dừng lại nói một lát, không có ai không phải gia thế hiển hách, bản thân ưu tú.

"Hạ Ly bảo bố, người đàn ông này không tệ nha." Không biết từ đâu xuất hiện một vị nữ thần tình yêu xinh đẹp nhưng lại cứng rắn, véo mặt Hạ Ly một cái. Khí thế Hạ nữ vương trước mặt người phụ nữ này có vẻ nhu nhược hơn hẳn. . . . .

"Mẹ già, hôm nay không có tâm trạng quây đầu." Hạ Ly bấu môi né tránh tay mẹ cô: "Đây là bạn của Lâm Tranh, không phải bạn trai con." Hạ Ly chột dạ nhìn Hứa Lâm Tranh đứng bên cạnh bà.

"Ah, Lâm Tranh nói với mẹ, thằng bé này là bạn trai con mà." Hứa Đan Thanh —— người mẹ xinh đẹp của Hạ Ly, nói như vậy. Hạ Ly tròn mắt nhìn Lâm Tranh: "Anh ấy nói vậy đó!"

"Nè. . . . . Giải thích với vị tiên sinh bị đánh kia thế nào?" Hứa Đan Thanh cười híp mắt, có thể rõ ràng nhìn thấy nếp nhăn nơi khóe mắt bà, vậy mà những nếp nhăn này lại làm cho bà càng thêm lộ ra vẻ thướt tha. Vậy mà, trong vẻ thướt tha lại có thêm nét sắc bén.

Hạ Ly im lặng cúi đầu không lên tiếng, tay khoắc lên cánh tay Tiêu Phượng Nam nắm lại, khiến anh đau.

Tiêu Phượng Nam nhìn Hạ Ly rồi lại nhìn Lâm Tranh, nhẹ nhàng cười: "Nghe nói trong vườn nhà họ Hạ có cây nho, Hạ tiểu thư có thể dẫn tôi đi xem một chút được không?"

Hạ Ly cũng không ngẩng đầu lên: "Được."

Hai người nói tạm biệt rồi rời đi, không để ý đến khóe môi Hứa Đan Thanh, nở nụ cười hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiệc Sinh Nhật (Ba)

Mùa hè ban đêm không nóng, trong gió có hơi nước, cực kỳ ái muội.

"Nếu Hạ tiểu thư muốn ở một mình, tôi có thể qua kia đợi một lát." Tiêu Phượng Nam rút cánh tay ra khỏi tay cô.

Hạ Ly hít mũi: "Vậy sao được. Nhờ anh tốt bụng giúp tôi giải vây, sao có thể bỏ anh lại được." Cô ngồi trên băng đá dưới cây nho, anh đứng sau lưng cô.

Đầu hạ vẫn còn đây, cỏ xanh không hề nhạt.

Nơi để cô thương tiếc tình yêu có vẻ quá mức tươi mát đầy sức sống, cô Thanh Đằng sum xuê càng làm tăng thêm sự bi thương của cô.

"Tiêu tiên sinh, hôm nay cảm xúc của tôi không tốt, quấy rầy nhã hứng của anh. Hôm nào anh đến nhà họ Hạ, nhất định sẽ dẫn anh đến xem vườn nho của bà nội." Rõ ràng đã nói bằng giọng mũi.

"Không sao." Tiêu Phượng Nam gật đầu: "Tôi đi trước, Hạ tiểu thư đừng đến quá muộn."

"Được, cảm ơn anh." Hạ Ly đột nhiên kêu một tiếng, sau đó che mắt.

"Sao thế?" Tiêu Phượng Nam mới đi được vài bước, lại quay lại.

"Không có gì, không cẩn thận, kính sát trùng bị rớt xuống." Hạ Ly lúng túng nói, vuốt mắt: "Thật kỳ lạ, mỗi lần gặp phải anh, tôi đều nhếch nhác như vậy. Nhếch nhác như thế, ngược lại cảm giác mình rất buồn cười, không khóc nổi rồi."

"Do tôi xuất hiện không đúng lúc." Tiêu Phượng Nam lấy khăn tay ra, bọc kính sát trùng đã rơi xuống: "Màu sắc rất đẹp, nhưng không thích hợp đeo cả ngày. Hạ tiểu thư, cô quá nghiêm khắc với bản thân rồi."

"Có lẽ vậy." Hạ Ly lấy cái còn lại xuống, đặt trong lòng bàn tay: "Đường như anh đã từng biết tôi. Nhớ lúc ở nhà họ Hứa, anh gọi tôi là Hạ Ly. Bây giờ sao lại đổi thành Hạ tiểu thư rồi? Trước kia chúng ta đã gặp nhau chưa?"

Tiêu Phượng Nam cũng ngồi xuống, bóng cây nho trước mặt anh như mờ ảo, càng thêm không thấy rõ về mặt: "Tôi không nhớ rõ."

Hạ Ly nhận lấy khăn tay của anh xoa mắt một chút: "Trước đây Tiêu tiên sinh cũng ở thành phố này sao?"

"Đúng vậy, mãi cho đến khi ông nội đón tôi đi." Anh nói.

"Vậy chúng ta nhất định đã gặp rồi." Hạ Ly đứng lên, nhón chân lên chạm vào quả nho chưa chín: "Vậy nhất định là bạn học của Lâm Tranh."

"Quả thật đã học chung với nhau một năm." Tiêu Phượng Nam nói: "Hứa Lâm Tranh là người đàn ông rất xuất sắc."

Hạ Ly ngẩn ra.

Anh nói đàn ông. Anh nói Hứa Lâm Tranh. Giọng nói của anh như một cô gái đang ca ngợi một chàng trai. Anh không nói "Hứa Lâm Tranh" là "anh họ".
Như vậy. . . . . Anh đã biết gì rồi?

Hạ Ly đột nhiên nhớ đến lần đầu gặp mặt ——

.....

"Vẫn thích quần lấy anh họ của mình ư, cô bé."

"Hạ Ly. . . . ."

"Nhìn có vẻ, như bị cướp bạn trai."

.....

Người đàn ông này hình như rất quen thuộc với cô, nhưng cô hoàn toàn không biết gì về anh. Loại cảm giác này không thoải mái, như bị người ta bắt ép đứng trước ống kính để chụp ảnh.

"Hạ tiểu thư vẫn thích Hứa Lâm Tranh sao?" Tiêu Phượng Nam đột nhiên hỏi, làm Hạ Ly sợ hết hồn.

Cô bình tĩnh nhìn anh, quan sát từ đầu đến chân: "Tiêu tiên sinh, anh có biết mình đang nói gì không?"

Tiêu Phượng Nam không nói thêm gì nữa, anh đang nhìn không trung. Sắc mặt mờ tối, như phủ một tầng màu vàng sậm trong ánh mắt của cô.

"Không sai, tôi vẫn thích anh ấy." Hạ Ly tận lực khiến cho giọng nói thoải mái: "Thật không hiểu sao anh biết được, ha ha ha ha." Cười khan một lúc, miệng đắng, mắt cay.

Cô là ai? Cô là Hạ Ly! Sẽ bị suy đoán như vậy đánh sập sao? Sẽ vậy sao? Buồn cười!

"Gió lớn rồi, tôi đưa cô vào." Giọng của Tiêu Phượng Nam, tựa như không phải anh vừa bóc trần tâm sự quý giá mười năm của một cô gái, mà là vạch trần kết cục của một vở kịch trình thám mấu chó.

Hạ Ly cảm giác sự cẩn thận ngại ngùng của con gái bị si nhục rồi.

"Hạ Ly." Tiêu Phượng Nam nói tiếp: "Nhớ lúc trước có một nam sinh tên Liễu Nghiêu hay quây quanh cô không, không biết bây giờ cậu ta sống tốt không?"

Anh lại nói với Hạ Ly. Thậm chí anh cũng biết Liễu Nghiêu.

"Tôi. . . . . Cũng không biết rõ lắm." Hạ Ly có chút sợ. Lần đầu, có một đàn ông khiến cô vừa tò mò vừa sợ.

"Chúng ta vào thôi." Anh chủ động dắt tay cô, rõ ràng khác với thái độ luôn giữ khoảng cách khi nãy: "Hạ Ly, nếu vẫn thích Hứa Lâm Tranh, đừng ngại nói ra. Đối với cô và cậu ấy, đều là giải thoát."

Hạ Ly ngoan ngoãn khác thường, ngờ ngác gật đầu rồi cùng anh đi vào trong: "Nói ra. . . . . Nói ra anh ấy cũng sẽ không thích tôi, anh biết sẽ có kết quả thế nào mà."

"Ừ." Tiêu Phượng Nam đồng ý: "Có thể nghe được chính miệng cậu ấy cự tuyệt cũng tốt hơn nhiều."

"Anh là Lamia." Hạ Ly ngẩng đầu lên, cười gượng: "Tôi nói chúng ta nhất định đã gặp rồi mà. Mười ba tuổi, anh đã cứu tôi nhưng lại không nói ra. Hứa Lâm Tranh nói. . . . . Là một nam sinh thoát nhìn có làn da trắng mịn được gọi là Lamia, là một người đặc biệt thông minh, vốn muốn giới thiệu cho tôi làm quen. Ai ngờ chúng ta đã biết nhau trước đó rồi."

"Đã là cái tên bị quên lãng rồi." Tiêu Phượng Nam nói: "Cái tên đó vốn không phải tên tôi, chỉ là tước hiệu thôi."

"Anh thích tôi hả?" Hạ Ly dừng bước: "Cho nên hi vọng tôi đừng thích Hứa Lâm Tranh nữa sao?"

Tiêu Phượng Nam cúi thấp đầu, từ từ nhếch môi: "Cô gái, nếu cô dùng sự tự tin này vào Hứa Lâm Tranh, có lẽ kết cục sẽ không phải như hôm nay đâu."

"Tôi đùa thôi." Hạ Ly bắt nhả nhún vai: "Trừ Hứa Lâm Tranh, người nào thích tôi cũng mặc kệ. Tôi sẽ không yêu một người nào khác. Cả đời cũng không."

"Vậy sao." Tiêu Phượng Nam đồng ý qua loa, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước.

"Tiểu Ly. . . . . À, thì ra các người ở cùng nhau." Lâm Tranh nhìn hai người dặt tay, mỉm cười: "Tôi quấy rầy à? Xin lỗi."

Hạ Ly híp mắt nhìn Tiêu Phượng Nam, tránh tay của anh ra.

Dưới sự chưa kịp phản ứng của Tiêu Phượng Nam và Hứa Lâm Tranh, cô lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đẩy Hứa Lâm Tranh đến gần nhỏ, sau đó hôn lên môi anh. Hứa Lâm Tranh nhất thời ngu người, dáng vẻ ngỡ ngàng như nụ hôn đầu bị thiếu nữ đoạt mất, mở to hai mắt nhìn cô, vô ý thức mặc cô hôn anh. Qua hồi lâu, khi rút cuộc hoàn hồn Hứa Lâm Tranh muốn đẩy cô ra thì Hạ Ly lão luyện sớm có phòng bị dùng một tay vòng chặc eo anh, một tay khác giữ cằm anh. Anh họ đáng thương bị ép mở miệng, lại sợ dùng lực sẽ cắn đau cô. . . . . Hạ Ly rất dễ dàng bắt lấy lưỡi anh, như gần như xa đòi lấy môi anh. Đầu lưỡi cuốn lấy môi anh, còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Coi như chỉ là nụ hôn mạnh mẽ thôi. . . . . Nhưng cũng cảm thấy sự sâu triển miên vô hạn và tình ý lưu luyến.

"Hạ. . . . . Hạ Ly. . . . . Ôi! Không. . . . ."

Hứa Lâm Tranh không thể không thừa nhận, anh có cảm giác. Thân thể nóng ran một nửa vì rượu nửa vì cô treu chọc, anh muốn ôm lấy em họ của mình, đáng chết anh lại muốn. . . . .

Tay anh không dám ôm thân thể mềm mại ngọt ngào của cô, mà bắt được lưới sắt bén nhọn sau lưng gần nhỏ.

Đau!

Mượn sự đau đớn, anh muốn thoát khỏi bẫy rập dịu dàng của cô. . . . . Anh muốn. . . . .

Đôi môi rút cuộc được buông lỏng ra, tay khóa cằm anh cũng buông ra ngay sau đó. Cổ họng Hứa Lâm Tranh nghẹn lời, quay đầu đi: "Hạ Ly. . . . . Không được quấy, em. . . . . Uống say rồi." Khi anh nghiêng đầu trong phúc chốc, nụ hôn của cô, rơi vào cổ anh. Một trận run rẩy. . . . .

"Em thích anh. Nếu anh cho rằng em say rượu nói bậy, có thể giả vờ không nghe thấy." Hạ Ly đẩy anh ra, chạy vào nhà.

"Hạ Ly!" Hứa Lâm Tranh muốn đi cùng, nhưng bị Tiêu Phượng Nam trông thấy hết kéo lại.

"Cậu có nên tiếp tục giả vờ không? Giả vờ không biết cô ấy thích cậu?" Tiêu Phượng Nam châm chọc nói, đôi môi mỏng có vẻ cực kỳ vô tình: "Vẫn nên nói rõ cho cô ấy biết, cậu cũng thích cô ấy, song tức song phi, cứ giống cô ấy ném một đồng tiền toái cho các lão già giải quyết?"

"Rút cuộc cậu đã nói gì với cô ấy?" Về mặt Hứa Lâm Tranh không còn đồ unction, thờ ạch: "Con mẹ nó rút cuộc cậu đã nói gì với cô ấy!"

"Chúng ta không còn là thiếu niên 16, 17 tuổi nữa, cô ấy cũng không còn là cô gái nhỏ mười ba tuổi. Hứa Lâm Tranh, nếu chỉ có mình cậu cho rằng em gái Hạ Ly của cậu vẫn là cô gái nhỏ đáng yêu, thì cậu chính là đồ ngốc. . . . . Xin lỗi, tớ đi trước." Giọng của Tiêu Phượng Nam cay nghiệt khác thường

Hứa Lâm Tranh đề môi, thờ dãi thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Bạn Trai Cũ

Bắt đầu từ ngày sinh nhật đó, Hạ Ly cũng không dám đến nhà họ Hứa. Sợ gặp Hứa Lâm Tranh, cũng muốn gặp Hứa Lâm Tranh.

Cô mộng tưởng hão huyền: nhất định là mình thổ lộ quá mức trắng trợn, khiến cho anh xấu hổ khi gặp cô. Nếu không phải thì, chính là anh sợ mình cũng thích cô, cho nên không dám tới gặp cô. Còn có một tình huống, chính là Hứa Lâm Tranh đã sớm động lòng, chỉ là ngại vì nhân tố nào đó đang trốn tránh cô, ha ha ha ha. . . . .

Nhưng mà, tự luyện vẫn là tự luyện.

Sự thực là: cô sợ anh không đáp lại, sợ mình nhiều năm qua thầm mến nói ra lại là kết quả như thế; cô càng sợ anh đáp lại, nếu như Hứa Lâm Tranh lại cùng cô hò hò, đó mới thật là thiên hạ đại loạn.

Cũng may Hạ Ly đã sớm mài luyện ra tâm lý chịu đựng kiên cường, chuyện hôn xong bỏ chạy cũng không chỉ làm một lần này, không nghe không nghĩ không hỏi, giả vờ mình là thi thể nằm trên giường lớn KING-SIZE giành được gian phòng vốn của mẹ già, làm nữ công.

Nếu nói Hạ Ly không có một chút đáng về danh môn thực nữ cũng không đúng. Thứ danh môn thực nữ phải học tập cô dường như cũng thể học không bỏ sót, chẳng qua những thứ này nghe nói có thể bồi dưỡng tình cảm sâu đậm đều thành công cụ hoa tâm của cô.

Học dương cầm, bắt tri bắt giác thành "tài nữ" "Cầm kỹ kinh người" ở trên tiệc rượu.

Học nữ công, bắt tri bắt giác thành con dâu cháu dâu "hoàn mỹ" trong suy nghĩ người thế hệ trước.

Học trồng hoa hẳn là an toàn nhất rồi, chỉ là mỗi ngày quá nhiều người nhất định phải lãnh giáo kinh nghiệm trồng hoa với cô, giống như công tử trẻ tuổi bây giờ đều là người bảo vệ sinh thái nhiệt tình yêu thương thực vật nhiệt tình yêu thương tự nhiên.

Đáng tiếc chính là, Hứa Lâm Tranh không thích cô "làm bộ làm tịch" đàn Piano, không thích cô "cố làm ra vẻ" thêu thùa, cũng không phải là người bảo vệ sinh thái nhiệt tình yêu thương thực vật.

Trong đầu toàn là Hứa Lâm Tranh, mặc kệ là chuyện gì cũng có thể liên tưởng đến Hứa Lâm Tranh. . . . .

Đại tiểu thư nhà người có tiền, đặc biệt là đại tiểu thư được cưng chiều, mỗi ngày chuyện cần làm cũng chỉ có nói chuyện yêu đương mà thôi.

Lâm Oánh lúc trước một lời trúng đích.

.....

"Hạ Ly, ở trong phòng làm gì vậy? Điện thoại vang cả buổi cũng không biết bắt máy." Hạ lão phu nhân gõ cửa nói. Hạ Ly mới phát hiện ra mình lại đang thất thần.

"A! Nghe điện thoại cũng muốn quên!" Hạ Ly tiếp tục nằm cứng đờ, quăng một cái liếc mắt tới điện thoại, biết không phải là Hứa Lâm Tranh, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Lười biếng đi qua, cầm ống nghe lên ——

"Công chúa, có muốn ra ngoài chơi hay không?"

Hạ Ly theo thường lệ tới trễ hai mươi phút.

"Vẫn là đúng giờ như vậy sao." Răng khểnh của Liễu Nghiêu dưới ánh mặt trời cực kỳ sáng.

Hạ Ly chưa bao giờ nghĩ tới, "mối tình đầu" xa cách lâu như vậy gặp mặt lại có thể không chút kiêng kỵ đi44nd44nl33qu11d00n nói chuyện phiếm, tùy ý giống như bạn tốt chưa từng rời khỏi. Không thể phủ nhận, Liễu Nghiêu vẫn là giống như bộ dạng còn đồ, thời điểm cười lên có vẻ xấu xa, nhưng mà anh tuyệt không hư.

"Hey. . . . . Tôi luôn muốn hỏi, lúc trước vì sao anh rời đi vậy? Chào cũng không chào, thật thiếu ý tứ!" Hạ Ly ăn đá bào, thích trang trí một trái anh đào. Cô mút lấy thìa nhỏ màu xanh lá, vẫn chưa thỏa mãn thờ dài.

Liễu Nghiêu nhìn cô ăn vui vẻ, cũng cười theo.

Hạ Ly chính là quái thai như vậy, lúc trước chưa từng gặp cô, Liễu Nghiêu cho rằng tất cả người có tiền đều ăn thứ gì đó đẳng cấp, Liễu Nghiêu một ngày ba bữa đại khái thuộc về loại "không thể vào miệng" kia. Trong ấn tượng của anh, chưa từng gặp qua đại tiểu thư giống như Hạ Ly ăn đá bào ở tiệm nước giải khát nhỏ. Cho dù muốn ăn, cũng phải đến quán rượu cấp ngôi sao bán tâm trạng ăn cơm xong sẽ từ từ thưởng thức.

"Tôi đang nói chuyện với anh!" Hạ Ly hung hăng đánh đầu anh một cái: "Này anh! Hẹn gặp tôi vậy mà dám thất thần, tên liễu lĩnh!"

Lúc trước vì sao rời khỏi vậy? Liễu Nghiêu ở đáy lòng cười lạnh.

Vậy mà, nụ cười của anh vẫn sáng rõ: "Thế nào, lúc trước có phải nhớ tôi đến khóc không? Nhớ ban đầu là cô chết sống lôi kéo tôi bảo tôi làm bạn trai của cô! Đàn ông cực phẩm từ thời niên thiếu giống như tôi vậy mà không nói tiếng nào đi mất, thật đáng tiếc chứ?"

Hạ Ly một ngụm nuốt anh đào vào, cẩn thận đem hạt phun ra. Trên cái mũi xinh đẹp của cô thăm ra một tầng mồ hôi nhỏ, đôi môi màu đỏ sáng bóng còn điểm lệ hơn anh. Cầm cô hơi nhón khẽ rung, Liễu Nghiêu rất không chịu thua nhìn chăm chăm môi cô, tâm viên ý mã (tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ chạy rong như ngựa).

"Thật sự có lúc khóc." Ngoài dự đoán, cô nói: "Vừa bắt đầu còn tưởng rằng anh cũng học những đứa ngốc kia chơi cái gì vờ tha để bắt thật đem đùa giỡn, nhưng mà, làm như tôi ý thức được lúc anh thật sự không chào mà đi, thật rất đau lòng. Ai bảo anh bình thường đều trộn cùng một chỗ cùng những tên còn đồ kia, tôi nghĩ đến anh bị đánh đến chết rồi chứ! Hơn nữa, mặc dù ban đầu đề xuất kết giao là tôi, nhưng người vẫn ngu ngốc đuổi theo tôi chạy chính là anh nha, người theo đuổi trung thành như vậy bỗng chốc không thấy nữa, thật sự rất đáng tiếc."

"Công chúa. . . . ." Liễu Nghiêu để tay ở trên tay Hạ Ly: "Nghe cô nói những lời này, coi như biết rõ là giả cũng bị cảm động! Để biểu dương lòng trung thành của tôi, xin ban thưởng cho tôi một nụ hôn thần thánh đi!"

"Đi tìm chết." Hạ Ly cười đẩy tay anh ra, cúi đầu tiếp tục ăn đá bào.

"Người phụ nữ vô tình." Liễu Nghiêu nhướn mày tiến tới, hôn một cái lên tóc cô.

"Cũng bảo anh đi tìm chết rồi!" Hạ Ly bị mạo phạm, móng tay nhọn cào một cái: "Sau này tôi không muốn đùa kiểu này."

"Thế nào?" Liễu Nghiêu hình như cũng không cảm thấy vết cào trên mặt đau bao nhiêu, anh cầm lấy tay cô: "Vừa mới gặp mặt đã cảm thấy cô không ổn rồi. Tâm tình không tốt sao?"

"A, có một chút. Xin lỗi. . . . ." Hạ Ly ê ê a a, tìm khăn giấy trong túi giúp anh lau máu, không nghĩ, lại lục đến khăn tay của Tiêu Phượng Nam. Chính cô cũng sửng sốt: vật như vậy làm sao còn giữ lại?

"Hạ Ly, cô yêu đương với ai vậy?" Liễu Nghiêu nhận lấy khăn giấy, nhìn khăn tay cười: "Dựa theo lời nói của người có tiền các cô, là một người đàn ông rất có phẩm vị?"

"Không có." Hạ Ly nhanh chóng cầm khăn tay nhét vào chỗ ngồi: "Người này anh cũng biết. Chính là. . . . . Lúc anh cậy anh hùng muốn cứu tôi lại bị đánh ngã, người đó xuất hiện đánh trả."

"Hừ! Cướp danh tiếng đàn ông của tôi mà." Liễu Nghiêu chỉ vào khăn tay nói: "Các người tiến đến mức nào tôi cũng mặc kệ, dù sao cô là của tôi."

Hạ Ly cười lớn, dán khăn giấy lên mặt anh: "Nếu như mười năm trước anh nói lời này tôi có thể sẽ suy tính, hiện tại, anh hoàn toàn không cần nghĩ! Ai biết anh chừng nào thì lại biến mất. Đàn ông của tôi, sẽ vì tôi làm trâu làm ngựa cả đời, hễ kêu là tới mới được."

"À, hơn nữa còn phải có tùy thời bị cô chuẩn bị SM." Liễu Nghiêu chỉ mặt mình: "Công chúa, mặc dù bề ngoài như vậy cô gặp nhiều rồi không quan tâm, nhưng phần lớn trong mắt con gái vẫn là một loại cực phẩm. Cho nên, xin cô thương tiếc bảo vật chung của phụ nữ, không nên tùy tiện tổn thương tôi."

"Này, người ta cũng đã nói xin lỗi rồi." Hạ Ly cách mặt giấy hôn vết thương của anh: "Nhưng Liễu Nghiêu. . . . . Tôi có người trong lòng rồi, cho nên, chúng ta chỉ có thể làm bạn. À, thật ra thì anh cũng không có gì oan ức đâu! Ai bảo người ban đầu không hiểu tại sao đi mất là anh đấy!"

"Thôi, tôi tha thứ cho cô thay lòng đây." Liễu Nghiêu mở rộng ánh mắt, cười rục rờ như vậy: "Thay lòng còn cây ngay không sợ chết đứng như thế, thật không hổ là Hạ Ly!"

"Lời này nghe thật thoải mái." Hạ Ly ăn xong chút đá bào cuối cùng, giống như là tạm biệt "tình yêu" hoang đường ban đầu của bọn họ, hít một hơi thật sâu: "Vì Hạ Ly dđđđllqqđđHBT vĩ đại, lại mời tôi ăn một cái vị chanh, có được hay không?"

Liễu Nghiêu vò đầu, cười: "Giống như heo."

Khi Hạ Ly về đến nhà đã cảm thấy không khí cực kỳ quái dị.

Hạ lão gia từ luôn ăn xong cơm tối sẽ muốn ra ngoài tản bộ vậy mà ngồi lì lì ở trên sofa, ánh mắt Hạ lão phu nhân nhìn một quyển sách, nhưng rõ ràng đáng vẻ không yên lòng. Ngay cả cha Hạ Ly cũng ở đây ngồi trước ti vi, trừ Chủ nhật, đây chính là nhân nhả hiếm thấy

Thăm tra? Lên án?

Nhìn lại một chút, hai mẹ con Vân Trinh Uyển đều không ở đây.

Quả nhiên mẹ kế cô lại cáo trạng? Ách. . . . . Nguy rồi! Chẳng lẽ chuyện với Hứa Lâm Tranh bị Vân Yên kia biết. . . . . Thăm thăm, coi như người nhà cô đều không bảo thủ, tuyệt đối cũng sẽ không cho phép cô đi trêu chọc anh họ cô! Huống chi còn là anh họ đã đính hôn. . . . .

"Tiểu Ly a. Thời gian này thật vui vẻ nha. Ha ha ha ha." Hạ lão gia từ am hiểu tâm lý chiến nhất. Mặc kệ ông nói gì cũng không cần trả lời, cẩn thận mai phục.

"Hạ Ly, ông nội nói với con đây." Cha già Hạ loáng thoáng còn nhìn ra được tàn ảnh anh tuần tiêu sái năm đó. Nhưng hiển nhiên lão hóa cũng tương đối nhanh, mái tóc phía sau thay đổi một chút, đáng người đẹp ngược lại không có phát tướng.

"A." Hạ Ly a đi qua, nhân nhó nói: "Cũng không có đặc biệt vui vẻ lắm."

"Không đúng nha. Con xem trên mặt Tiểu Ly, vừa vào cửa liền treo một nụ cười. Ha ha ha ha." Ông nội cười đến thật giả: "Không phải là thật lòng đang yêu đương chứ?"

"A!" Hạ Ly quát to một tiếng.

Xong rồi xong rồi. . . . . Sớm biết thà bị gọi đoạn tình cảm này không bệnh mà mất, cũng không muốn tình yêu thuần khiết bị dán nhãn "vô si" của cô bị lấy ra bóp.

"Xem đi, tôi đã nói đứa bé này đang yêu. Bị nói trúng rồi chứ!" Hạ lão gia từ vui vẻ: "Tiểu Ly nhà chúng ta sẽ đỏ mặt, là một hiện tượng tốt."

"Ông . . . . Ông nội!" Hạ Ly tròn to hai mắt: chẳng lẽ bọn họ đã sớm tán thành cô với Lâm Tranh. . . . .

"Tiểu Ly cũng không cần giả bộ nữa. Buổi chiều hôm nay ông nội đi họp, ở góc đường thấy cháu và một người con trai tay trong tay đến tiệm băng. Yêu là chuyện tốt chứ sao. . . . . A, đừng nóng vội. Được rồi, đều không cho hỏi Tiểu Ly nữa nha." Hạ lão gia từ cười đến cực kỳ quý dị.

Hạ Ly cắn môi.

Trừ thờ phào một cái ra, còn có một chút thất vọng: tình yêu của cô đối với Hứa Lâm Tranh nếu như bị phát hiện, cho dù phải đối mặt là mưa to gió lớn cũng tốt, Hạ Ly cái gì cũng không sợ. Bị phát hiện lại chính là một phần tình cảm đã sớm chết non, hơn nữa Hạ Ly chắc chắn, chết non có liên quan với nhà họ Hạ.

Ban đầu thời điểm Hạ ly với Liễu Nghiêu đi chung với nhau, Hứa Lâm Tranh liền cười cô: đối tượng đại tiểu thư dễ dàng động lòng quả nhiên vẫn là tên côn đồ trừ đánh nhau ra cái gì cũng sai.

Vậy mà, có lẽ giống như tình tiết cầu huyết trong tiểu thuyết, đại tiểu thư với tên côn đồ bị sức mạnh không biết cứ như vậy tách ra. Sức mạnh không biết này, đại khái chính là nhà họ Hạ?

Nhưng mà bây giờ, người nhà của nàng không chỉ không cấm cô và Liễu Nghiêu tiếp tục ở cùng nhau, ngược lại khích lệ cô làm như vậy. Như vậy, ban đầu chân tướng Liễu Nghiêu không chào mà đi là cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiêu Ngưng Huyết

Đào mặt đã là giữa hè, trời nóng nực nhớp nhúa.

Nhưng Hạ Ly lại không đi chơi với người đàn ông nào —— trừ Liễu Nghiêu.

Đều cho rằng Hạ Ly đồi tính, muốn yêu nghiêm túc. Chỉ có chính cô biết, cô chỉ tạm thời chán ghét qua lại với người đàn ông khác mà thôi. Liễu Nghiêu là một người vô cùng thức thời, những năm nay hình như cũng yêu không ít, cho nên đặc biệt hiểu được tâm tư của phụ nữ. Cô không nói, anh ta không hỏi. Ngược lại Hạ Ly, cứ như là con gái anh ta lôi kéo anh ta hỏi linh tinh, hỏi Liễu Nghiêu như có vẻ cô rất quan tâm cảm giác của anh ta.

Trong vườn nho đã hơi đỏ. Quả nho không chua, Hạ Ly bắt đầu muốn ăn, mỗi ngày đều vào vườn chọn lựa trái chín rồi lén ăn hết. Hàng năm đến mùa thu hoạch, chỉ còn những chùm rất nhỏ. Hầu như mấy quả lớn đã bị cô ăn gần hết.

Quả có thể gọt tay hái được rất ít. Hạ Ly mím môi nhảy lên, nhưng với không đến.

Trong góc tường nhà gỗ nhỏ có một chiếc thang gấp do mẹ của Hạ Ly mua cho Hạ lão phu nhân, chính vì bà cụ không có phương tiện dọn dẹp giàn nho nên mới mua. Cho đến nay đã giữ chức công cụ trộm nho của Hạ Ly. Theo thường lệ Hạ Ly mang thang ra, chuẩn bị đứng dưới góc cây hái ăn.

"Hạ Ly." Cái thang gấp mới vừa được chuyển qua dưới tàng cây, chỉ nghe thấy có người gọi cô. Hạ Ly lau mồ hôi, quay đầu lại, là Tiêu Phượng Nam.

Kể từ lần đó trong lúc vô tình thấy khăn tay ở trong túi anh, về sau cô bắt đầu phòng bị Tiêu Phượng Nam. Ban đầu Lâm Tranh nói anh tên là Lamia, Hạ Ly còn thầm buồn cười: là con trai, vậy mà tên giống nữ như thế. Hôm nay lại không cười nổi.

Trong thần thoại Hy Lạp, Lamia là nữ yêu đầu người thân rắn, nửa người trên là cô gái xinh đẹp, nhưng nửa người dưới là rắn. Vốn là một vị nữ vương Libi xinh đẹp, Zeus yêu cô ta nên trao cho ánh mắt có ma lực tiêu diệt hoặc biến đổi.

Tiêu Phượng Nam . . . . . Rốt cuộc anh có ma lực gì, khiến người ta nói ra tình cảm đã giấu mười năm, để cô kể ra tâm sự nhếch nhác xé rách ra nó cho người thấy!

"Anh thật sự đến à." Hạ Ly rõ ràng lạnh nhạt, cô trèo lên thang, đưa tay hái một chùm nho đỏ tím xuống: "À, cái này cho anh."

"Cám ơn." Tiêu Phượng Nam nhận lấy, nhưng không ăn.

Hạ Ly khiêu khích nhìn anh. Rất khó tưởng tượng Tiêu Phượng Nam ném mắt hình tượng trèo thang ăn nho như cô sẽ thành như thế nào.

"Anh thật sự sẽ đến! Nửa tháng trước còn chưa ăn được." Hạ Ly nói: "Ha, tôi đang mặc váy. Nếu anh là quân tử, thì không nên đứng ở dưới cái thang."

"Tôi chưa từng nói tôi là quân tử." Tiêu Phượng Nam vịn mép thang: "Ngược lại cô, mặc váy mà vẫn dám leo lên, không sợ té à."

"Nhà họ Hạ chúng ta không phải nhu nhược, leo cao bao nhiêu cũng sẽ không sợ đâu!" Hạ Ly ngẩng đầu thật cao, đứng dưới tán lá xanh biếc. Ánh mặt trời sáng rõ rọi xuống bóng dáng cô.

"Hạ Ly, có người nói cô rất giống nữ vương phải không?" Tiêu Phượng Nam ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời chói mắt khiến anh mở mắt không được, hoặc nói hào quang của Hạ Ly khiến anh mở mắt không được. Không phải cô gái này bình thường thích cảm giác cao cao tại thượng.

"À, có phải có người nói anh rất giống hoa thủy tiên không?" Hạ Ly hất cằm nhìn anh. Vậy mà, cô cảm thấy Tiêu Phượng Nam hơi híp mắt nhìn cô lại đẹp trai như thế, không, cái này không nói là đẹp trai, có lẽ tuyệt mỹ thì chính xác hơn.

"Không có." Tiêu Phượng Nam đỡ thang: "Cô có muốn leo xuống rồi nói không? Tôi cảm thấy nó đang lắc lư."

"Buồn cười! Hằng năm tôi đều leo lên leo xuống, cho đến bây giờ cũng —— a ——"

Tiêu Phượng Nam sớm chuẩn bị, lúc cô rớt xuống một khắc đã giang tay đỡ eo cô, cái tay khác đẩy thang sắp ngã ra. Sau khi sự hốt hoảng qua đi, anh vịn vào một bên lưới sắt, đỡ tường. Ngược lại Hạ Ly, không mất một sợi lông nào.

"Ngã xuống chưa?" Hạ Ly hơi cổ quái nhìn Tiêu Phượng Nam le lưỡi: "Thật khủng bố! Rõ ràng tôi đứng vững như vậy, sao cái thang đột nhiên lại ngã xuống vậy?"

"Bị trầy da tay một chút, không sao." Tiêu Phượng Nam ho khan hai tiếng: "Đã nói cô không nên mặc váy ——"

Váy hoa lệ của Hạ Ly bị rách thành một cái miệng, nửa đoạn trên đầu gối cao thấp không đều, nửa đoạn dưới đầu gối lung lay sắp rớt. Hạ Ly chẳng hề để ý bộ phận từ đầu gối trở xuống 'xoạt' một cái xé toang, hơn nữa xé rất có tạo hình.

Dù là Tiêu Phượng Nam khá hiểu sự cường hãn của Hạ Ly, vẫn không khỏi bội phục. Vậy mà ——

"Cô nhìn đi." Tiêu Phượng Nam chỉ vào chiếc thang bị ngã lệch một bên: "Chân của cái thang kia."

Hạ Ly cạo xuống một lớp bột sắt vụn từ cái thang: "Ăn sắp mòn hết rồi!"

"Nhưng mà, bề ngoài nhìn vẫn còn rất mới." Anh cầm mảnh vải mà cô xé từ váy ra quần tay: cũng không phải như anh nói, chỉ rách một chút da thôi. Cả bàn tay rách da thấy rõ thịt bên trong, trông trắng bệch. Anh bóp chặt cổ tay để giảm bớt đau đớn, sờ cái cốc nhỏ trên tường khắc hoa: "Cái này, dùng để làm gì?"

Hạ Ly nói: "Một ít nho có côn trùng, buổi tối cần giết côn trùng, đáng tiếc ban đầu lúc xây vườn hoa vì muốn đẹp mắt, nên không treo đèn lồng bên cạnh giàn nho. Ông nội nói nếu treo đèn như vậy, ánh đèn sẽ ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của nho, nên cho người treo nhiều cốc gỗ trên tường, để có thể tháo đèn lồng xuống bất cứ lúc nào."

"À." Tiêu Phượng Nam đồng ý, trong lòng đã hiểu đại khái: "Hôm nay thật may vì tôi tình cờ bắt gặp. Nếu vườn hoa không có ai, cô ngã bị thương thì sao?"

"Oáp! Nhưng đã được anh cứu một lần rồi đấy. Từ nhỏ đến lớn không biết tôi đã bị ngã bao nhiêu lần, đã quen rồi. Thấy lâu ba phòng tôi không, ngày trước tôi có thể bò từ cây vào phòng!" Hạ Ly kiêu ngạo kể về thời huy hoàng của mình, không chú ý đến máu tươi của anh đã nhuộm đỏ váy.

"Hạ Ly, tôi nghĩ chúng ta nên. . . . ." Giọng nói Tiêu Phượng Nam càng ngày càng yếu, đột nhiên ngã xuống. Hạ Ly nhìn Tiêu Phượng Nam ngã xuống, trong lòng chợt cảm thấy đau. Cô siết áo, cảm thấy trái tim đập thình thịch liên hồi.

Hạ Ly nghĩ, cô không có ưu điểm gì, chỉ có nhân phẩm tốt. Cho nên, sự đau lòng không giải thích được có lẽ là vì nhân phẩm cô tốt.

Vừa nghĩ thế, lương tâm lo lắng của Hạ Ly lại bình tĩnh lại. Hơn nữa còn cảm thấy tự hào vì mình có nhân phẩm tốt.

"Không sao, cần phải xét nghiệm vết thương trên tay, xác nhận xem có phải bị nhiễm độc không. Loại độc này rất thường gặp, khiến máu chậm đông lại. Nếu truyền máu trễ thì có thể chết vì mất máu quá nhiều." Bác sĩ nhà họ Hạ không biết Tiêu Phượng Nam: "A Ly à, không thể đối xử với bé trai này như vậy. Lần trước thiếu chút nữa đã thiên thiếu gia nhà họ Tôn rồi, vì trách anh ta hạ lưu. Nhưng đứa bé này không giống người như vậy. Ai da. . . . . Tính khí như vậy, bé trai nào dám ở cùng con chứ."

"Đã nói không phải con mà, sao lại không tin. Làm như con có thù với đàn ông không bằng?" Hạ Ly bĩu môi. Cái cốc gỗ này khiến tay anh thấm như vậy, thế nhưng anh lại không nói tiếng nào. . . . . Thật sự ít người đàn ông có nghị lực như vậy. Nhưng mà, chuyện nhiễm độc. . . . .

"Bác sĩ Phạm, chuyện này vẫn không nên nói cho anh ấy biết! Bị thương ở nhà họ Hạ chúng ta, hơn nữa còn nhiễm độc. . . . . Chuyện như vậy truyền đi sẽ rất thảm, mặc kệ nói thế nào người này vì đến tìm con mới bị thương chứ sao." Hạ Ly thấy Tiêu Phượng Nam vẫn hôn mê, càng nói càng nhỏ: "Xem ra rất thâm, cậu nhóc đáng thương."

"Biết đau lòng là tốt rồi." Bác sĩ Phạm dọn dẹp hòm thuốc: "Biết đau lòng là được rồi. Yên tâm đi, bác sẽ không nói. Ai nha. . . . . Người tuổi trẻ bây giờ, vì tình yêu mà cứ thương tổn đến thân thể của mình. Thời gian trước nghe nói tiểu thư nhà họ Chu chơi SM gì đó ở nhà, người bị cấp cứu khắp người đều là máu, thâm không nổi nhìn."

Hạ Ly bày ra vẻ mặt kích động.

Còn có thể liên tưởng đến SM của nhà người ta, rống, bác sĩ gia đình hơn 30 năm của nhà cô có phải tâm tính còn rất trẻ tuổi không vậy? Hạ Ly cô là loại. . . . . Là loại người. . . . . Đó sao?

Tiền bác sĩ xong, Hạ Ly nhìn Tiêu Phụng Nam ngủ mê man. Hai người bèo nước gặp nhau, trong không khí tràn ngập sự mập mờ khiến cô khó thở. Lamia, thật sự có ma lực khiến người ta không biết làm sao ư?

"Đi rồi hả?" Tiêu Phụng Nam giờ tay chặn ánh mặt trời chiếu vào ánh mắt.

"Anh giả bộ ngủ à?" Hạ Ly nhú mồm: "Trên tay còn đau không?"

"Không sao. Bây giờ hơi tê. Vô ý nghe hai người nói chuyện, xin lỗi. Tôi nghĩ nếu tôi tỉnh lại, cô có thể khó giải thích hơn nữa." Tiêu Phụng Nam nhìn vết thương được băng bó cẩn thận của mình.

Hạ Ly cười khan nói: "Có tiêm thuốc tê, bởi vì giải phẫu đơn giản, cho nên may vết thương lại. May vì trong nhà còn túi máu. . . . . Thật muốn dọa chết tôi." Cô đỡ anh lên. Bây giờ Tiêu Phụng Nam mới ý thức được, anh đang nằm trong khuê phòng của Hạ Ly, ngủ trên giường cô.

"Tôi tự làm được." Áo sơ mi trắng của anh bị máu nhuộm bẩn, đã được bác sĩ cởi ra, đổi thành áo ngủ của Hạ tiên sinh. Vải tơ tằm, vừa đúng hiện lên trạng thái bán trong suốt dán vào thân thể, lộ rõ đường cong. Mặc hay không mặc thật sự không có gì khác nhau.

"Anh ngủ thêm lát nữa, chờ tan thuốc, áo của anh sẽ được giặt sạch." Hạ Ly đưa lưng về phía anh, nén cười: người này ngược thì không dám ngắt đầu! Nhưng vốc người này quả nhiên thật cực phẩm, Hứa Lâm Tranh tuyệt đối không thể sánh được! Một cực phẩm như vậy không biết sẽ bị ai lừa mất!

"Hạ tiểu thư, hình như cái áo này khó giặt sạch lắm——" Quy cù nhà họ Hạ, chỉ cần cửa không khóa, ai cũng có thể vào. Chị Tàn đang chuẩn bị giặt quần áo bỗng chốc như bị đóng đinh tại cửa, tiến thoái lưỡng nan.

Xong đời!

Được rồi, coi như ngày trước Hạ Ly có hơi nhiều bạn trai, nhưng không hề mang ai về chính thức giới thiệu. Hôm nay, một người đàn ông mặc áo ngủ vẫn còn ngái ngủ phong cách mê người đang ngồi hoa lệ trên chiếc giường KING-SIZE của cô, vai nửa lộ, trên chiếc giường màu vàng còn có dấu máu màu đỏ. . . . . Cô còn có thể nói gì?

"Chiếc áo đó phải giặt tay." Tiêu Phụng Nam đang giả ngốc. Hạ Ly chắc chắn anh đang giả ngốc! Đáng chết, lại có thể tỉnh bơ sai khiến chị Tàn nhà cô, phải giặt tay!

"À, à, vậy tôi sẽ giặt tay. . . . ." Chị Tàn nhìn thấy ánh mắt giết người của Hạ Ly, run rẩy lui về phía sau. Mặc dù nhà họ Hạ trả tiền lương khá cao, cô cũng không muốn chết trên tay đại tiểu thư đang thẹn quá hóa giận vì bị bắt gian tại giường.

"Vậy thì tôi ngủ thêm một lát nữa, chờ thuốc tan hết."

Thuốc. . . . .

Đối thoại mập mờ đến đáng chết—— Tiêu Phụng Nam đùa bỡn cô!

Khóe môi Hạ Ly co quắp, yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hạ Hứa Tiêu

Lời đồn truyền bá là rất ngắn ngủi, đặc biệt là lời đồn có "chứng cứ xác thực".

"Phụng Nam đứa nhỏ này không tệ. Người vừa thông minh lại ôn hòa, nếu không phải là Tiểu Ly nhà chúng ta không có tính cách bình tĩnh, đã sớm muốn giới thiệu cho nó rồi." Hạ tiên sinh nói.

"Nghe nói..... Cha mẹ hẳn làm ăn không đứng đắn, như vậy không sao chứ?" Vân Trinh Uyển xen vào nói: "Tiểu Ly gia thế tốt lại xinh đẹp như vậy, cũng không thể tùy tiện liên gả đi như vậy."

"Ồi! Có quan hệ gì." Hạ lão gia từ trước sau như một vui vẻ: "Cha mẹ Tiêu Phụng Nam qua đời sớm, dù là làm ăn không đứng đắn cũng không liên quan đến Phụng Nam mà. Ông nội Phụng Nam ta biết, giáo sư đại học đảng hoàng an phận. Còn nói nữa, Hạ gia chúng ta là gả con gái, cũng không

phải là bán con gái. Chỉ cần Tiểu Ly thích, nó muốn gả người nào liền gả người đó. Ha ha, hưởng chi ánh mắt của Tiểu Ly nhà chúng ta cho tới bây giờ mọc ở trên đỉnh đầu, nhìn người không sai được."

"Ánh mắt Tiểu Ly không sai được." Hạ lão phu nhân phụ họa nói.

"Cha, trước đó vài ngày người thấy người con trai đi chung với Tiểu Ly chính là Phượng Nam à?" Hạ tiên sinh nói.

"Ách....." Hạ lão gia từ lặng yên.

"Nha đầu chết tiệt!" Hạ tiên sinh thở dài. Đại khái cảm giác mình nuôi dưỡng đứa con gái này thất bại cực kỳ. Dù là hoa hoa công tử cũng ít có kiểu này..... Mang về nhà làm loạn.

"Khụ khụ, cũng không cần quá trách móc nặng nề chứ." Hạ lão gia từ nói bản thân cũng cảm thấy chân đứng không vững, hơn nữa nói hùng hồn: "Bây giờ con gái không phải đều như vậy, gặp gỡ vài người một chút, chọn người thích hợp nhất với mình mới phải a. Khụ khụ."

Rốt cuộc biết kỹ năng phản bác vô lý cường đại đến quỹ dị của Hạ Ly là di truyền từ đâu tới.

"Cha, cha không thể cưng chiều con bé như vậy!" Hạ tiên sinh có chút nhức đầu nhìn về phía phòng con gái mình: "Hạ Ly chúng ta là con gái, là một đứa con gái, cha. Đứa nhỏ hoa tâm như vậy sau này không tìm được nhà chồng. Người không phải cũng đã nói: thà mất tín nhiệm khắp thiên hạ, đừng mất tín nhiệm của hồng nhan. Không được, chờ con bé trở lại phải dạy dỗ thật tốt."

"Làm sao có thể. Từ lúc Tiểu Ly rảnh rỗi ở nhà, mỗi ngày không phải đều có người đến làm mối sao?" Hạ lão gia từ cường từ đoạt lý: "Tiểu Ly chúng ta nào có hoa tâm chứ? Ta nói qua câu kia không sai, nhưng khi đó nhắm vào đàn ông mà! Đàn ông tuyệt đối không thể mất tín nhiệm của phụ nữ, nhưng Tiểu Ly nhà chúng ta là ncon gái mà. Thỉnh thoảng làm nũng nịu nóng cũng không có gì không được, ai bảo bọn chúng không xứng với Tiểu Ly!"

Cho nên nói, cá tính của Hạ Ly nhất định là nữ vương.

"Con đã về rồi!" Hạ Ly hiển nhiên lại bị trận thế này hù dọa. Liên tưởng phân cảnh kinh điển trong khuê phòng mình, cô nhắm mắt chạy lên lầu: "Con không ăn cơm, ai cũng đừng tới tìm con! Có chuyện liên lạc điện thoại nội bộ, chỉ là tốt nhất không nên liên lạc!"

"A, xấu hổ rồi." Hạ lão gia từ tiếp tục vui vẻ.

Thật ra thì Hạ Ly cùng "chuẩn con rể" Tiêu Phượng Nam gặp mặt không nhiều lắm. So sánh với Lamia có thể khiến người mất không chế, Hạ Ly thích ở chung một chỗ với Liễu Nghiêu và Lâm Oánh hơn.

"Em yêu, cậu biết tên món điểm tâm ngọt này là có ý gì không?" Cái miệng nhỏ của Lâm Oánh ăn Tiramisu, giống như thực nữ nhai kỹ nuốt chậm.

"Không biết." Hạ Ly chán ghét nhìn món điểm tâm ngọt bề ngoài lộng lẫy, đáng vẻ đẹp đẽ: "Làm sao cậu lại thích món điểm tâm ngọt của người lớn như vậy rồi hả? Chẳng phải cậu khinh thường phong cách của cô gái nhỏ sao?"

"Người ta nào có đâu!" Lâm Oánh nháy mắt: "Bây giờ món điểm tâm ngọt cũng lưu hành phong cách hoa lệ của Italy, Trình Ngôn nhà chúng mình đã nói: nhìn thực nữ ăn điểm tâm ngọt là một loại hưởng thụ. Đặc biệt là lúc thực nữ và điểm tâm ngọt đều đặc biệt xinh đẹp..... Hơn nữa, anh ấy còn nói..... Tiramisu nghĩa là đưa em đi. Ha ha ha ha..... Anh ấy muốn đưa mình đi rồi."

"Tiramisu rất xinh đẹp không sai, nhưng em yêu cậu chắc cậu cũng xinh đẹp chứ?" Về mặt Hạ ly càng thêm chánghét: "Thật không hiểu nổi cậu thích bạo long đó chỗ nào, người không đẹp trai tiền không nhiều lắm, tính khí lại không tốt, trong nhà còn kéo một gánh nặng lớn. Quan trọng nhất, người ta thích là thực nữ, thực nữ nha! Hallelujah (cái này nghĩa là ca ngợi đức chúa trời, chắc ý HL là ôi trời)!"

"Hiện tại định nghĩa thực nữ không phải rất rộng sao? Có tạp chí vậy mà lại liệt cậu vào thực nữ ư! Hạ Ly cậu cũng có thể được gọi là thủy mi, mình tại sao không thể?" Lâm Oánh không phục nói.

"A ha ha." Hạ Ly liếc mắt, cười rất thô tục: "Mình rất thực nữ nhé! Tạp chí tạp chí mau viết mình, sau đó bà mai nhà mình sẽ càng tới càng nhiều, a ha ha ha!"

"Đang ở trong phúc mà không biết phúc nha đầu chết tiệt." Lâm Oánh khuấy cà phê, cái muỗng bị ma sát tạo ra âm thanh quỹ dị chói tai: "Cậu và Liễu Nghiêu tình cũ cháy lại chưa?"

"Không có." Hạ Ly vẫn chán ghét nhìn bánh ga-tô rừng đen trước mắt mình, đào ra anh đào bên trong, sau đó đẩy cho Lâm Oánh: "Giúp mình ăn hết bọt của bánh ga-tô. Chỉ có viên anh đào này còn nhìn thoải mái."

"Em yêu, anh đào đỏ tươi đẹp như vậy cậu cũng dám ăn." Lâm Oánh nuốt hết anh đào cô nhọc nhằn đâm: "Càng xinh đẹp càng ác độc!"

"Khur!" Hạ Ly cười cô.

"Oa, cậu xem đó là ai?" Lâm Oánh nhìn sau lưng Hạ Ly nói: "Oa, người Hạ gia các cậu đều có nguyên liệu lên tạp chí mãnh liệt. Cậu xem một chút."

Hạ Ly quay đầu lại còn treo nụ cười, đợi nhìn rõ ràng là ai, trên mặt như phủ một tầng sương mù.

"Hạ Ly cậu đừng kích động, chúng ta lại xem một chút, có lẽ không phải như chúng ta tưởng tượng." Lâm Oánh nắm lấy tay Hạ Ly.

"Cậu yên tâm, mình sẽ không lúng túng ở trước mặt mọi người." Cô cười lạnh, đầu ngón tay nhỏ dài bị bẻ vang ken kết: "Chỉ cần người phụ nữ này dám về nhà, cô ta nhất định phải chết!"

Vậy mà, người phụ nữ Vân Yên nhất định sẽ "chết chắc", nhưng mà trên mặt lại mang theo hạnh phúc cười tươi. Cô ta ưu nhã ngồi trên ghế người ngam kéo ra cho cô ta, hôn một cái lên mặt người đàn ông thật duyên dáng.

—— Kỳ lạ chính là, người đàn ông không phải là Hứa Lâm Tranh!

"Hạ Ly, vẫn là đừng nhìn cô ta nữa, có được không?" Lâm Oánh tựa như dỗ đứa bé nói: "Nếu như nói cậu là thiên lôi, Vân Yên này nhất định là con cóc, hơn nữa còn là con cóc xấu nhất trong các con. Cho nên, cậu cần gì chấp nhặt với cô ta?"

Hạ Ly còn có chút tức sùng máu: "Mình chính là nghĩ không thông, làm sao Hứa Lâm Tranh chọn tôi chọn lui lại chọn cô ta?"

"Cho nên mới nói tình yêu là không lý do chứ sao." Lâm Oánh thở dài: "Tựa như mình thích Trình Ngôn, căn bản là đang làm một chuyện tổn công vô ích. Mình hết lần này tới lần khác ngu ngốc phá lệ bỏ vào. Tựa như một con con ruồi yêu một con ong mật, cho dù là yêu, dù có cơ hội sẽ kêu ong ong, vậy mà con ruồi dù cố gắng thay đổi thể nào cũng không phải ong mật."

"Cậu đủ rồi! Ví dụ thật đáng ghét." Hạ Ly nhin không được cười: "Coi như lấy con ruồi và ong mật làm ví dụ, con ruồi này cũng là Trình Ngôn chứ."

"Ai..... Em yêu, chờ cậu thật sự thích một người sẽ hiểu rõ, mặc kệ cậu ưu tú hơn nữa, ở trước mặt hấn cậu vĩnh viễn ăn nói khép nép. Dĩ nhiên, loại ăn nói khép nép này phần lớn là trước mặt nhau, cho nên nữ vương Hạ Ly không cần phải lo lắng mất thể diện."

"Đi con mẹ nó ăn nói khép nép." Hạ Ly ngửa mặt lên trời gọi lớn: "Ai dám coi thường tôi thử một chút! Người làm nhục tôi, chịu nhục gấp bội; người khi dễ tôi, bị khi dễ gấp bội; người chèn ép tôi, bị chèn ép gấp bội; người làm phiền tôi, hung hăng chà đạp!"

Lâm Oánh vui đầu khỏ ản, coi thường bốn phía cười trộm, làm bộ không biết Hạ Ly: "Quá mất mặt."

Cho đến lúc xế chiều, Hạ Ly mới nhớ tới nên đi xem Tiêu Phượng Nam bị thương một chút.

Bị thương vừa vặn là tay phải, anh không thể không tạm ngừng công việc yêu cầu động tay. Hạ Ly thể mới biết, die3nda4nle3qu1yd0on thì ra Tiêu Phượng Nam làm ngành nghề mỹ phẩm dưỡng da, Hạ gia ở công ty này cũng có đầu tư phần nhỏ, ngược lại thật có duyên phận. Hạ Ly mượn danh đại tiểu thư Hạ gia một đường xông vào, không có hẹn trước, dù sao cũng chẳng có ai ngăn.

"Còn đau không?" Hạ Ly đặt hòm thuốc lên bàn làm việc của anh. Tiêu Phượng Nam cũng chỉ là tăng giữa nhỏ, phòng làm việc hai người một gian, nói chuyện không tiện vô cùng. Tiêu Phượng Nam vẫn tao nhã lễ độ, ngược lại một người trẻ tuổi khác, niềm nở khiến người ta chán ghét.

"Đã không sao." Tiêu Phượng Nam lấy một cái ly mới từ trong ngăn kéo ra: "Hạ tiểu thư uống trà gì?"

"Không vội. Để tôi xem anh một chút, lập tức đi ngay." Hạ Ly đối với không khí phòng làm việc rất ngỡ ngàng. Quả nhiên không thích hợp người nghiêm túc làm việc: "Chờ anh tan việc rồi hãy nói. Chúng ta hẹn ở đâu?" Tiêu Phượng Nam mỉm cười.

"A, anh còn không đáp ứng lời mời của tôi đấy." Hạ Ly cũng cười: "À, hôm nay sau khi anh tan việc có rảnh không?"

"Xin lỗi, phải tăng ca." Tiêu Phượng Nam một bộ dáng vẻ đáng tiếc: "Hơn nữa mấy ngày cuối tháng đều phải làm thêm giờ."

"Tay bị thương thành như vậy còn làm thêm giờ, đứa bé đáng thương." Hạ Ly gật đầu một cái: "Chỉ là anh cự tuyệt làm chút áy náy náy còn lại của tôi không còn, mới cũng không cần nữa? Vậy à, Tiêu tiên sinh, hẹn gấp lại."

"Đợi chút, Hạ tiểu thư." Tiêu Phượng Nam nói: "Buổi tối lúc bảy giờ, bản công ty có một tiệc rượu thương nghiệp."

"Tôi đối với buôn bán không có hứng thú. Chuyện công việc anh có thể tìm cha tôi nói." Hạ Ly cũng không quay đầu lại.

"Bản công ty nếu như mời tới được Hạ tiểu thư, nhất định về vang cho kẻ hèn này." Lúc này Tiêu Phượng Nam có chút cò lái và vô lại.

"Thật xin lỗi, nếu như tiệc rượu tư cách cá nhân, tôi nhất định sẽ đi. Huống chi Tiêu tiên sinh....." Hạ Ly nheo mắt lại, khóe miệng khinh bỉ cười: "Tôi cũng vậy không cho là quý công ty cần phải mời tôi tham dự."

"Vậy tôi lấy danh nghĩa cá nhân, muốn mời Hạ tiểu thư làm bạn gái của tôi, có thể không?" Tiêu Phượng Nam nhất quyết không tha. Hạ Ly phát hiện, thật ra thoát nhìn anh như muốn dây dưa nhiều. Lúc mới bắt đầu còn tưởng rằng anh là loại người không ham mộ danh lợi, chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi ư?

"Có thể. Đến lúc đó xin mời đến Hạ gia đón tôi." Hạ Ly duy trì lễ phép mỉm cười trước người khác. Trong lòng lại đang cười lạnh.
DienHdanBleTquy1don

"Cứ quyết định như vậy." Tiêu Phượng Nam gật đầu: "Tôi đưa Hạ tiểu thư rồi đi."

"Tiêu Phượng Nam, tôi có phải nên hỏi anh. Cậu được tôi công ty của các người sẽ thưởng cho anh bao nhiêu tiền?" Tay Hạ Ly khoác lên cổ xe MI~NI

xinh xắn của cô, cười híp mắt nhìn anh.

"Vốn là muốn mời không phải Hạ tiểu thư. Nhưng..... Cá nhân tôi cho là Hạ tiểu thư tham dự sẽ chấn động hơn." Tiêu Phượng Nam giúp cô mở cửa xe: "Giữa bạn bè lợi dụng lẫn nhau một chút cũng không quá đáng, không phải sao?"

"Tôi con mẹ nó lúc nào thì thành bạn anh?" Hạ Ly cười co rút: "Lamia, anh thật rất giống hoa thủy tiên."

"Có lẽ vậy." Tiêu Phượng Nam giúp cô thắt dây an toàn, tay chân không lưu loát, bận rộn một hồi. Hạ Ly tiếp cận nhìn mặt anh như thế. Da bóng loáng, mắt một mí—— không đúng, nhìn gần mới biết là hai, khóe mắt xéch lên, mệnh phạm đào hoa. Con ngươi anh trắng đen phân rõ chuyển động, vừa vặn hướng về ánh mắt say mê của Hạ Ly: "Đẹp mắt sao?"

"Rất đẹp mắt." Hạ Ly thành khẩn nói: "Anh có thể suy tính nghỉ việc, đi làm mặt bằng người mẫu."

"Có thời gian sẽ xem xét. Đi đường cẩn thận." Tiêu Phượng Nam vỗ vỗ đầu cô, giống như vỗ con gái ngoan của anh.

Hạ Ly một chút cũng không kịp phản ứng. Ít khi bị nghiêm túc coi thành con gái nhỏ mà đối đãi. Cha cô bận việc công ty còn bận mẹ kể cô; mẹ cô dùng hết sức làm sự nghiệp, lãng phí thanh xuân hoa lệ, cũng lãng phí thời gian quý báu chung sống với cô. Ai cũng không rõ nhớ Hạ Ly đã từng là trẻ con. Giống như cô sinh ra chính là một nữ vương ánh sáng bắn ra bốn phía.

Vậy mà, kết quả tiệc rượu khiến Hạ Ly rất thất vọng.

Tiêu Phượng Nam làm hết phận sự đi tới Hạ gia đó cô, cùng nhau tiến vào hội trường, lúc Hạ Ly ứng phó tia sáng huỳnh quang và nịnh nọt không ngừng, Tiêu Phượng Nam quay đầu khoác lên một nữ thiên kim nhà giàu khác.

Được lắm.....

Hạ Ly càng thêm kiên định ý kiến của mình: người này, cũng chỉ là một người đàn khốn kiếp ông mượn phụ nữ leo cao mà thôi!

Bị ánh mắt không chuẩn của mình kích thích, Hạ Ly nhất thời mất kiên nhẫn đối với đàn ông.

Lần đầu ở nhà ngẩn ngơ cả một tháng, không có ước hẹn với công tử nhà nào, "bạn nam giới" của cô sắp gấp chết.

Càng ngày càng nhiều lời đồn đãi liên quan đến cô và Tiêu Phượng Nam, người ngoài nói thế nào ngược lại không đáng để ý. Vậy mà, thái độ người trong nhà còn khoa trương hơn người ngoài, giống như hận không để Tiêu Phượng Nam lập tức dọn vào Hạ gia. Làm cho Hạ Ly vừa về nhà liền buồn bực.

Thật buồn bực chính là, Hứa Lâm Tranh vậy mà lại chờ ở nhà cô.

Hạ Ly nhắm mắt chào hỏi, mặt giả dối thân thiện cười. Mặt cười đến đau.

"Hạ Ly em vào đây, anh có lời muốn nói với em." Giọng điệu kiểu mệnh lệnh hiếm có, Hạ Ly không giải thích được lại liên tưởng đến cái cảm giác cường hôn đó. Tự biết đuối lý, không nói tiếng nào vào phòng với anh.

"Em và Tiêu Phượng Nam rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Hứa Lâm Tranh nhìn không tốt: "Hạ Ly, em chưa bao giờ là cô gái không biết có chừng mực. Vậy mà lại đi tham gia tiệc rượu thương nghiệp gì đó với anh ta, lúng ta lúng túng!"

"Anh nghe nói là phiên bản nào?" Hạ Ly làm bộ như chẳng hề để ý, ngược đầu, bày tới bày lui tất cả đồ trang sức lớn nhỏ trên bàn trang điểm.

"Anh nghe chính miệng Tiêu Phượng Nam nói, " Hứa Lâm Tranh hít sâu một cái: "Em thích như vậy sao? Hôn xong bỏ chạy, mấy ngày nữa lại đáp lên người khác?"

Hạ Ly trong lòng lo sợ. Cô sợ nhất anh lấy chuyện này tới lên án. Vậy mà ——

"Tiêu Phượng Nam nói với anh cái gì?" Cô cảnh giác hỏi. Nếu như anh ấy lấy trong sạch của hai người để che giấu sự thật Hạ gia có người muốn mưu hại của cô, chắc chắn là giảm bớt nguy hiểm cho cô, lại bảo vệ danh tiếng Hạ gia. Cô căn bản không có lý do trách anh ấy —— thật là người đàn ông cường hãn, cô làm sao lại không phát hiện anh ấy thì ra là gian trá như vậy!

"Hạ Ly. Em nhất định phải làm ra thái độ loại cuộc sống chơi đùa này sao?" Hứa Lâm Tranh nói: "Thôi, đạo lý em đều hiểu. Tiêu Phượng Nam là một người đàn ông rất tốt, em đối với cậu ấy tốt một chút. Yêu cầu của anh cũng không hơn."

"Vậy sao....." Hạ Ly cười lạnh: "Em sẽ thương yêu anh ấy thật tốt, anh nghỉ ngơi đi."

"Hạ Ly!" Hứa Lâm Tranh một quyền đánh lên bàn trang điểm của cô.

"Thật là kỳ quái, anh kêu em đối với anh ấy thật tốt, em đồng ý anh...anh lại nổi nóng." Hạ Ly siết quả đấm: "Hứa Lâm Tranh, anh đừng cho là em thích anh, anh có thể càn rỡ với em! Anh đánh nó làm cái gì, còn không bằng tới đánh em!"

Hứa Lâm Tranh không nói lời nào.

"Nếu như anh là tôi lấy giáo điều cuộc đời của anh tôi giáo dục của em, rất không cần phải phí tâm. Em lớn như vậy, cho tới bây giờ chính là như vậy, anh xem không quen thì cắt ngay đi!"

"Anh đi trước." Hứa Lâm Tranh ôm cô: "Chỉ cần em vui vẻ là được rồi. Vừa rồi anh xúc động, cũng không có ý muốn giáo huấn em. Tiểu Ly, anh..... Thật xin lỗi."

Mười năm này của cô, chính là vẫn luôn chờ đợi câu thật xin lỗi này.

"Không sao." Hạ Ly khoát khoát tay: "Anh đi đi, em mệt buồn ngủ."

Hứa Lâm Tranh giật giật đầu ngón tay, rút cuộc nhìn xuống không đến nắm tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Kể Nhu Nhược

Không có lý tưởng thật là một chuyện rất nhàm chán, đặc biệt lúc đang không có mục tiêu, không có gì để chú ý đến.

Rất không có tiền đồ mà nói, phần lớn thời gian Hứa Lâm Tranh luôn quản lý chặt Hạ Ly, vậy mà hôm nay.....

Hạ Ly đang chán chết bắt đầu hoài niệm tuổi thơ thuần khiết của cô. Lúc hoài niệm đột nhiên nghĩ, thì ra những người theo đuổi cô xem ra thật ngây ngốc đáng yêu, lại còn rất đáng thương. Có lẽ bọn họ cũng đã tốn rất nhiều thời gian và bản khoăn, vậy mà, lại bị cô không biết xấu hổ hoa lệ hủy diệt xé nát.

Được rồi, quả nhiên Hạ Ly không phải bọn họ.

Lời đồn đại đều sẽ biến mất theo thời gian, chỉ cần bạn không đáp lại nó. Mọi người sẽ quên ‘tình yêu’ giữa Hạ Ly và Tiêu Phượng Nam thôi, Hạ Ly quyết định để bản thân trùng sinh. Lần này nhất định phải đối xử với những người theo đuổi mình thật tốt, cho dù là kẻ vô sỉ như Kỳ Đông Minh cũng thế.

Thờ dài, Hạ Ly cảm thấy, tại sao bản thân lại nhu nhược như vậy?

"Sống là phụ nữ, vừa xinh đẹp còn thông minh vẫn chưa đủ. Mộc tú vu lâm, phong tất tòi chi [1]. Là một mỹ nữ có tri thức, nếu không nghĩ đến nửa đời sau quá thê lương, như vậy, chức trách lớn nhất của cô chính là tìm được cái cây kia." Hôm nay Lâm Oánh rất cảm tính: "Nhưng có người phụ nữ xinh đẹp ác độc giống như bạn yêu của tớ đây, trong nhà có tiền lại biết chơi, cậu muốn đáp ai, người đàn ông đó sẽ không có nửa câu oán hận."

[1] Mộc tú vu lâm, phong tất tòi chi: Cây mộc tươi tốt nhất, cao nhất trong rừng hay bị gió dập nát.

"Đúng. Nói không sai!" Hạ Ly cao ngạo ngẩng đầu: "Cho nên bạn yêu à, cậu nhanh cắt cổ đi, đời sau đầu thai làm con gái tớ, tớ gả cậu cho hoàng tử."

"Công chúa và phụ nữ nói chuyện lại sắc bén như thế, bội phục bội phục." Liễu Nghiêu một đường đi theo hai cô, cũng rất vui vẻ.

"Oáp! Tớ là người xấu nha, người xấu đều nói chuyện như vậy." Hạ Ly phe phẩy cánh tay Lâm Oánh, nửa người dính vào cô ấy: "Kể từ khi tớ ý thức được cho dù tớ thần kinh bao nhiêu cũng sẽ không bị người dọn dẹp, tớ đã có dáng vẻ như thế rồi. Ha ha ha....."

"Đúng thế, cho dù bạn yêu đi đến chỗ nào vẫn luôn là đại tiểu thư nhà họ Hạ. Nước bọt bị cậu nhỏ mà người ta cũng muốn ăn đấy." Lâm Oánh khinh bỉ nói.

"Vậy thì sao. Đầu phải tớ thích sinh ra ở nhà họ Hạ đâu, chẳng lẽ nhất định phải bày tỏ về cao quý nhìn từ trên cao xuống những kẻ muốn mượn tớ leo cao mới được sao?" Hạ Ly cười lạnh. Khó hiểu khi lại nghĩ đến Tiêu Phượng Nam hẹn cô đi tiệc rượu thương mại nhưng nửa đường lại quyến rũ người phụ nữ khác.

"Aha, công chúa thích thế nào thì thế đó. Cho dù cô không phải là đại tiểu thư nhà họ Hạ, cũng không có người đàn ông nào dám không theo cô đâu đấy!" Ánh mắt Liễu Nghiêu vẫn không rời khỏi cô: "Khụ khụ, hình như đến giờ tôi phải làm việc rồi."

"Bye bye!" Hạ Ly phát tay: "Buổi tối sẽ điện thoại cho anh, phải chờ tôi nhé."

"Dạ!" Lúc Liễu Nghiêu cười lên rất hấp dẫn.

"Haaa...! Nói chuyện với đàn ông thật không sáng khoái." Hạ Ly nhìn thấy Liễu Nghiêu đã đi xa, ôm Lâm Oánh hôn một cái: "Nóng chết rồi, chúng ta tìm một nhà trọ đóng băng nào!"

"Cô là Hạ Ly hả?" Sau lưng, đột nhiên có một giọng nữ lạnh lẽo, hạ nhiệt độ xuống mức băng giá.

Hạ Ly từ từ quay đầu lại.

Đó là một cô gái rất xuất trần. Váy áo trắng tinh, đường viền hoa, chân mang một đôi cao gót màu trắng. Tóc dài xõa vai, đen nhánh. Mắt to, làn da trắng hồng. Cả người như một bé gái SD, non mềm khiến người muốn cắn một cái.

"Tôi là Tô Uyển Dương. Đã nghe đến đá quý Tô thị rồi chứ?"

Tuyệt đối là giọng nói cao ngạo, trong cao ngạo lộ ra khinh miệt. Hạ Ly rất ghét kẻ tự giới thiệu mình rồi kèm thêm sản nghiệp phía sau.

Lâm Oánh lắc đầu: "Tớ không đeo đá quý, ngược lại bạn yêu à, trong tám thùng đá quý lớn của cậu, có của nhà bọn họ không? Có thì nhanh ném đi, cẩn thận bị quỷ ám."

"Không có đâu. Những thứ kia đều được tổ truyền, ban đầu ông nội thừa kế đã rất nhứt đầu vì không có chỗ để, sau đó xem như đồ bỏ đi ném cho tớ..... Lúc mua những thứ đá quý kia còn mặc mã quái [2] ấy, khi đó còn không có trang sức Tô thị á." Hạ Ly nhướn mày, học vẽ dịu dàng mảnh mai của cô.

[2] mã quái: áo khoác ngoài (một loại áo ngắn mặc bên ngoài của nam giới trong lúc cưỡi ngựa, thường là màu đen)

Tô Uyển Dương càng thêm khinh miệt: "Hạ tiểu thư, đối với lĩnh vực mình không hiểu, thì đừng nói lung tung nếu không sẽ rất mất mặt đấy."

"Đúng á, bởi vì tôi không cần phải hiểu chứ sao." Hạ Ly và Lâm Oánh bèn nhìn nhau cười: "Dù sao cũng có người đưa đến, tôi chỉ cần tìm vài thứ xinh đẹp để đeo là được. Dù sao người tặng đồ đã chọn trước rồi, dĩ nhiên không thể chọn mấy món gì đó quá kém. Ngược lại Tô tiểu thư, cô gọi tôi lại giữa đường lớn thế này, chỉ để nói cho tôi biết nhà cô mở tiệm đá quý à?"

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, cuộc sống riêng không nên quá cầu thả."

Rất dễ dàng nhìn ra, cao ngạo của Tô Uyển Dương và cao ngạo của Hạ Ly hoàn toàn không giống nhau. Nếu nói Hạ Ly là hoa Tulip, hoa hồng giấy mạ vàng đẹp đẽ, Tô Uyển Dương này chính là Bách Hợp thoát tục, tinh khiết cao quý xinh đẹp.

Hạ Ly chỉ biết mình tự nhiên cảm thấy chán ghét và địch ý với cô ta.

"Cuộc sống riêng của tôi, hình như không cần Tô tiểu thư quan tâm đâu? Huống chi, tôi cầu thả ư?" Cô nháy mắt: "À, xin lỗi! Chẳng lẽ Tô tiểu thư thích thanh niên tài tuấn nào đấy nhưng người đó lại yêu tôi? Ha ha, đây không phải là việc tôi có thể không chế được, ah, Tô tiểu thư có thể nói cho tôi biết là ai không? Về sau tôi tuyệt đối không thêm nhìn, được chứ?"

"Hạ tiểu thư, chẳng lẽ cô không biết lời đồn bên ngoài về cô rất khó nghe sao?" Tô Uyển Dương nở nụ cười thực nữ tiêu chuẩn: "Một người phụ nữ bị nói thành như thế, cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa."

"Tiểu Ly, cô ta kích thích cậu tự sát kia. Cậu có cần suy nghĩ một chút không?" Lâm Oánh chọt eo của Hạ Ly: "Bây giờ đã vào giữa tháng bảy rồi đấy!"

"Người khác nói gì là chuyện của bọn họ, chẳng lẽ tớ phải đến chặn miệng người ta sao?" Hạ Ly không cười được, hung hăng liếc cô ta: "Tô tiểu thư, cô vui lòng không nên can thiệp. Cô không biết bên ngoài đều nói đáng về cô rất khó nhìn ư, đứng trên đường như vậy rất nguy hiểm, cẩn thận phụ tùng giải phẫu bị rơi nha."

"Hạ Ly, tôi nể mặt cô lắm rồi, cô đừng không biết điều." Tô Uyển Dương che mũi nhìn cô: "Tiểu thư nhà họ Hạ trừ mồm miệng ác độc, sẽ treo ngược đàn ông ra, thật sự không đứng tý nào."

"Bắt đầu công kích người ta rồi." Hạ Ly cười lạnh: "Cô muốn nhéo, hay muốn cào?"

"Không thể nói lý với một cô gái không có giáo dưỡng như Hạ tiểu thư đây." Tô Uyển Dương gạt đầu: "Không thể làm gì khác hơn là nói ra lời không xuôi tai này. Vậy đi, mời cô rời khỏi Tiêu Phượng Nam."

"....."

"Tiểu Ly và họ Tiêu kia là sao hả?" Lâm Oánh tò mò nhưng không chăm chọc nhìn Hạ Ly.

"Hạ tiểu thư, năm ngoái tôi và Phượng Nam đã ở bên nhau. Nếu cô thức thời, đừng phá hỏng tình yêu của người khác." Tô Uyển Dương cao ngạo mang dáng vẻ vợ lớn nhìn vợ bé: "Phượng Nam không phải là loại đàn ông dựa vào phụ nữ để bò lên, cho nên, cô sẽ không thể dùng cách mang gia thế ra để buộc chặt đàn ông đó đâu. Thay vì đến lúc đó khiến bản thân khó chịu, không bằng bây giờ thức thời thì rút lui đi."

"Cô đã tin chắc gia thế của tôi không ảnh hưởng đến lựa chọn của anh ta, thì tại sao đang lúc trời nắng chang chang lại chạy đến nói mấy lời này với tôi?" Hạ Ly khiêu khích nhìn cô ta: "Năm ngoái hai người đã ở bên nhau, tại sao anh ta còn đến tìm tôi?" Hạ Ly không đợi cô ta tiếp lời, nói: "Tô tiểu thư, tôi còn muốn làm phiền cô quản người đàn ông của mình đi. Do anh ta đến nhà tôi lấy lòng còn bị thương ở tay, chuyện đó cô đã biết chưa?"

"Cô ——" Có lẽ Tô Uyển Dương quá bận tâm hình tượng rồi nên phải chịu thua thiệt.

"Tô tiểu thư không cần quá tự ti. Nếu cô cứ tuyên dương sản nghiệp nhà mình ở khắp nơi, vậy cũng rất có tiền rồi. Nếu tôi có thể dùng gia thế để cột

đàn ông, xua đuổi cũng không đi, cô cũng có thể mà! Có muốn tôi dạy cô không? Dù sao Tiêu Phượng Nam cũng là đàn ông mà, cùng lắm thì cô chủ động một chút ngủ với anh ta, rồi bắt anh ta phụ trách! Ha ha ha ha!" Dù Lâm Oánh đã nghe quen trình độ ác độc nói xằng nói bậy của Hạ Ly nhưng vẫn có chút không chịu nổi. Đồ mờ hồ. Một người được giáo dục tốt hơn nữa còn được nghệ thuật hun đúc như Hạ Ly, rốt cuộc học mấy cái thứ này ở đâu vậy trời?

"Chát" một tiếng.

Hạ Ly không thèm sờ mặt: "Lâm Oánh, heo mẹ này đã phát điên xong, chúng ta đi thôi."

"A, được." Hạ Ly phản ứng thật quý dị, không xé nát cô ta ra à.

"Cô quay lại đây!" Tô Uyển Dương nhìn về phía Hạ Ly, giờ đã không kêu to, mà đang gào thét: "Cô quay lại cho tôi!"

Hạ Ly lôi kéo Lâm Oánh: "Đừng quay đầu lại, để cô ta kêu. Tớ nghĩ cô ta tuyệt đối không nên giải quyết vấn đề này trên đường lớn, hình tượng e then ngại ngùng nhiều năm bị hủy như vậy rồi. Ai dô..... Cô bé đáng thương. Tiêu Phượng Nam đáng chết!"

"Cô ta đánh cậu, cậu còn thông cảm à?" Lâm Oánh lắc đầu: "Điên rồi! Hạ Ly cũng có lúc thương cảm cho người khác."

"Hết cách rồi chứ sao. Người đàn ông nhà cô ta thay lòng, bây giờ nhất định cô ta không gọi được cho người ta. Thời gian này lời đồn giữa tớ và Tiêu Phượng Nam bay đầy trời như vậy, cô ta không tìm tớ thì tìm ai?" Hạ Ly sờ mặt: "Xem đi. Trên thế giới nhất định đã có thêm một cô gái thù địch với đàn ông rồi."

"Không đâu. Tớ thấy có vẻ cô ta thù cậu hơn đó." Lâm Oánh cũng sờ mặt cô: "Thật kỳ lạ, đánh mạnh như vậy, sao không đỏ ta, hai da! Hơn nữa da còn trắng mịn tinh tế như vậy. Tiêu Ly, chẳng lẽ da mặt của cậu dày quá rồi ư?"

"Cậu có muốn được tớ đánh thử một phát không?" Hạ Ly nheo mắt lại.

"Ặc..... Hay là thôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tiêu Phượng Nam (Hai)

Tuy nói không thèm để ý một người phụ nữ thất tình khiêu khích, Hạ Ly vẫn là không cao hứng nổi. Kết quả chủ nhật tốt đẹp đã sớm trở về nhà.

Cửa nhà cô, xe Tiêu Phượng Nam dừng lại.

"Hạ Ly." Mùa hè gần tới, bầu trời đều là màu hồng, có chút thích hợp mùa yêu đương.

"Anh tới làm cái gì?" Hạ Ly một mặt hung hăng ấn chuông gọi người, một mặt nói.

"Mặt sao vậy?" Anh đến gần, đứng lại. Dấu tay rất rõ ràng, nhìn một cái cũng biết là xảy ra chuyện gì. Làn da Hạ Ly chính là như thế, mới vừa bị thương sẽ không có phản ứng, một lát nữa mới hiện ra, hơn nữa cực kỳ nghiêm trọng.

"Không sao cả." Có người đến mở cửa, Hạ Ly liền đi vào trong. Tiêu Phượng Nam theo vào, một phen giữ cánh tay cô lại.

"Tiêu tiên sinh, chúng ta cũng không có quen thuộc đến mức lôi lôi kéo kéo chứ?" Hạ Ly đẩy tay anh ra, nhớ tới vết thương trên tay anh còn chưa lành, nên dùng sức vỗ một cái. Một tay Tiêu Phượng Nam quy củ nắm một tay khác, nhủ mày: "Nói trở mặt liền trở mặt à?"

"Đúng! Tôi luôn như vậy." Hạ Ly gật đầu một cái: "Anh có thể thử dùng tâm tình hoa hoa công tử của anh tới lý giải một chút, sẽ liền phát hiện tôi đây đưa với anh như vậy đến bây giờ đã là đối với anh rất tốt rất tốt rồi."

"Tôi làm thế nào thì thành hoa hoa công tử?" Tiêu Phượng Nam nhìn mặt cô: "Chẳng lẽ Tô Uyển Dương tìm đến cô rồi hả?"

"Rất tốt, anh còn nhớ rõ có một Tô Uyển Dương." Hạ Ly tiếp tục gật đầu: "Tôi không ở cùng một chỗ với đàn ông có vợ, cho nên vậy nhé, Tiêu tiên sinh có thể đi được rồi."

"Tôi không hề dính líu với cô ta." Tiêu Phượng Nam mặt lạnh nói: "Cô ta vẫn luôn tự cho mình là bạn gái của tôi, phàm là phụ nữ đến gần tôi đều bị cô ta quấy rầy."

"Ồ! Thật không nhìn ra lại có người trung thành đến chết với anh như vậy! Cũng nhìn không ra anh sao được phụ nữ hoan nghênh như vậy!" Hạ Ly chê cười: "Anh muốn nói gì với tôi? Anh đối với tôi là thật lòng? Anh chưa từng thích qua cô ta? Thôi đi! Những lời kịch này chính tôi vào mười năm trước

vẫn luôn nghe, nhằm chán muốn chết!"

"Hạ Ly. Chẳng lẽ cô không cảm thấy chúng ta ở chung một chỗ tương đối thích hợp sao?" Anh nói.

"Cũng không phải là không thích hợp, chỉ là tôi không muốn." Hạ Ly che mặt càng sùng càng cao: "Thật nguy hiểm, tôi sợ đau."

Tiêu Phượng Nam cứ như vậy giằng co với cô, giống như hai người có Huyết Hải Thâm Cừu gì đó.

"Hạ Ly, trở về rồi? Ah, Tiêu tiên sinh cũng ở đây, sao không mời Tiêu tiên sinh vào?" Vân Trinh Uyển phỏng chừng là mới vừa làm thẩm mỹ về, trên người còn mang theo hương mỹ phẩm dưỡng da thanh thanh đậm đậm. Thật ra thì Vân Trinh Uyển là một phụ nữ phong cách ưu nhã nhiệt tình, nếu không phải bà ta phá hư gia đình của mình, Hạ Ly nghĩ cô sẽ rất tán thưởng bà. Thương thức là thương thức, đích ý là xóa hoài không hết, huống chi bà ta còn thỉnh thoảng tự cho là khôn ngoan tới quan tâm Hạ Ly "lớn lên", làm Hạ Ly phiền muốn chết. "Anh muốn đi vào ngôi sao?" Hạ Ly chớp mũi nhìn anh, không che giấu chút nào. không hữu nghị của mình

"Cũng được." Tiêu Phượng Nam dùng giọng điệu không biết làm thế nào nói. Giống như là Hạ Ly đang cầu xin anh đi vào.

Cũng được?

Thật đúng là một ngời đàn ông da mặt dày, vậy mà đáng chết dày đến vừa đúng chỗ.

Hạ Ly không thể không đánh giá người đàn ông này lần nữa, kết quả càng đoán được càng không nắm chắc, đùa khoát tùy ý để anh vào.

"Tiêu tiên sinh tùy tiện ngồi. Thím Tần mang trà cho Tiêu tiên sinh." Vân Trinh Uyển nghiễm nhiên là ở nhà bộ dạng cô gái tốt dịu dàng, làm hạ thấp ngạo mạn của Hạ Ly đi. Hạ Ly "cộc cộc" lên lầu, cũng không quay đầu lại.

"Tiêu tiên sinh bỏ qua cho, Tiểu Ly chính là tính khí như vậy. Mặc dù có thoát nhìn như cổ tình gây sự, thật ra thì tâm địa nó rất hiền lành." Vân Trinh Uyển ưu nhã khuấy cà phê, tóc nhẹ nhàng vén bên tai. Là một người phụ nữ ngoài bốn mươi, bà đã có tài trí lại có ý vị, hơn nữa hơi mang theo một chút cảm giác diễm đạm đáng yêu như vậy. Vân Yên nhưng cũng là bộ dạng thiên sứ hoa lệ đầm mưa (*) này, làm người khác thương tiếc nhất.

(*):giống như hoa lệ dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái

"Tôi biết, cảm ơn bác gái." Tiêu Phượng Nam lễ độ trước sau như một.

"Tình tình Tiểu Ly tương đối giống bé trai, hoạt bát đáng yêu. Không giống Yên Nhi nhà chúng tôi, ôn nhu mềm mại, rất dễ bị khi dễ. Chuyện Tiểu Ly và Yên nhi..... Tiêu tiên sinh chắc hẳn cũng có nghe thấy. Tiểu Ly không thích tôi, cũng xin Tiêu tiên sinh khuyên nó. Coi như nó không thừa nhận một mẹ kế tôi đây..... Yên Nhi vẫn luôn là em gái nó." Vừa nói chuyện, Vân Trinh Uyển đã kích động hai gò má hơi ửng hồng.

"Bác gái quan tâm. Tôi nhất định chuyển lời cho Hạ tiểu thư." Tiêu Phượng Nam giống như thói quen giao thiệp với trường bối.

"Đứa nhỏ này, thế nào còn gọi Hạ tiểu thư." Vân Trinh Uyển nở nụ cười. Vậy mà Tiêu Phượng Nam cảm thấy bà cười rất ác độc: "Thật là không hiểu nổi những người tuổi trẻ các cậu. Rõ ràng cũng thân mật như vậy rồi, còn phải giấu tai mắt những người già nhà chúng tôi. Yên tâm, bác và bác trai Hạ đều rất ủng hộ cậu."

"Là như vậy." Tiêu Phượng Nam tiếp tục duy trì lễ phép căn bản nhất của anh

"Họ Tiêu, anh thật đúng là chạy đến nhà chúng tôi uống trà!" Hạ Ly đứng ở trên cầu thang: "Được rồi, anh là tới tìm tôi hay là tìm Hạ nhị phu nhân vậy?"

Tiêu Phượng Nam khom người: "Vậy tôi đi lên trước."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 10

Mười tám năm trước: Hạ Ly, Vân Yên

(Bắt đầu nhắc đến chuyện xưa) sáu tuổi, ba tuổi (?)

(Bảy năm sau) mười ba tuổi (có mẹ kế), mười tuổi (đi theo Vân Trinh Uyển đến nhà họ Hạ)

Mười tám năm sau: hai mươi bốn tuổi (thất tình), hai mươi một tuổi (đính hôn với Hứa Lâm Tranh)

Mồ hôi, đây không phải bản kê khai.

Chú thích:

(?) Đại biểu cho kịch tình còn chưa xuất hiện, cho nên tạm thời gác lại. Nếu hứng thú có thể suy đoán năm kia đã xảy ra chuyện gì ha. Mỉm cười mỉm cười.....

....

Gặp lại chiếc giường đó của Hạ Ly, cả người Tiêu Phượng Nam giật thót. Anh cũng không phải là thánh nhân quân tử, cộng thêm điều kiện xem như ưu việt, được đám phụ nữ ưa thích. Ở nước ngoài mấy năm, cũng thật thật giả giả nói vài chuyện yêu đương. Theo anh tự xưng, là người thành thực với thân thể phụ nữ không thua gì bác sĩ. Anh tự nhận mình đã qua thời kỳ thấy thân thể phụ nữ sẽ chảy máu mũi, vậy mà hôm nay nhìn chiếc giường chỉnh tề, thì nhịp tim đã rối loạn.

Đại khái nên trách mười năm trước lần đó vô tình làm anh hùng.

Hạ Ly nhu nhược như vậy, đời này cũng khó gặp lại được. Chỉ liếc mắt một cái, hồn phách anh đã bay mất. Đêm hôm ấy, anh thấy cô từng bước từng bước lui về sau, trên tay trắng nõn có thể thấy mạch máu màu xanh..... Vào buổi chiều hôm đó, Hứa Lâm Tranh còn trịnh trọng nói: Em họ mà cậu ta thích nhất sắp biến thành cô bé lọ lem rồi, sau này sẽ có một mẹ kế lòng dạ ác độc khi dễ cô, cho nên, cậu ta nhất định phải bảo vệ cô! Lúc ấy anh còn cười nhạo nói Hứa Lâm Tranh có tính kỵ sĩ, nhưng khi thật sự nhìn thấy Hạ Ly bị tên côn đồ bắt nạt, khi đó anh vốn là một đứa trẻ lạnh lùng cũng không nhịn được kích động, trở thành kỵ sĩ mà anh khinh thường nhất.

Vậy mà, người kỵ sĩ cứu không phải công chúa, mà là nữ vương.

Bây giờ anh nhớ lại phản ứng ban đầu của Hạ Ly vẫn sẽ bật cười.

.....

"Không sao, muốn anh đỡ em không?" Tiêu Phượng Nam vươn tay về phía Hạ Ly.

Hạ Ly trừng mắt, có vẻ vô tội. Cô nhìn anh, lại nhìn Liễu Nghiêu. Tự mình bò dậy: "Cám ơn anh! Là bạn của Lâm Tranh à?"

"Xem như vậy đi." Tiêu Phượng Nam nói xong, cởi áo khoác Liễu Nghiêu ra cho cô mặc: "Trên con đường này vẫn không an toàn mà? Tại sao lại muốn đi một mình?"

"Bởi vì ba em không cần em nữa! Bây giờ ông ấy sẽ cưới một người phụ nữ rất xấu, phụ nữ xấu còn mang theo đứa em gái hư hỏng. Cũng không ai thương em nữa!" Hạ Ly vô cùng nghịch ngợm nháy mắt: "Đây chính là hiện thực phiên bản cô bé lọ lem"

Tiêu Phượng Nam bật cười. Làm sao có thể có cô bé lọ lem cường hãn như vậy, tùy tiện nói xấu ‘Mẹ kế xấu xa’ với người xa lạ. Vậy mà nhìn nét mặt cô, lại cảm thấy đáng về cô vô cùng uất ức.

"Tay của anh còn đau không?" Hạ Ly nhìn nắm đấm sưng đỏ của anh: "Muốn đến nhà em xử lý vết thương không?"

"Không cần." Tiêu Phượng Nam mỉm cười nói: "Không sao."

Rồi sau đó, Hạ Ly —— Hạ Ly không biết điều vỗ mặt Liễu Nghiêu: "Cậu ấy rất yếu ớt, lập tức lao vào, còn tưởng lợi hại lắm. Không ngờ bị đánh ngã cái một." Vậy mà, Hạ Ly đã rất quan tâm đến thiếu niên ‘yếu ớt’ ấy, dùng dây cột tóc băng bó vết thương trên tay cậu ta.

Tiêu Phượng Nam không biết mang tâm trạng gì, đi đến đá vào eo Liễu Nghiêu một cước.

Người đó chậm rãi tỉnh lại.

Sau đó, Tiêu Phượng Nam rất chảnh nói: "A, xem ra đã có người đưa em về nhà rồi. Anh đi trước." Đi không hề quay đầu lại.

Hạ Ly há hốc mồm nhìn bóng lưng anh, rốt cuộc không hề nói gì.

.....

Tiêu Phượng Nam nghĩ đi nghĩ lại, bỗng cười lên.

"Bà già kia nói xấu gì tôi với anh?" Dáng vẻ Hạ Ly hung tợn như uy hiếp: "Có gì buồn cười đâu."

"Xin lỗi, chỉ đang nhớ đến một ít chuyện cũ. Dĩ nhiên hề nói gì." Tiêu Phượng Nam nói thế, mắt đảo một vòng khuê phòng cô: "Lúc đến đây lần trước, hình như có nhìn thấy một chiếc lá bằng thủy tinh trên kệ đồ cô mà. Tại sao giờ không thấy nữa?"

"Muốn biết hả?" Hạ Ly bĩu môi, giả vờ thành đáng vẻ chim nhỏ nép vào người: "Chỉ, cái lá này thật đẹp! A, đáng tiếc không có ai tặng em. Chì, em mang về phòng em vài ngày được không?"

Tiêu Phượng Nam không nhịn được bật cười.

"Gọi anh đến anh thì anh lại đến thật. Sẽ không phải thật sự muốn quen tôi chứ?" Hạ Ly ném một cái túi thêu đến.

"Ừm" Tiêu Phụng Nam tiếp nhận túi thêu cô ném qua. Đột nhiên nghĩ đến câu chuyện hoàng tử Eech nhặt được quả bóng vàng cho công chúa.

"Aha! Thì ra phong nguyệt của Hạ Ly tôi thật vô biên à?" Cô đoạt lấy túi thêu trong tay anh, một tay nâng cằm anh lên: "À, anh có gì đặc biệt hả? Vì sao tôi phải hẹn hò với anh? Chúng ta thích hợp ở đâu?"

Tiêu Phụng Nam không nói lời nào, nhìn cô chăm chăm.

‘Thâm tình’ như vậy khiến Hạ Ly da mặt siêu dày đỏ mặt. Buông tay đang sờ mặt anh.

"Hạ Ly, anh thích em." Anh dời đầu cô qua, hôn lên trán cô: "Không cần đợi cậu ta nữa, anh thích em."

"Đừng chạm vào tôi!" Hạ Ly dùng sức đẩy, hung hăng lau trán: "Ghê tởm chết rồi, cho dù muốn qua lại, nếu không được cho phép thì đừng hôn tôi!"

Tiêu Phụng Nam bắt chước đẩy cô vào sát kệ đồ cổ, giữ chặt tay cô: "Cô bé, mặc dù anh không muốn nói..... Nhưng, em thật rất cần ăn đòn! Cứ thích một người không thể cho em tình yêu, thế nào? Cảm giác mình thật vĩ đại hả?" Anh dựa vào gần, hơi thở phả lên mặt cô: "Không cho phải không? Như vậy..... Lúc em hôn Hứa Lâm Tranh, đã trưng cầu ý của cậu ta chưa? Hay là nói, em thích dùng sức mạnh?"

Hạ Ly ghen hống nhìn trần trời, nửa ngày không nghĩ ra muốn nói gì để phản bác. Thế lực giữa đàn ông và phụ nữ khác biệt không cho phép cô phản kháng, hơn nữa..... Việc đã đến nước này, cô cũng không muốn phản kháng nữa.

Tiêu Phụng Nam dùng một tay ôm lấy cô, in đôi môi vào mặt cô, từ từ di chuyển đến khoe môi cô. Hạ Ly siết chặt quần áo anh, từ từ nhắm mắt lại. Anh buông lỏng tay đang giữ chặt tay cô, chuyển đến eo cô.

Vứt bỏ Hứa Lâm Tranh thôi. Vứt bỏ anh ấy..... Vứt bỏ thời thiếu niên mê luyến cùng nhau.....

Anh hôn, hình như nói như vậy.

Cô đột nhiên giật thót, cảm thấy lưỡi anh đang liếm môi cô, không khỏi cắn chặt răng. Từ từ mở mắt ra. Cánh tay chắn giữa hai người tạo ra một khoảng cách.

Nói chung Tiêu Phụng Nam đã hôn rất nhiều phụ nữ rồi, cho nên kỹ xảo khá thuần thục. Anh đang kiên nhẫn vuốt ve môi cô, từ từ cạy hàm răng cô ra. Vậy mà ——

"Ha ha, sớm đã nói với anh không cho phép thì không được hôn tôi!" Hạ Ly cười híp mắt lau sạch vết máu trên môi anh, nhón chân hôn lên vết thương trên môi anh: "Được rồi, anh được thông qua, anh yêu. Sau này anh chính là bạn trai của riêng Hạ Ly em, hể kêu là đến, được không?"

Tiêu Phụng Nam không nói lời nào, ôm cô vào lòng.

"Đúng rồi, tay anh đã khá hơn chút nào chưa?" Hạ Ly từ trên eo chụp được tay anh, kéo qua nhìn: "....! Hình như rất sưng, vết thương có vẻ sắp nhiễm trùng rồi."

"Không sao." Tiêu Phụng Nam cầm tay cô: "Chuyện bị thương không đơn giản. Hạ Ly, hình như cái chân thang bị a xít làm hỏng. Nói cách khác —— có người cố ý muốn hại em. Cả cộc gỗ cũng thế. Em ở nhà họ Hạ phải cẩn thận."

"Em là người dễ dàng bị đánh ngã vậy sao?" Hạ Ly mạnh mẽ, nhét túi thêu vào người anh.

"Cái món này rất tinh xảo. Nhưng, bao nhiêu năm rồi đều chưa từng thấy bán cái này." Tiêu Phụng Nam vâng về túi thêu: "Bên trong đựng cái gì?"

"À! Cái này năm đó em sáu hay bảy tuổi gì đó tự tay vá, thế nào, em có thiên phú lắm phải không?" Hạ Ly kiêu ngạo nói: "Lúc ấy cũng sắp đến sinh nhật, ông nội cho em hình thoi tam giác gì đó để nhét vào, làm thành quà sinh nhật năm đó cho em. Ông nói đó là hạt kiều mạch thôi, lúc ấy em còn nói ông nội hẹp hòi đấy."

"Ha ha, từ nhỏ đã là đứa bé khéo tay." Tiêu Phụng Nam nói: "Không bằng tặng anh nha."

"Oáp! Giống như đồ gì của em cũng tốt vậy." Hạ Ly sờ dấu năm ngón tay còn in trên gò má mình: "Nếu không phải thấy nó không đáng tiền, sớm đã bị Vân Yên đoạt mất rồi! Vẫn nên tặng anh thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tô Uyển Dương

Mãi cho đến thời điểm cuối hè, Hạ Ly cũng không gặp lại Hứa Lâm Tranh. Cũng tốt, coi như anh đã bị mình hù chết đi, cũng coi như hỗn độn một lương tâm thần nhiên.

Tiệc mừng sinh nhật của bạn, Hạ Ly hẹn Tiêu Phượng Nam. Cũng là chủ ý của đám con gái kia, nói nhất định phải xem mặt nhìn của Hạ Ly một chút. Hạ Ly sớm đến rồi, giúp chuẩn bị một tay. Không nghĩ, lại gặp được Tô Uyển Dương.

"Mặc Mặc, cô ta cũng là bạn tốt của cậu à?" Hạ Ly ôm cô bạn Nguyễn Mặc Nhi, bịu môi.

"A, cũng không tính là thế. Chỉ là quen biết một hồi, không mời sẽ không tiện." Nguyễn Mặc Nhi vỗ bả vai Hạ Ly: "Áy, nếu không thích nói chuyện với cô ta, sau này không cần mời cô ta tới."

"Ha ha, không sao." Hạ Ly nhặt một trái anh đào lên: "Nhiều bạn mới tốt nha, Mặc Mặc cậu không cần lo lắng cho mình, nhìn xem bên kia lại có ai tới."

"Uhm! Mình đi trước." Nguyễn Mặc Nhi một bộ dáng vẻ đura trẻ, dùng sức gạt đầu. Cuối cùng hôn một cái lên mặt Hạ Ly: "Bạn yêu, hôm nay nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta trừ chúc mừng sinh nhật ra chính là bạn trai mới của cậu rồi, nhanh chút thúc giục anh ấy tới đây!"

"Được, mình đi thúc giục." Hạ Ly cười híp mắt nói.

Kính sát trông tựa như là một yêu thích lớn của Hạ Ly đối với trang điểm. Hôm nay cô thay một bộ đồ như máu, kẻ mắt cũng tô đỏ tươi. Vốn là mặt trắng nõn càng thêm lộ ra vẻ trắng, sắc thái nhưng trông không giống con người. Đôi môi ngược lại hồng phấn thanh thanh đậm đậm. Hôm nay thay váy công chúa phong cách Rococo cô chán ghét nhất, trên đầu là nón thủy tinh lấp lánh chói mắt, cả người giống như một con quỷ hút máu sống lại thời Trung Cổ.

Cô trốn ở góc phòng tiến hành gọi điện thoại oanh tạc Tiêu Phượng Nam.

"..... Này, ban đầu nói hay lắm lúc nào gọi thì đến là ai! Tiêu Phượng Nam anh muốn chia tay phải không?" Hạ Ly vô luận là trang điểm thế nào, đều là khí thế mạnh mẽ khinh người giống nhau.

"..... Không được, em không muốn!..... Hừ, cho nên nói với anh, kiểu đàn ông làm việc liều mạng như anh không thích hợp làm bạn trai em!" Hạ Ly vừa cười trộm vừa nói. Móng tay trắng hồng cào mạnh trên vách tường trắng như tuyết: "Oáp, em mới không cần anh nuôi!..... Tóm lại bóp chết ông chủ anh, nhanh qua đây!"

Ngắt điện thoại, cô vẫn đang cười.

Vậy mà nụ cười rơi vào trong mắt những người khác, thì thành gợn sóng.

"Hạ tiểu thư thật đúng là chẳng biết xấu hổ." Cầm nhò sắc nhọn của Tô Uyển Dương giương thật cao: "Bám bạn trai của người khác, lại còn có thể có mặt mũi đến khoe khoang!"

"Đúng vậy, tôi vốn là thích như vậy. Thế nào, có muốn đợi lát nữa gọi anh ấy thanh minh một chút hay không, anh ấy là bị tôi cướp đi từ trong tay cô?" Hạ Ly cười lạnh. Nếu như nói người phụ nữ này dầy dứa là thuần túy cố tình gây sự, cô ta kia không có lý do gọi cô thành công lần thứ hai.

"Anh ấy vốn cùng với tôi, tại sao cô muốn phá hư chúng tôi!" Tô Uyển Dương có chút luống cuống: "Cái người phụ nữ hư hỏng này, phụ nữ xấu cướp bạn trai người khác!" "Thật không có giáo dục!" Hạ Ly dùng ngón út chặn lỗ tai lại, nghe con mắt đỏ ngầu lại: "A, hiện tại người đàn ông kia đã không phải là của cô, cô dù tìm tôi la lối om sòm thế nào cũng vô dụng. Tôi tương đối tò mò chính là..... Tại sao trước kia cô tìm tôi chúng tôi còn chưa ở chung một chỗ, sau khi cô tìm tôi chúng tôi lại ở chung một chỗ vậy? Ha ha, Tô tiểu thư cái này làm bà mới có trình độ."

"Cô nói vậy! Tôi rõ ràng nhìn thấy anh ấy hôn cô trên xe, ngay tại trong ga ra tầng ngầm công ty anh ấy!" Tô Uyển Dương có chút cuồng loạn: "Nhất định là cô quyến rũ anh ấy! Phượng Nam thuần khiết, đi cùng với tôi lâu như vậy cũng không hôn môi!"

Ách.....

Hạ Ly yên lặng.

Giống như ngày đầu tiên thô lộ đã bị anh cưỡng hôn.

Tiêu Phượng Nam —— thuần khiết? Ha ha ha!

Chẳng lẽ cô có tiềm năng biến người thành dã thú? Nhưng là, ngày đó thật sự không có gì mà? Cũng chỉ là giúp cô đeo dây an toàn thôi!

"Cô đi chết! Đi chết đi!" Chưa từng trải qua tình cảm thất bại —— hoặc là nói không có trải qua bất kỳ ngăn trở Tô Uyển Dương nhào tới, một cái bắt được đường viền hoa phức tạp trên váy Hạ Ly. Hạ Ly nhắc chân đá một cái, ngay giữa bụng của cô ta.

"Tôi cho cô biết, kể từ sau mười ba tuổi, liền chưa có cô gái nào đánh thắng được tôi. Lần trước là tôi thấy cô đáng thương mới nhường cô, nhưng là, chuyện tốt như thế sẽ không có lần thứ hai! Còn nữa, xin miệng cô sạch sẽ một chút. Là tiểu Phượng Nam của cô theo đuổi tôi, OK?"

Tô Uyển Dương che bụng, rên rĩ.

"Hạ Ly!" Tiêu Phượng Nam ôm lấy cô: "Không có sao chứ?"

"Không có việc gì a, bảo bối." Hạ Ly néo mặt anh: "Anh nói với cô ta, anh không thích cô ta, anh thay lòng rồi! Tránh cho cô ta luôn gọi em người xấu giành bạn trai người khác."

Tiêu Phượng Nam nhàn nhạt nhìn Tô Uyển Dương một cái: "Tô tiểu thư lại làm gì vậy, ban đầu tôi cũng không có đồng ý kết giao với Tô tiểu thư, hôm nay cô năm lần bảy lượt quấy rầy bạn gái của tôi, rốt cuộc là mục đích gì?"

"Tiêu Phượng Nam anh ——" Tô Uyển Dương che bụng, có chút thở hổn hển. Tiêu Phượng Nam đi tới đỡ cô ta dậy: "Tô tiểu thư, vẫn là đừng khiến mọi người khó chịu."

Kết quả trong ánh mắt ai oán của Tô Uyển Dương chuyện này không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chơi Trò Mất Tích

Hạ Ly không thể không thừa nhận, lần đầu nhần nại là sáng suốt, bây giờ điên cuồng thì phải trả giá cao!

"Hạ Ly, đọc báo hôm nay chưa?" Lâm Oánh điện thoại đánh thức Hạ Ly.

"Còn chưa rời giường chứ sao." Hạ Ly thêm ngủ, oán trách: "Đội lát, tớ đi mặc quần áo. Báo hôm nay có gì?"

Bên đầu điện thoại kia là sự im lặng.

"Thế nào?" Hạ Ly vừa mặc quần áo, vừa hỏi: "Cậu lên báo à?"

"Bạn yêu, đồng ý với tớ cậu sẽ không sốt ruột." Lâm Oánh thở dài: "Không biết máy vi tính ai ghép ảnh cậu với anh họ cậu..... Ặc, hơn nữa còn là đáng vẻ đang hôn. Suy nghĩ một chút cũng biết không thể nào! Cho nên cục cưng Hạ Ly không nên tức giận nha!"

Hạ Ly chỉ có cảm giác đầu mình nổ tung. Đường như không để ý đến lời Lâm Oánh nói. Sững sờ đập máy, hít một hơi thật sâu.

Đội cô mặc quần áo từ tế xuống lầu, thì không buông lỏng nổi rồi.

Vân Yên ai oán nhìn cô, sau đó nghiêng đầu chạy đi. Vân Trình Uyển ở phía sau đuổi theo, chẳng qua vì lo lắng. Hạ Ly chạy vội đến chỗ ba cô cướp được tờ báo, vội vàng xem. Tựa đề cũng không lớn, cũng không phải là trang đầu..... Rất tốt. Nhưng mà, cái kích thích là bức hình. Năm tám, góc độ khác nhau, nghĩ thôi đã thấy vô lại. Trong hình vẽ mặt Hứa Lâm Tranh say mê, bản thân Hạ Ly cũng khó có thể tin, thật sự bị máy vi tính ghép rồi.

Hạ Ly lật qua, không nhìn được nhú mày lại: "Ánh mắt thiên kim Hạ thị độc đáo, hai người tài tuấn không thua ai"? Cô lúc này mới phát hiện thì ra còn có hình Tiêu Phượng Nam treo một bên. Phần trên miêu tả đều có liên quan đến quan hệ giữa Hạ thị và Hứa thị, dĩ nhiên không thiếu được một bài phân tích về cuộc hôn nhân không như ý giữa ba Hạ Ly và mẹ già. Bài cuối cùng viết, Hạ Ly dùng thủ đoạn cực đoan uy hiếp tiểu thư Tô Uyển Dương không được đến gần "bạn trai đương nhiệm Tiêu Phượng Nam" của cô ta, hơn nữa từng khoe khoang khoác lác, nhất định phải "Hoành đao đoạt ái" của em mình?

Có không? Cô từng có à?

Còn nói, Vân Yên không phải có một tình nhân nhỏ sao? Cô ta không phải không thích Hứa Lâm Tranh sao? Có gì mà ai oán!

Trừ hình là thật, thì còn chỗ nào đúng nữa! Hạ Ly hung hăng quăng tờ báo lên bàn.

"Tiểu Ly, chuyện này..... Rốt cuộc con với anh họ đã xảy ra chuyện gì! Đã không còn nhỏ rồi, một người vừa đính hôn, làm sao lại như vậy....." Hạ Ly lắng lắng nghe, thỉnh thoảng cười lạnh.

"Tiểu Ly, cháu và thằng nhóc họ Tiêu thế nào thì ông mặc kệ. Nhưng, chỉ cần cháu và Hứa Lâm Tranh ở cùng một chỗ, trong nhà quyết không ủng hộ!" Ông nội Hạ Ly kiên quyết nói: "Qua vài ngày công khai giải thích với báo chí, tiểu Ly, cháu phải nghĩ kỹ nên nói gì!"

"Cháu thích Lâm Tranh." Hạ Ly nói: "Nhưng các vị yên tâm, cháu sẽ không để trong nhà thêm phiền toái."

Nghĩ cũng biết chính là Tô Uyển Dương giờ trò quỷ. Nếu không sẽ không kéo Tiêu Phượng Nam ra. Nhưng, những hình kia đến cùng là sao? Ban

đầu..... Hình như chỉ có Tiêu Phượng Nam ở đó thôi mà? Dù thế nào cũng sẽ không phải Hứa Lâm Tranh tự mình chụp ảnh tạo gièm pha cho mình chứ.

"Ông cụ, con bé Vân Yên này để thư lại rồi ra ngoài!" Vân Trinh Uyên khóc lóc sụt sùi cầm một tờ giấy trắng. Không biết có phải do vấn đề về góc độ không, Hạ Ly rõ ràng nhìn thấy vài từ.

Xin tặng Lâm Tranh cho chị.

—— Vân Yên

Ông cụ Hạ tròn mắt nhìn Vân Trinh Uyên: "Phiền phức."

Xế chiều hôm đó, Hứa Lâm Tranh mất tích thật lâu lại tìm đến Hạ Ly. Hạ Ly cũng không tiện ứng phó, chỉ nói chuyện điện thoại với anh ta qua lớp cửa.

Buồn cười nhất chính là Hứa Lâm Tranh lại còn nói anh ta thích cô! Sau khi anh ta đính hôn, rồi quậy ra nhiều chuyện như vậy, anh ta lại có thể yên tâm thoải mái nói anh ta thích cô! Hơn nữa vẫn còn rất khoa trương lại cầu huyết, là từ trước đây rất lâu đã bắt đầu thích.....

"Mời đi cho. Cho dù thế nào cũng nên cho em thời gian suy nghĩ thật kỹ." Hạ Ly nói vậy, vô cùng xa lạ. Có lẽ thật sự có vô xe dự phòng Tiêu Phượng Nam này, cô mới có thể không sợ hãi như thế?

Nghe tiếng anh ta đi rồi. Hạ Ly mới thờ phào nhẹ nhõm mở cửa ra.

Không ngờ, Vân Trinh Uyên lại ngăn ở cửa.

"Hạ Ly! Xin con bỏ qua cho Yên nhi đi!" Nước mắt trên mặt bà ta chưa khô: "Chỉ vì một người đàn ông, hai chị em cần gì phải quậy như thế! Bây giờ tung tích Yên nhi không rõ, nó là con gái..... Chưa bao giờ từng rời khỏi nhà họ Hạ, con bảo nó làm thế nào!""Hạ phu nhân! Sao lại nói tôi bảo cô ta làm thế nào?" Hạ Ly phiền não dùng giấy cao gót đập sàn nhà: "Con gái bà ngu tin lời đồn đãi của truyền thông bỏ nhà ra đi, còn để lại một phong thư ngu ngốc, sao lại trách tôi? Tôi buông tha cho cô ta? Vậy lúc nào mẹ con các người mới buông tha cho tôi!"

"Làm sao con có thể nói như vậy!" Vân Trinh Uyên bỗng trở nên cứng ngạnh: "Những năm này có thể nhịn hoặc không thể nhịn đi đây cũng chịu đựng! Một đứa bé như con, cả ngày hét đi đi đến đi lui, đi chưa bao giờ oán hận một câu. Hiện giờ, đi quyết không cho con hại con gái đi!"

"Cút ông nội bà đi!" Hạ Ly cười lạnh: "Đây do bà tự tìm, đáng đời bà! Ban đầu lúc chia rẽ gia đình người ta sao bà không nghĩ đến mình sẽ có cuộc sống như thế này? Ban đầu vẫn cho rằng bà có bản lĩnh không chế tôi, nuôi dạy tôi thành một cô bé lọ lem khác chứ gì? Được rồi, con gái bà vì đàn ông mà bỏ nhà ra đi, sao cứ bám lấy tôi? Con mẹ nó oán hận! Những năm này làm sao mẹ tôi sống bà có biết không? Dám nói với tôi câu oán hận à!"

"Con ——" Vân Trinh Uyên khóc lớn: "Nghiệp chướng, tại sao có thể có loại con gái như vậy!"

Hạ Ly hung hăng trừng bà ta, trừng đến hốc mắt ê ẩm, cảm giác mình cũng muốn khóc lên. May thay không có, nếu không người này có thể bị xử tử! Cô muốn đối chọi gay gắt như vậy sao? Hoàn toàn không nghĩ đến. Vậy mà ——

"Mây trả Yên nhi cho tao! Mây trả cho tao!" Vân Trinh Uyên tựa như bị điên xé xác Hạ Ly, suýt nữa đã vò cô thành một cục. Hạ Ly không muốn ra tay với bà ta, chỉ kèm cánh tay đang vung lên của bà ta, gọi: "Ba, ba đến xem người phụ nữ của ba này! Giống bộ dáng gì đây!"

.....

Giày vò như vậy, đã đến xế chiều.

Nhà họ Hứa gọi Hạ Ly qua.

Hứa Lâm Tranh bị phạt quỳ Từ Đường.

Mẹ Hạ Ly vừa thấy mặt cô đã chỉ đầu cô mắng. Nếu không phải để người ta lôi kéo, trên đầu cô nhất định đã có nhiều lỗ thủng hơn. Ông cụ Hứa hút thuốc, híp mắt nhìn Hạ Ly. Nhìn khiến cô sợ hãi.

"Tiêu Ly à, thật ra thì ông cũng không phản đối chuyện con với anh họ con. Còn trẻ mà, yêu thì đến đi." Ông già gõ vào gạt tàn ngọc bích: "Nhưng đến tai báo chí thì không xong. Đặc biệt còn có một thằng nhóc nhà họ Tiêu khác, bày cùng một chỗ, khó coi lắm."

"Thật xin lỗi, ông ngoại. Có lẽ là con đã đụng trúng tiểu nhân rồi." Hạ Ly nhún vai.

"Đứa nhỏ này thật hồ đồ!" Ông cụ Hứa chỉ vào tờ báo trên bàn, cười nói: "Tự con đọc đi, những tên khốn kiếp kia tả con thành loại người gì rồi? Đụng phải tiểu nhân? Con bé ngốc, đâu có đơn giản vậy!"

"Tóm lại hình là thật, những cái khác đều là giả sao!" Hạ Ly cũng bị làm cho hơi phiền: "Sáng sớm nay, lão vu bà với tiểu vũ trụ trong nhà đó bộc phát, nhất định muốn con trả con gái cho bà ta! Tiểu yêu tinh cũng thật là, vào lúc này dám chơi mất tích. Còn nói gì nhường Lâm Tranh cho con!"

Ông cụ Hứa và Hứa Đan Thanh nhìn nhau im lặng, thờ dài.

"Tiêu Ly, ông ngoại biết con không có ý xấu. Cho nên không trách con." Ý ông bảo Hạ Ly mở thị trường chứng khoán, nhà Hứa và nhà Hạ giống như

huyênh đê song hành, cùng nhau điên cuồng: "Ha ha, thú vị. Cũng chỉ là bán một tin, đã gãy vỡ hai nhà thành ra như vậy. Tiểu Ly, con còn cảm thấy đùng phải tiểu nhân sao?"

"Thật xin lỗi." Hạ Ly le lưỡi: "Con buồn bán ngu ngốc."

"Cuộc chiến cổ phiếu chính là cuộc chiến tin tức. Hôm nay đột nhiên tuôn ra gièm pha như vậy, không thể không có chút cử động." Hứa Đan Thanh nói: "May thay, bây giờ chỉ là hình ảo. Nếu không phải vì con là con gái, mẹ đã ấn đầu cho con đi quỳ Từ Đường!"

Thời đại nào rồi, còn quỳ Từ Đường!

"Nói đến Từ Đường, Lâm Tranh thế nào rồi?" Hạ Ly hỏi cẩn thận.

Ông cụ Hứa háng giọng: "Nhìn biểu hiện của tiểu Ly, cũng biết nhất định do Lâm Tranh quyến rũ em gái. Thằng nhóc hồ đồ này không biết xấu hổ, bắt nó quỳ Từ Đường là tiện nghi cho nó rồi! Tiểu Ly à, ông ngoại cảm thấy thân càng thêm thân cũng không có gì không tốt. Nếu con quả thật thích anh họ con, thì cứ thích thôi." Vậy mà, câu nói kế tiếp khiến Hạ Ly ngẩn ra: "Nhưng mà, nhất định phải cắt đứt với thằng bé họ Tiêu! Ngày trước ba nó bán sừng ông đan được, mẹ nó là cổ đông đầu cơ trục lợi, kiếm không ít, đều là tiền đen! Năm đời nhà đó, đều là tú tài nghèo đọc sách. Lấy gì nuôi tiểu Ly nhà chúng ta chứ?"

Nghe xong Hạ Ly ngẹn họng nhìn trần trời. Lại bỏ qua ánh mắt sáng loáng của ông cụ Hứa.

Cô quên mất nhược điểm của mình, ông cụ Hứa lại nhớ rất rõ.

Hạ Ly chính là một đứa trẻ khá kỳ lạ, nếu chuyện cô rất thích bị mọi người nói là không được, sẽ tức rất lâu và nhớ mãi không quên. Nếu được người ủng hộ lỗi của cô, ngược lại cô sẽ cảm thấy xấu hổ, sau đó dần dần quên lãng.....

.....

Như thế, Hứa Lâm Tranh chắc không phải là uy hiếp chứ?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Năm Mươi Triệu

Vân Yên quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Vào ngày thứ bảy cô ta để thư lại trốn đi có một con chó nhỏ ngậm một tờ giấy chui vào cổng lớn nhà họ Hạ. Trên giấy viết tình trạng gần đây của Vân Yên cũng kèm theo một tấm ảnh. Vân Trình Uyển than trời khóc đất cầu xin Hạ tiên sinh cứu Vân Yên về, cả nhà họ Hạ không khí ngột ngạt.

Hạ Ly càng ngày càng ghét về nhà. Cô cảm thấy lần này Vân Yên gặp chuyện không may có quan hệ trực tiếp với việc mình có thái độ không minh bạch với Hứa Lâm Tranh, nhưng mà, cô lại quả thật cảm thấy chuyện này không trách được cô. Hứa Lâm Tranh ngược lại rất tỉnh táo, bình tĩnh báo cảnh sát, cũng tìm mấy nhà điều tra công ty tìm người. Nhìn qua không hề giống vị hôn thê của anh bỏ đi, nhưng lại như một người quen bình thường. Nhà họ Hạ cũng chẳng qua tính tượng trưng qua loa đi qua tìm người, cũng không có kết quả.

Hao phí sức lực nhất là áp chế truyền thông ác ý thổi phồng.

Thân phận của Vân Trình Uyển vốn lúng ta lúng túng, bà ta gào khóc chỉ đòi lại ông cụ Hạ chán ghét.

Hạ Ly trốn ra ngoài đi chơi với Liễu Nghiêu, giả vờ mình không biết trong nhà có người bỏ đi. Liễu Nghiêu không biết từ nơi nào nghe được tin tức, mãi đuổi theo cô hỏi.

"Công chúa, hiện tại cũng không phải là lúc trốn ra ngoài. Cô ngày ngày ở bên ngoài như vậy, không sợ bà phù thủy trong nhà đó hoài nghi là cô làm sao?" Liễu Nghiêu giúp cô ghim ống hút vào hộp sữa tươi.

"Vốn không phải tôi làm, tại sao phải kiêng dè? Nếu như bà ta nhất định muốn hoài nghi, cứ để bà ta hoài nghi thôi! Để bà ta đi kiện tôi đi!" Hạ Ly tức giận nói, hung hăng hút một ngụm sữa tươi, neho mất lại: "Hiện tại tôi quá nhiệt tình mới có thể bị hoài nghi! Liễu Nghiêu, anh quá thiện lương rồi, ngốc!"

"Phải ha, so với loại trong nhà có tiền ăn no căng chơi tâm cơ này của nhà các cô, tôi đương nhiên là người ngu xuẩn!" Liễu Nghiêu uống một hớp bia: "Ngược lại..... Cô với anh họ cô..... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Còn có thể xảy ra chuyện gì, chính là như anh thấy thôi!" Hạ Ly bĩu môi nói: "Hiện tại tôi tương đối muốn biết chính là, những hình kia là làm sao lấy được! Phải biết, ban đầu tôi vào thời điểm đó..... Chung quanh cũng không có người mà!"

"....." Liễu Nghiêu lặng yên.

"Còn nữa, hiện tại thái độ của Lâm Tranh mới kỳ quái. Ngày đó thời điểm bức ảnh đăng báo, anh ấy vậy mà lại tìm tôi à! Hallelujah, ngày đó tôi bị dọa sợ muốn chết, còn tưởng rằng anh ấy tới bóp chết tôi đấy." Hạ Ly không biết cố ý hay vô ý, dừng dừng nói những chuyện này với Liễu Nghiêu.

"Công chúa, làm phiền cô! Tôi vẫn là một trong những người theo đuổi cô nha, cô nói ra như vậy sẽ không sợ tôi đau lòng à?" Liễu Nghiêu mặt đen lại nói.

"Đừng sợ đừng sợ. Tới đây ôm!" Hạ Ly hào phóng giang hai cánh tay.

Liễu Nghiêu bất đắc dĩ ôm cô, thở dài: "Hành hạ tôi ư, công chúa! Chơi rất vui phải không?"

"Đừng vậy đừng vậy!" Hạ Ly cười dùng cằm nhón cằm trên bả vai anh, lại nói: "Bởi vì anh có tiền án vô cớ biến mất, cho nên anh là đối tượng trọng điểm chịu ngược nha!"

Tay anh xuyên thấu qua vật liệu quần áo mỏng manh của cô, truyền tới nhiệt lượng mờ ám. Hạ Ly mỉm cười đẩy anh ra, như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục uống sữa tươi.

"Hừ, cô gái hẹp hòi. Ôm ngay cả ba phút cũng chưa tới." Răng khềnh của Liễu Nghiêu trách móc lộ ra ngoài: "Có tin tức của con gái bà già phù thủy chưa?"

"Có chứ, " Hạ Ly không chút để ý nói: "Nghe nói muốn trong nhà đưa ra năm mươi triệu."

"Đáng chết! Cô ta trị giá năm mươi triệu?" Liễu Nghiêu liếm liếm đôi môi.

Hạ Ly vỗ vỗ mặt anh, cười lên: "A, bây giờ anh bắt cóc tôi, cũng có thể được năm mươi triệu, hoặc là..... Tặng gấp đôi? Sau đó lại tặng gấp đôi?"

"A ha! Tôi mới không có ngu như vậy, bắt cóc một nữ vương tới hành hạ tôi!" Liễu Nghiêu ngẩng đầu lên, thỏa mãn nhìn không trung, mắt mở không ra: "Tôi chỉ muốn, mỗi ngày nhìn thấy cô..... Không hơn."

"Ồi, đứa bé ngoan!" Hạ Ly chính xác ném hộp sữa tươi vào thùng rác: "Học được cái từ ‘ không hơn ’ này. Không tệ nha!"

Liễu Nghiêu gãi đầu cười: "À, vì thời điểm nói với cô tương đối có ‘ nội hàm ’ mà!" Anh nói thật: "Vậy nhà các cô phải làm sao?" "Ừ..... Ý của ông nội là không cho. Ông nói ‘ giờ trò với ta, người sớm đắc ý rồi! ’, ý cha tôi cũng rất mơ hồ, ách..... Hiện tại anh hỏi tôi tôi mới cảm thấy kỳ quái: tại sao trong nhà đều không sót ruột?" Hạ Ly lôi kéo tay anh lay động.

"Không phải cô ta tự biến tự diễn bắt cóc chứ?" Liễu Nghiêu nói.

"Không thể nào!" Hạ Ly bĩu môi nói: "Tiền tiêu vật của cô ta không thiếu, thậm chí có lúc còn nhiều hơn tôi! Cô ta cần gì làm như vậy?"

"Tiểu Ly, địa điểm giao tiền là ở đâu?" Ánh mắt của Liễu Nghiêu sáng lấp lánh, giống như viên kim cương. Anh khí khái anh hùng hùng hực, màu da trắng mỹ mà khỏe mạnh dưới ánh mặt trời khiến người nhìn liền thoải mái.

"Không biết nha! Làm gì? Anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à?" Hạ Ly cười hi hi nhìn anh hỏi.

"Ha ha, muốn đi cứu người không phải giả, nhưng không phải là vì mỹ nhân, là vì chị gái mỹ nhân!" Liễu Nghiêu nói xong, không cẩn thận đụng đến đầu gối của Hạ Ly —— chị gái, không khỏi le lưỡi một cái: "Ách..... Tóm lại chính là ý này!"

"Hừ! Làm sao anh có biện pháp được! Bọn họ nói chỉ có người nhà họ Hạ mới có thể đến gần. Nếu như bị bọn chúng biết có người ngoài quấy nhiễu, bà phù thủy nhỏ đó chỉ có đường chết." Hạ Ly nói. Tự động quên mất Liễu Nghiêu "phạm quy".

"Này, nha đầu không có lương tâm!" Liễu Nghiêu than thở nói: "Cô cho rằng mấy năm nay một tên côn đồ sẽ không đọc sách cũng không muốn làm việc là làm sao sống được ư?"

"Ách....." Hạ Ly chột dạ: giống như sau khi anh trở về vẫn luôn chất vấn, dù là lúc lôi kéo anh hỏi này nọ cũng không có chân chính quan tâm tới anh rốt cuộc cuộc sống trôi qua như thế nào.

"Ha ha. Nhân vật nhỏ quả nhiên chỉ trải qua cuộc sống của nhân vật nhỏ. Hạ tiểu thư không muốn muốn hỏi cũng là bình thường thôi!" Liễu Nghiêu nửa tự giễu nửa châm chọc nói.

"Hừ! Anh vẫn tính là nhân vật nhỏ à?" Hạ Ly tiếp tục chột dạ, hung hăng nhéo một cái trên cánh tay anh: "A, sau này anh là tên côn đồ riêng của Hạ Ly tôi! Ai muốn những chàm đều phải trải qua sự đồng ý của tôi đấy!"

"Oa! Thật may mắn!" Liễu Nghiêu theo ý của cô nói giỡn: "Này công chúa, có muốn yên tâm giao bà phù thủy nhỏ cho tôi hay không?"

Hạ Ly nghiêng nghiêng đầu, lặng lẽ cười: "Được! Tôi trở về tìm chỗ chỉ cho anh! Chỉ là anh phải đồng ý tôi, coi như bà phù thủy nhỏ bị làm thịt rồi, anh cũng không thể chịu một chút tổn thương!"

"Biết biết! Có thể khiến tôi ngủ chỉ có công chúa Hạ thôi!" Liễu Nghiêu vừa mang theo cánh tay kêu đau, vừa cầu xin tha thứ: "Đừng nhéo tôi nữa! Ngược đãi a!"

Hạ Ly đuổi theo anh chạy, cười thật vui vẻ.

Tối hôm đó Hạ Ly mất ngủ. Sau lúc gọi điện thoại nói cho Liễu Nghiêu địa chỉ giao tiền.

Cô cũng không phải đoán không ra cuộc sống mấy năm nay của Liễu Nghiêu.

Thiếu niên phản nghịch chính trực, trong lúc bất chợt không hiểu tại sao rời khỏi cô bé anh tự cho là yêu sâu đậm, một mình biến mất ở trong bể người. Cuộc sống của anh làm sao có thể vui vẻ? Ban đầu Hạ Ly đề xuất kết giao với anh, Liễu Nghiêu rõ ràng hưng phấn lộ ra ngoài nói rõ anh thật lòng. Đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cho anh rời đi?

Những năm này..... Dù là cơn đồ, cũng sẽ trải qua rất nhiều hỗn độn chứ?

Ngày thứ hai lúc chạng vạng, Liễu Nghiêu mang Vân Yên về. Vân Yên một bộ dáng tiểu tụy, vẻ mặt chán nản. Giống như mất hồn. Thật may là trên người không có thương tổn. Ngược lại Liễu Nghiêu, vẻ mặt hưng phấn. Trên cánh tay, trên đùi đều cúp treo thương tổn.

"Tôi còn tưởng rằng là người nào, thì ra thật sự là đám anh em trước kia đi chung với nhau!" Liễu Nghiêu dừng dừng mà nói, không thêm để ý trường bối nhà họ Hạ cũng có mặt chút nào: "Đều là ăn com của chủ thuê, trực tiếp thả người đám người kia cũng không thể nói gì. Vì vậy hỗn chiến tượng trưng một trận. Sau đó xóa bỏ năm mươi triệu ném cho bọn họ một số không, ha ha!"

Mọi người lặng yên.

Hạ Ly mỉm cười: "Tóm lại hai người đều trở lại cho tôi rồi, không tệ."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiểu Chính Thái [1]

[1] Tiểu chính thái = shotaro = những chàng trai/ bé trai ngây thơ.

Editor: Gà

Nhưng mà chuyện cũng chưa hoàn toàn được giải quyết.

Nhà họ Hứa cảm thấy rất hứng thú đối với bức thư ‘Xin tặng Lâm Tranh cho chị’ của Vân Yên, nhất định bảo Hạ Ly giữ chặt bức thư ấy. Toàn thân Hạ Ly chảy mồ hôi lạnh cự tuyệt. Ai biết ông cụ Hứa đang có mưu ma chước quỷ gì. Bởi vì ban đầu nhà họ Hạ báo cảnh sát, truyền thông bắt bóng bắt gió cũng nhận được tin tức. Tin tức ừn ừ kéo đến nói không phải Hạ nhị tiểu thư nguy hiểm cỡ nào cứu từ nhất sinh bao nhiêu, mà vì chuyện mất tích này liên quan đến nhân vật thần bí Liễu Nghiêu.

Chuyện những năm trước đây Liễu Nghiêu làm chuyện hoang đường ở bên ngoài bị đào bới lên rồi thêm thắt vào. Nói anh ta đã qua lại với nhóm bắt cóc ám sát này trước đó rồi. Hơn nữa, có người nói chuyện Vân Yên mất tích chính tay Hạ Ly gây nên. Thêm dầu thêm mỡ liên tưởng đến trước đó vài ngày Hạ Ly ‘Ác ý đánh thiên kim Tô thị’, mục đích rõ ràng rành. Cô bị nói thành đứa con gái đáng xấu hổ dùng thủ đoạn hạ lưu chiều mộ được ba đại soái ca, lần này Liễu Nghiêu cứu Vân Yên về chính vì bất mãn với việc Hạ Ly chân đạp ba thuyền vân vân.

Lúc Hạ Ly xem báo thì chỉ thấy buồn cười.

Cái thói quen này đã nhiều năm. Kể từ lúc cô đến tuổi ‘có thể nói yêu đương’, suy đoán càng không bị đứt đoạn. Thêm nữa trời sinh Hạ Ly có tướng phạm hoa đào, cô không có cuộc sống áp lực nên mỗi ngày cô đều ăn ăn uống uống qua ngày, truyền thông nói vậy có vẻ không khó hiểu lắm.

Có thể được tuyên truyền miễn phí như vậy, Hạ Ly cũng xem như là một nhân tài.

Đáng tiếc, nhân tài cũng có lúc kinh ngạc.

"Tiểu Ly, cậu thật sự không quan tâm à." Lâm Oánh vỗ đầu cô: "Cưng à, cậu cứ việc gào thét đi, tớ không cười cậu đâu."

"Có quý mới muốn gào thét. Hiện giờ tâm trạng tớ rất tốt!" Hạ Ly bỏ bột quế vào cà phê, rồi ưu nhã uống say sưa ngon lành dưới ánh mắt khinh bỉ giận hờn của Lâm Oánh: "Xem đi, bây giờ người mai mối đã không còn đến nhiều nữa. Thoải mái! Trên tiệc cũng không dễ dàng bị tiếp cận, tớ muốn chơi với ai cũng được!"

"Chỉ biết chơi!" Lâm Oánh nói: "Ah, nhà họ Hứa bảo cậu quyết định mà, đã nghĩ xong chưa?"

Nhà họ Hứa muốn cô quyết định, nhưng rốt cuộc người họ Hạ muốn cô tiếp tục si tình với Hứa Lâm Tranh rồi sau đó họ hàng gần kết hôn để tất cả đều vui vẻ, hay yêu đương quần quít đoàn tụ với hắc mã Tiêu Phụng Nam đã nửa đường nhảy ra.

"Sặc..... Cái này....." Hạ Ly ú ớ.

"Tiêu vô lương tâm! Cậu thật sự thích tình tay ba phải không!" Lâm Oánh ‘Bốp’ vỗ một phát lên bàn: "Cậu đếm xem, rốt cuộc bây giờ đang liên lạc với bao nhiêu ‘bạn nam’ rồi!"

"Ặc..... Đếm làm gì chứ!" Hạ Ly mất hứng bủi môi: "Không thể đòi ra tiền mà. A! Hiện giờ thật tốt, đã sắp đến mùa thu. Nếu Vân Yên tiêu vu bà này thật lòng muốn từ hôn, ha ha ha..... Hôn lễ cuối thu của bọn sẽ không có luôn."

"Nói quá sớm rồi..., tiểu thư!" Lâm Oánh uống trà, nuốt hóp lá trà, ‘Phì’ một tiếng nhỏ ra.

"Này, ra ngoài với tớ, thay đổi hình tượng nào." Hạ Ly che miệng cười. Hôm nay cô đội kính sát trùng tím nhạt, áo sơ mi mỏng màu vàng, quần trắng. Có vẻ cực kỳ thanh thuần.....

Hạ Ly thanh thuần?

"Cung à, bên kia có một người đàn ông vẫn đang quan sát cậu. Ôi chao, nhìn dáng dấp không giống là mẫu hình cậu sẽ thích đâu, nhưng người cũng rất có tinh thần!" Lâm Oánh nháy mắt nhìn phía sau lưng Hạ Ly. Hạ Ly ngốc nghếch quay đầu lại: ‘Tách’ một tiếng, tia sáng huỳnh quang khiến mắt cô đau nhói.

"Chuyện này..... Làm gì vậy?" Hạ Ly giờ tay lên che mắt, có chút chán ngán hỏi. Được rồi, xem như cô không quan tâm về việc cuộc sống riêng của mình như bí bảo bị âm thầm truyền tới truyền lui, cũng không thể hiện cô có thể dễ dàng tha thứ cho những thứ ảnh chụp và quấy rầy này!

"Cuối cùng đã để tôi chụp được!" Đó là một người có diện mạo rất ‘học sinh’, quần áo mộc mạc, kiểu tóc cứng nhắc. Hạ Ly nghĩ, quả nhiên không phải kiểu mình thích. Nhưng mà, học sinh tiểu học lại có một ánh mắt ‘Môi mắt chờ mong’, lông mi thật dài, da trắng đến trong suốt. Cậu ta đầy lòng cảm phần, vẻ mặt thành thật khiến cả người cậu ta non mềm như tiểu chính thái!

"Vị bạn học này..... Tiêu Ly, cậu quen hả?" Lâm Oánh gãi đầu: "Ah, cả học sinh cậu cũng không bỏ qua hả?"

"Có đâu mà!" Hạ Ly khóc lớn oan uổng, cô không thích nhất chính là kiểu tiểu chính thái không có vị đàn ông này.

"Ha ha! Rốt cuộc đã để tôi chụp được ảnh GL (Girl love) của đại tiểu thư nhà họ Hạ rồi! Tiêu đề sẽ kích thích bao nhiêu đây! Vị tiểu thư này, có thể nói cho tôi biết cô đang làm việc gì không? Tiểu thư Hạ Ly ép buộc cô trở thành người tình của cô ta ư?" Tiểu chính thái phớt tỉnh hỏi, rồi lấy quyển sổ nhỏ ra ghi chép.

Lâm Oánh rất không có hình tượng ‘phụt’ một tiếng phun hết trà ra ngoài, lại có hiệu quả ‘máu tươi năm thước’.

Hạ Ly ghét bỏ nhìn Lâm Oánh, phất tay: "Em trai à, cậu học người ta làm ký giả sớm hơn mấy trăm năm rồi! Thừa dịp tôi vẫn chưa hoàn toàn chán ghét cậu, tốt nhất nên biến mất khỏi đây nhanh lên! Nếu không..... Hừ hừ!"

Về mặt tiểu chính thái hoảng sợ: "Cô đừng hòng quyến rũ tôi! Tôi không thích loại người như cô đâu, cô không cần tốn sức!"

"Ha ha ha ha!" Lâm Oánh cười lên: "Đây rốt cuộc là sao vậy! Tiêu Ly, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cậu chưa hành động đã bị từ chối rồi, đây chính là lần đầu tiên ư!"

"Có vẻ như là côn trùng leo ra từ tờ báo lá cải nào đó rồi. Gì hả, tớ..... Lúc nào thì chủ động quyến rũ ai đâu!" Hạ Ly ngượng ngùng nói với Lâm Oánh: "Cung à, tớ cảm thấy tớ không nhận nổi nữa, nếu lát nữa có chuyện gì ngoài ý muốn thì cậu phải cố gắng ngăn tớ lại!"

Nét mặt Lâm Oánh sợ hãi và buồn cười.

"Cậu..... Cậu muốn làm gì!" Phóng viên tiểu chính thái nuốt nước bọt: "Không được..... Đừng đến đây!"

Lâm Oánh nhìn Hạ Ly cắn răng nghiêng lợi, che miệng cười đến nghẹn.

Tiếng ‘Ken két’ giòn tan vang lên, máy chụp hình trong tay phóng viên nhỏ kia đã bay đến tay Hạ Ly rồi rớt xuống đất. ‘Răng rắc’ giẫm hai chân, Hạ Ly nhếch mép: "Thích chụp phải không? Đến đây!"

"Cô là ác ma!" Chân của phóng viên tiểu chính thái cứ run rẩy lui về phía sau, ‘bốp’ ngồi xuống ghế, ngửa mặt về sau. Lâm Oánh cũng không nhận được, cười ha hả. Xung quanh vốn có vài người đang vây xem, bây giờ cũng đều bị sự hoa lệ lộng lẫy của Hạ Ly dọa sợ rồi tản đi.

"Được lắm, tôi không muốn đuổi theo hỏi cậu là phóng viên của tòa soạn nào, mau cút đi!" Hạ Ly xé toang vài trang trên cuốn sổ nhỏ rồi trả lại cho cậu ta: "Ừ, sau này đừng có lén lút đi theo. Muốn viết về tôi cũng được, nhưng cậu nhất định phải báo cho tôi biết trước! Có thấy phóng viên phỏng vấn nào như cậu không, vừa nhìn thì biết là đám chó săn, không có tiền đồ! ——"

Tiểu chính thái uất ức nhặt xác máy chụp hình. Ngốc nghếch nghe cô nói.

"—— Còn nữa, người ta nói cái gì thì cậu tin cái đó, có ngốc không hả? Như vậy sao có thể có tin độc nhất được hả? Cho nên, cả đời cậu chắc chắn chỉ có thể đi theo phía sau người ta như thằng ngốc thôi! Xem ra, hoàn toàn không có tiền đồ chút nào." Hạ Ly lạnh lùng nói.

"Cô —— cô ——" Tiểu chính thái ‘Cô’ một hồi, cũng không có ‘Cô’ ra cái gì, vẻ mặt rất bi tráng: "Cho dù nhà cô có quyền thế có thể chặn miệng mọi người, cũng không ngăn được ngòi bút của tôi đâu! Đời này tôi sẽ dùng ngòi bút để thảo phạt cô, vạch trần cô! Tôi sẽ để cho người đời biết diện mạo thật sự của cô!"

Hạ Ly cười lạnh gât đầu: "Rất tốt rất tốt, vậy cậu cứ từ từ cố gắng! Con chó con vượn năm vẫn là tay mơ!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhân Duyên · Thì Giờ (1)

Buổi tối nói chuyện với Tiêu Phượng Nam ký giả tiểu chính thái khôi hài này, Tiêu Phượng Nam cũng cười.

"Hiện tại bên ngoài xôn xao lan truyền, bản thân em phải cẩn thận. Mặc dù biết em không quan tâm người khác nói, nhưng khi người ta rảnh rồi đàm tiếu đầu sao cũng không phải chuyện tốt gì." Tiêu Phượng Nam nói: "Khẳng khái rộng lượng là phẩm chất cường giả tốt đẹp, áp đảo tất cả là phẩm chất cường giả ác độc. Phải làm sao là chuyện của em, ảnh hưởng đến cũng không chỉ là mình em đâu. Ha ha, tự giải quyết cho tốt đi, có bé!"

"Hừ, giảng đạo với em làm gì?" Hạ Ly cười nói: "Gần đây cũng không gặp được anh. Ah, hôm nay rảnh rồi tán gẫu với em sao?"

"À, hôm nay lên chức. Sau này có thể nói chuyện phiếm mỗi ngày rồi." Tiêu Phượng Nam ở một đầu khác của điện thoại, sau khi tắm rửa, tóc còn rơi giọt nước tí tí tách tách xuống. Anh dùng bả vai và cổ kẹp điện thoại lại, đến tủ lạnh cầm bia chuẩn bị muốn uống.

"Mới vừa tắm xong!" Hạ Ly cười hắc hắc: "Đúng không?"

"Thật thần kỳ." Tay Tiêu Phượng Nam đóng tủ lạnh dừng lại: "A, bây giờ anh đang làm gì?"

"Lấy thứ gì ăn!" Hạ Ly theo lý thường trả lời.

"Em có phải lắp mắt điện tử ở nhà anh hay không?" Tiêu Phượng Nam cười hỏi: "Nghien rình trộm hả?"

"Nào có! Bởi vì chính em cũng vậy chứ sao." Hạ Ly có chút hưng phấn: "Này này, nhanh gọi video đi! Em muốn xem! Em muốn xem dáng vẻ anh tắm xong!"

"Ách....." Tiêu Phượng Nam cúi xuống, nói: "Ngày mai là Chủ nhật, anh qua tìm em."

Hạ Ly làm động tác suy tư, trong đầu rắc rắc mấy ước cuộc hẹn: "Được thôi."

Tiêu Phượng Nam tới nhà họ Hạ thời điểm Hạ Ly đang 'bị ép' sao chép bảng chữ mẫu [1] ở thư phòng. Vẻ mặt sầu khổ, giống như bút lông có thâm cừu đại hận gì với cô.

[1]: bản in khắc đá, in khắc gỗ hoặc chụp chữ của các nhà thư pháp để làm mẫu luyện viết chữ

"Chăm chỉ như vậy." Tiêu Phượng Nam cầm giấy Tuyên [2] cô viết hồng lên, bút lực nhẹ hơn, tự thể xinh đẹp, căn bản không giống như là nàng hạ ly nữ vương viết.

[2]: là giấy dùng trong thư pháp hút mực nhiều, Tuyên Chi và Phỏng Tuyên – 宣纸 (Việt Nam gọi nhầm là Xuyến Chi): lấy tên Tuyên Thành ở An Huy. Tuy nhiên chỉ có vùng phụ cận của Tuyên Thành mới sản xuất giấy. Nhiều nơi cũng sản xuất giấy Thư pháp rồi cũng lấy tên là Tuyên Chi. Hiện nay loại giấy Tuyên được ưa chuộng là: Ngọc Bản Tuyên – 玉板宣, làm từ gỗ dâu, rạ và vỏ cây Đàn Mộc ngâm tro, vì vậy giấy hút mực rất nhiều. Dùng giấy này, nếu viết quá chậm, mực sẽ loang mạnh tuy nhiên có nhiều thư pháp gia lợi dụng được điểm này, viết ra nhiều tác phẩm mang phong vị riêng như Bao Thế Thân, Tề Bạch Thạch. Hiện nay, độ hút mực của giấy Tuyên đã được giảm bớt tiện cho người viết hơn.

"Anh tới rồi. Em đang làm bài tập ông nội giao" Hạ Ly có chút phờ phạc rũ rụi: "Em thấy những lối viết thư pháp trừ danh kia, cũng chính là nét ngang to to nhỏ nhỏ thể thất uốn éo thể bát tô loạn như vậy mà. Người ta làm sao lại đều nói đẹp nhỉ? Nếu là em tỏ loạn như vậy, làm sao lại không có người nói đẹp nhỉ?"

"Ha ha, thật đáng yêu." Tiêu Phượng Nam nói: "Cho nên không hiểu thì đừng nói lung tung."

"Hừ! Làm như anh hiểu lắm vậy." Hạ Ly rửa bút lông xong, treo trên giá bút: "Thư phòng của em rất xinh đẹp chứ! A, em có thể tự hào nói cho anh biết, hiện tại tìm không ra thư phòng nhà cô gái nào đầy đủ như vậy hết. Ai..... Đáng tiếc em không thích những thứ này."

"Bài thơ trên tường này nhìn quen mắt." Tiêu Phượng Nam có chút hơi cận thị, anh nheo mắt lại đến xem bài thơ hoa lệ này:

Cầm sắt hồ điệp dĩ vãng nhiên, vô đoan châu ngọc thành hoa huyền.

Trang sinh truy ức xuân tâm lệ, vọng đế mê thác hiểu mộng yên.

Nhật hữu nhất huyền sinh nhất trụ, đương thì thương hải ngũ thập niên.

Nguyệt minh khả đãi lam điền noãn, chích thị thử tình tư đồ quyên.

[3]:

Đàn gấm hồ điệp chỉ còn lại nỗi đau thương, chẳng vì có chi châu ngọc thành tuổi trẻ

Giọt lệ lòng xuân của Trang Chu, vua Thục để gửi vào giấc mộng khói buổi sáng

Mỗi ngày có một dây sinh ra một trụ, lúc đó mặt biển xanh năm mươi tuổi

Ánh trăng ấm áp đã sớm chiếu sáng Lam Điền, chính là tình này nhớ chìm Đồ Quyên

Hạ Ly cười mờ ám: "Xem đi, đây là tác phẩm lớn của em. Ý cảnh (quan niệm nghệ thuật) như thế nào?"

Tiêu Phượng Nam mỉm cười: "Bội phục, bội phục..... Không ngờ Hạ Ly chúng ta còn có tài này. Chỉ là, bài thơ này cực kỳ nhìn quen mắt."

"Nhìn quen mắt là đúng rồi!" Hạ Ly kéo anh đến bên cạnh bàn, bày giấy Tuyên bắt đầu viết:

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền, nhất huyền nhất trụ tư hoa niên.

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp, vọng đế xuân tâm thác đồ quyên.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc sinh yên.

Thử tình khả đãi thành truy ức, chích thị đương thì dĩ vãng nhiên.

[4]: Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây

Mỗi dây mỗi trụ đều gọi nhớ đến thời tuổi trẻ

Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chìm Đồ Quyên

Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng

Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương

(HBT: bài này là bài đàn gấm (cầm sắt) của Lý Thương Ẩn, HL chỉ đảo chữ trong bài thơ thôi)

.....

Tiêu Phượng Nam hí mắt cười: "Dạng này tính không tính là đạo văn?"

"Dĩ nhiên không tính! Lý Thương Ẩn chết nhiều năm như vậy, có em một mỹ nữ phong hoa tuyệt đại như vậy sắp xếp tổ hợp mục đích trong thơ của ông ta thành một bài thơ mới, lẽ quý đôn ông ta dưới cửu tuyền có biết, cảm tạ em còn không còn kịp nữa!" Hạ Ly cười nói. Đầu ngón bút chấm trên quần áo, thấm ướt vết mực, cô cũng không có chú ý.

Tiêu Phượng Nam không nói, mỉm môi cười.

Hạ Ly là nhân lai phong [5], bị người khen mấy câu liền lên ngiên: "Người nhìn lại ta viết ——"

[5]: gặp ở cách nói nước Ngô, ý chỉ trạng thái hưng phấn lúc có khách tới, Tục gọi là hồ nháo ở trước mặt khách nhân ở trước mặt khách. Phần lớn chỉ trẻ con.

.....

Cầm sắt xuân tâm, ngọc yên châu lệ, vô đoan thành võng nhiên.

Khả đãi hữu đồ quyền thác trang sinh mê mộng.

Đương thì ngũ thập huyền, nhất huyền thương hải tứ nhất trụ lam điền.

Truy ức vọng để thử tình, chích thị nguyệt minh nhật hoãn, niên hoa dĩ.

[6]: Đàn gấm lòng xuân, ngọc khói châu nước mắt, chẳng vì có chi thành đau thương.

Đã sớm có chim đồ quyền gửi vào giấc mộng Trang Chu.

Lúc ấy năm mươi dây, mỗi dây Thương Hải nhớ một trụ Lam Điền.

Nhớ lại tình này của Vọng Đế, chỉ là trăng sáng nắng ấm, đã quá thời.

(HBT: đoạn này cũng đảo chữ thành ý khác nha)

.....

Đã biến thành trường đoản cú (thể thơ các câu dài ngắn không đều nhau như Chính phụ ngâm cũng là thể trường đoản cú).

"Nhớ lại tình này của Vọng Đế, chỉ là trăng sáng nắng ấm, đã quá thời....." Tiêu Phượng Nam lặp lại mấy câu này, thờ dãi: "Hạ Ly, tới khi nào em mới bằng lòng chấm dứt nhớ nhung dĩ vãng của em?"

"Anh không cần suy nghĩ nhiều đâu! Chẳng qua là trường đoản cú mà thôi. Rảnh rồi tới nhàm chán chơi chữ, cần gì kéo đến trên người em." Hạ Ly tránh né ánh mắt của anh. Hôm nay cô muốn thuận tiện, mặc áo sơ mi tay ngắn tím nhạt. Áo sơ mi dính chút mực, lại hiện ra mấy phần lịch sự tao nhã. Tiêu Phượng Nam từ phía sau ôm cô, có chút sợ cũng có chút vui sướng: đây chính là Hạ Ly? Hay là nói đây chỉ là một phần Hạ Ly? Liều lĩnh của cô ngang tàng cay độc, cô mất vẻ lịch sự tao nhã, cô ra vẻ lão luyện giương nanh múa vuốt..... Một cô gái tốt đẹp như vậy, đến tốt cùng phải thương yêu cô như thế nào mới là tốt nhất? Anh..... Có thể cho cô cái gì chứ?

"Tiêu Phượng Nam....." Hạ Ly có chút không được tự nhiên ưỡn ẹo gãy ra, lại bị anh ôm chặt hơn: "Em thấy lời đồn bên ngoài thế nào?"

"Thanh giả tự thanh (trong sạch tự mình biết)." Tiêu Phượng Nam nhàn nhạt nói: "Có lúc, tự ái và cố chấp cũng chỉ là một chút sức lực của kẻ yếu kiên cường chống đỡ, muốn và không cần cũng không có gì khác nhau. Về phần những người ghen tỵ đó..... Thật không có chút tiền đồ nào."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhân Duyên • Thì Giờ (2)

"Ha ha ha ha." Hạ Ly cười khan: "Anh cũng cảm thấy là bởi vì ghen tỵ sao? Quả nhiên nỡ mạo và tài khí của Hạ Ly em kinh động trời đất khiếp sợ quỷ thần không người nào có thể địch nổi!"

"Hạ Ly, từ ngày anh 'vừa vặn' bị thương với trứng độc ở vườn nho, anh liền cảm thấy nhà họ Hạ đối với em..... Không an toàn. Cho nên, thay vì phiền não truyền thông nói chuyện linh tinh, không bằng bảo vệ tốt mình." Tiêu Phượng Nam vuốt ve tóc cô, vô cùng yêu thương.

"Em biết." Hạ Ly nhủ mũi đánh tay anh: "Không cần sờ em như vuốt ve mèo nhỏ, thật buồn nôn!"

Tiêu Phượng Nam quay đầu cô lại rồi hôn cô, hơi thở nhẹ nhàng ấm áp lướt qua mặt cô: "Anh yêu em."

Hạ Ly cười: "Bây giờ đàn ông quần lấy em đều nói yêu em."

Tiêu Phượng Nam cũng cười theo: "Anh có phải nên nói là, mặc kệ lúc nào anh cũng sẽ yêu em?"

Hạ Ly cầm bút lông hướng về phía trên mặt anh vẽ mực đen: "Thông minh như vậy, chẳng lẽ cũng muốn hứa hẹn gì đó với em?"

Tiêu Phượng Nam không nói, đem tiếng cười của cô hôn vào trong miệng.

Vì vậy, quan hệ của Hạ Ly và Tiêu Phượng Nam cứ thân mật vi diệu như vậy, chắc là thân mật trong thư phòng khiến hai người nhiều cơ hội hiểu rõ lẫn nhau hơn. Tiêu Phượng Nam bắt đầu thường xuyên cô ra ngoài. Hạ Ly cũng không từ chối: cùng một soái ca nói chuyện với nhau đến gần người còn

hơn cùng một đám người soái ca ngu ngốc trên chộc lẫn nhau nhiều.

Hạ Ly nắm tay Tiêu Phượng Nam dạo chơi ở công viên gần nhà cô, thật là tự tại.

Đúng dịp sắp thất tịch, thời điểm thời tiết đang nóng, công viên người cũng rất nhiều. Hơn nữa tình nhân có đôi có cặp tựa như có kỹ thuật chống đỡ nóng như thiêu đỉnh cao, ôm ôm ấp ấp dính một thân mồ hôi cũng thật vui vẻ không chê nóng.

Không biết có phải học phần tình yêu của Hạ Ly và Tiêu Phượng Nam thất bại hay không, hai người nắm tay, cơ thể lại cách xa. Giống như trên người đối phương có bệnh độc. Hạ Ly có chút thích sạch sẽ, chẳng lẽ Tiêu Phượng Nam cũng có?

"Anh nhìn những đóa hoa kia, đều yếu ớt, có phải thật sự bị nóng chết không?" Hạ Ly lấy tay làm quạt, quạt gió không tao nhã. Tiêu Phượng Nam liền cười: "Đã sớm nói khí trời bây giờ không thích hợp đi dạo phố. Không bằng chúng ta đến nhà hàng mới mở kia, mát mẻ hơn nơi này nhiều."

"Chẳng lẽ anh vừa nhìn thấy em liền sẽ thêm ăn?" Hạ Ly nheo mắt nhìn anh: "Tại sao mỗi lần chúng ta hẹn hò đều ở nhà hàng vậy?"

"Có thể chứng thực một câu ngôn ngữ, cái người có thể gọi là sắc đẹp thay cơ, tựa như Hạ Ly chúng ta như vậy." Tiêu Phượng Nam Diện không đổi sắc tăng bốc cô: "Nếu không đi ăn đá bào cũng được."

"Em ăn không vào." Hạ Ly làm bộ đáng thương nói: "Thời tiết quá nóng, cái gì cũng ăn không vào. Ai..... Bằng không có thể bắt chẹt anh một khoản, cái người vừa thăng chức!"

"Ngay cả chút tiền của anh em cũng muốn?" Tiêu Phượng Nam cười: "Vừa rồi muốn mua vòng tai Omega bạch kim khảm kim cương đó, em lại chê đắt nói không muốn. Thế nào, hối hận?"

"Một khoản này không thích hợp với em. Mua rồi đeo không thoải mái, dĩ nhiên coi như đất." Hạ Ly bĩu môi: "Ai..... Anh thật sự là không hiểu sở thích của phụ nữ chút nào! Giống Hạ Ly em đại mỹ nhân phong hoa tuyệt đại da thịt trắng nõn như vậy, mang vòng tai kim cương không đẹp. Phải mang ngọc cổ với loại phi thúy lâu năm hợp với màu da của em, ngốc!"

"Vậy sao? Đây lại là loại chú ý gì?" Tiêu Phượng Nam hồ nghi: "Hôm nào tìm cho em, trong nhà có lẽ vẫn còn."

Hạ Ly thoáng cái liền nhớ ông cụ Hứa nói, mẹ của Tiêu Phượng Nam hình như đầu cơ trục lợi đồ cổ, trong nhà có đồ vật cổ xưa thượng đẳng cũng không kì lạ. Cô giương mắt nhìn Tiêu Phượng Nam, cười.

"Tiểu Ly à, ơ, đây là Tiêu tiên sinh đó ư?" Ở quanh công viên gần nhà quả nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt gì, nơi này phần lớn là người quen, hơn nữa loại người có thể đem tin tức của một người trong vòng một giờ từ việc xã giao truyền khắp thường lui tới đây. Hạ Ly le lưỡi, ngọt ngào hướng về phía người kia gọi một tiếng ông.

"A ha ha, rốt cuộc có đứa bé tốt chào hỏi ông!" "Ông" sắp bần cờ bằng đá dưới tàng cây: "Ông nội cháu lâu rồi cũng không ra ngoài chơi với ông, cũng không biết lão già lớn tuổi như vậy còn bận cái gì! Tiểu Ly chơi với ông một ván đi."

"Ngài làm sao nhần tâm nha, bạn trai cháu muốn ai bồi?" Hạ Ly đẩy đẩy Tiêu Phượng Nam: "Bằng không để cho anh ấy bồi ngài chơi một ván, chỉ là phải nói trước: thua phải trả tiền!"

"Vẫn là chết muốn tiền như vậy! Không giống ông nội cháu chút nào, ngược lại giống như người ông ngoại ngang ngược kia." Ông cười nói, thoát nhìn hình như rất quen với nhà họ Hạ nhà họ Hứa: "Trả tiền thì trả tiền, dù thế nào đi nữa nó cũng không thắng được ông. Ha ha." Ông cụ nhìn Tiêu Phượng Nam nói: "Ông cũng không tin nó có thể lợi hại như đứa bé Lâm Tranh kia."

"Ah, ngài còn nhớ Lâm Tranh à!" Hạ Ly cười, tựa như Hứa Lâm Tranh đã là một quá khứ. Nhưng mà, cô nắm tay Tiêu Phượng Nam đã ra mồ hôi, nhộp nhúa, nắm trái tim của anh thật chặt.

"Hai người khi con các cháu, nói hay lắm thua trả tiền, liền một ván một ván tính kế ông! Đặc biệt là Tiểu Ly, diễn đàn lê quý đôn một lát cảm nước đá bảo dụ dỗ ông, một lát đến quạt cho ông, chính là khiến ông phân tâm thua cò..... Nhớ tới còn tức!" Ông cụ giống như tức giận.

Hạ Ly cười đến nghẹn: "Ánh mắt chú ý như vậy, lại còn nhớ rõ chứ! Chúng cháu đi đây, cũng không đùa với ông nữa."

"Tiểu Ly....." Ông cụ ném con cờ xuống: "Vậy chúng ta không đánh cò, các cháu trò chuyện với ông cũng được."

Tiêu Phượng Nam lắc lắc tay Hạ Ly, gật đầu một cái. "Được." Hạ Ly nói: "Thời gian trước nghe ông nội nói, lão ngài đang nghiên cứu Chu Dịch đấy. Không biết hiện tại nghiên cứu như thế nào?"

"Ha ha. Nói đến Chu Dịch, về đạo một âm một dương. Tiểu Ly, có muốn ông già này hiến sớ (trình bày cái kém cỏi vụng về) cho cháu mưu tính không?" Ông cụ hứng thú hơn

"Được được." Hạ Ly khinh bỉ bản thân trong lòng, nghe Tiêu Phượng Nam làm cái gì, nói tới Chu Dịch bát quái gì đó với ông cụ, cô lại không tin cái này.....

"Tiểu Ly có thể coi là gì? Ôi chào..... Nhà gái, coi nhân duyên cho cháu là được rồi! Đưa bát tự các cháu cho ông!" Ông cụ tự chủ trương nói.

Hạ Ly Tiêu Phượng Nam cùng nhau yên lặng.

"Ách..... Được rồi, không có bất tự, tùy tiện viết một chữ cũng được." Ông cụ thật sự không muốn đắc tội hai tiểu tử rớt cuộc đến chơi với ông, nói tựa như lấy lòng.

Hạ Ly tiện tay bẻ một nhánh cây, viết ở trên bàn cờ một chữ "Cầm": "Là chữ này!" Hạ Ly nghe răng cười, cháu xem ông có thể đoán ra cái gì!

Ông cụ ngược lại không có nhìn thấy Hạ Ly nghe răng cười, một lòng đang suy nghĩ chữ cô viết: "Đàn sắt, đàn ngọc, tỳ bà, là về tình yêu, từ có liên quan với tri âm. Ha ha! Cái gọi là quan quan sư cụ, tại hà chi châu. Yếu diệu thực nữ, hàn băng tâm cầm sắt hữu chi [1]! Mà giống như tiêu, khèn, sáo, đều là nhạc cụ, là thổi. Đàn sắt tao nhả cùng tiếng tiêu..... Ha ha ha, Tiêu Ly và Tiêu tiên sinh ngược lại rất xứng đôi!"

[1]: Chim thư cụ họa tiếng

Hót trên cồn bãi sông

Người con gái dịu hiền

Ta ước duyên cầm sắt

Hạ Ly im lặng một đầu mồ hôi lạnh!

Ông cụ tiếp tục tán gẫu thần kì: "—— tiểu tháp cầm tâm triển, trường anh [2] —— cái gọi là: phủ trường kiếm, nhướng mày lên, thanh thủy bạch thạch hà ly ly [3]! Hà ly ly tức hình dung hùng tâm trắng chí dữ dội cao xa vĩ đại. Ah, Tiêu Ly cũng có lý tưởng cao xa à? Không tệ, không tệ..... Điển này xuất phát từ 《 Kinh Dịch 》 trong bát quái ‘ kiền, khôn, ly,坎, chấn, tốn,坎, đối ’. Tiêu Ly và Tiêu tiên sinh chỉ cần tâm địa minh bạch rõ ràng, cuối cùng sẽ trở thành thần tiên yêu nhau....."

[2]: Nguyên câu là “Tiểu tháp cầm tâm triển, trường anh kiếm đảm thư” (小榻琴心展, 长缨剑胆舒. Đánh đàn thì thấy rõ lòng cao đẹp, múa kiếm thì thấy rõ sự gan dạ)

[3]: Guom đã vỗ, mày đã giương,

Nước xanh đá trắng đẹp dường cõi tiên.

"A! Ông nói thật hay!" Tiêu Phượng Nam cười. Ông cụ tuy nói vừa nhìn chính là đang lấy lòng hai đứa nhỏ chơi với ông, vậy mà cách nói lại bác học, khiến người khác không thể không bội phục.

"Khụ khụ..... Đâu có đâu có." Ông cụ khoát khoát tay cười: "Lừa gạt người thôi, mọi người vui vẻ được rồi!"

Ba người quả nhiên liền thoải mái, thời tiết cũng không nóng giống như vừa rồi.

Buổi tối Tiêu Phượng Nam đưa Hạ Ly về nhà, hiệu quả "Cầm sắt hợp thành" của ông cụ tạo thành vẫn còn "ứng nghiệm" trên người Hạ Ly và Tiêu Phượng Nam.

Ở ngoài cửa lớn nhà cô, cô chỉ cho anh thấy.

"Lầu ba chỗ đó, anh xem, cũng bị dây mây leo đầy. Hiện tại đi vào thật mát mẻ!" Cô nói: "Qua ít ngày nữa, cả lầu cũng sẽ bị bao vây trong một màn xanh che chở, hi hi, người đi vào không quen, có thể bị ánh sáng và bóng mê ly đến đường như đã có mấy đời."

"Dường như đã có mấy đời a....." Tiêu Phượng Nam hí hóp mắt nhìn sang. Anh cận nhẹ, lại không thích đeo mắt kính. Khác với đam mê kính sát trùng đôi của Hạ Ly: "Theo ý anh, giống như là đáng về công chúa hoa hồng trong chuyện cổ tích. Cả tòa thành bị nộ và cảnh lá hoa hồng bọc lại, chờ một ngàn năm, chỉ vì một hoàng tử thật yêu nàng."

"Thật kiểu cách!" Hạ Ly nhắc chân đá đá chân anh, đá dơ cô liền cười.

"Còn có kiểu cách hơn, có muốn nghe không?" Tiêu Phượng Nam không đợi cô trả lời, nói tiếp: "Nếu như mà anh có thể đi qua từ nơi này, có phải có thể sánh ngang Romeo không sợ gian khổ đến gặp Juliet hay không?"

"Làm trò, cười chết người!" Hạ Ly che miệng cười: "Tiêu Phượng Nam anh tỉnh lại đi! Em mới không tin anh sẽ vì em đi leo hàng rào điện và hệ thống báo động cao nhất nhà họ Hạ lên bốn tầng nhò! Anh cho rằng em còn mười tám tuổi à!"

"Vậy, anh leo cho em xem." Tiêu Phượng Nam nửa cười giỡn nửa nói nghiêm túc: "Tối nay, ở ban công chờ anh."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nói Chuyện Lúc Đêm Khuya

Editor: Gà

Hạ Ly chỉ xem như anh nói đùa, cũng không tính toán gì. Hai người chính thức chia tay ở cửa nhà họ Hạ, Tiêu Phượng Nam đưa mắt nhìn Hạ Ly phui mờ đi vào, bóng dáng dần dần biến mất trong bóng râm của cây nhãn lồng hai bên.

Quả thật đến buổi tối, trong lòng Hạ Ly quay cuồng không yên.

Tình yêu Tiêu Phượng Nam trao, có lẽ chính là loại cô muốn ư? Anh lễ độ và thức thời, cảm được buông được, nhưng mà lại ngoan ngoãn nghe lời cô. Anh biết rất nhiều chuyện thú vị, hơn nữa tư tưởng thanh lịch. Một người đàn ông như vậy..... Yêu thật lòng cũng là chuyện đương nhiên chứ?

Những năm qua đã từng nói khá nhiều chuyện yêu đương lớn nhỏ. Bọn họ không phải yêu tiền của cô, thì là yêu địa vị của cô, hoặc chỉ đơn giản yêu khuôn mặt đẹp của cô..... Ngay cả cô cũng không tin sẽ có người thích cô lúc cô không tiền không địa vị! Tiêu Phượng Nam không phải người ngu, leo lên nhà họ Hạ đại biểu cho cái gì, anh càng rõ ràng hơn Hạ Ly.....

Vòi hoa sen phun nước dòn dập, nước ấm cũng khá nóng rồi, tưới vào người cô có chút đau. Hạ Ly lấy sữa tắm theo quán tính, mới phát hiện nhãn hiệu đã bị đổi rồi. Cô hoài nghi cầm những thứ đó trong tay, dự định đi tìm chị Tuyết quản gia hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Đang nghĩ vậy, lại nghe thấy trên ban công vang lên một tiếng ‘ầm’.

Hạ Ly nhất thời ngây người. Kiểm chế trái tim cuồng loạn: người này..... Thật sự dám đến à?

Cô vội vội vàng vàng quần khăn tắm quanh người, tóc cũng chưa kịp lau, dùng tay mở cửa phòng tắm ra.

Áo sơ mi của Tiêu Phượng Nam hơi xốc xếch, anh ôm vai hít thở, xem ra đã chạm vào vết thương rồi. Anh Nhìn Hạ Ly rồi đi đến, buồn cười: "Lên sân không hoa lệ, khó xem hơn Romeo nhiều, Hạ đại tiểu thư không nên chê cười."

Hạ Ly nghiêng đầu nhìn anh, nắm khăn tắm trước ngực, tựa như nữ thần Hy Lạp cổ chỉ khoác một mảnh áo choàng, cao quý dịu dàng.

"Anh đến không đúng lúc. Đã qua mười hai giờ, em nghĩ anh không đến nên đã đi tắm..... Hallelujah! Đến tốt cùng anh vượt qua những máy giám sát và hệ thống cảnh báo thế nào vậy? Give me a break! Như vậy có phải ý nói nhà chúng ta nên đổi một hệ thống an ninh khác rồi chăng?" Hạ Ly có chút cuồng loạn lấy áo ngủ từ tủ quần áo âm tường ra.

Tiêu Phượng Nam cười híp mắt nói: "Anh sẽ không nói cho em biết câu trả lời, trừ khi..... Em gả cho anh."

"Xi! Hếch mũi lên mặt." Hạ Ly lấy một hộp sữa tươi từ tủ lạnh ra đưa cho anh: "Thật sự nghĩ mình là Romeo à, như vậy thì có thể cầu hôn với con gái nhà người ta rồi sao?" Tiêu Phượng Nam không uống sữa tươi, anh nhận lấy rồi đặt trên bàn trang điểm của cô. Lười biếng nằm trên chiếc giường king-sized của cô, áo sơ mi mở ba nút từ trên xuống..... Dáng vẻ quý dật cười với cô. Hạ Ly nhăn mũi, lau tóc: "Anh muốn làm gì? Không được ngủ ở đây!"

"Anh muốn làm gì?" Mắt hoa đào của Tiêu Phượng Nam nháy: "Đại tiểu thư, em nói xem một người đàn ông nửa đêm leo ba tầng lầu mò đến giường của phụ nữ, là muốn làm gì?"

"Là muốn bị thiên à...!" Hạ Ly nói chuyện đương nhiên: "Chờ em lau tóc xong sẽ đưa anh ra phòng khách! Nè, nè..... Không được đặt thân thể bẩn thỉu của anh lên giường em!"

"Không phải chưa ngủ à?" Anh đột nhiên đứng dậy, ôm lấy cô từ phía sau. Nụ hôn rơi vào cổ cô: "Hạ Ly đại tiểu thư người trước người sau trời quang trăng sáng, vậy mà nửa đêm thấy đàn ông sẽ đỏ mặt?"

"Đồ mặt mẹ anh!" Hạ Ly ngửa ngửa trốn tránh nụ hôn của anh: "Thật không nhìn anh chính là kẻ thường xuyên trèo tường?"

"Em thơm quá....." Tay của anh luồn vào trong, xuyên qua tầng tầng lớp lớp áo choàng tắm chạm vào eo nhỏ của cô. Cô chợt run lên, hừ ra tiếng.

"Yên tâm. Anh sẽ đợi đến khi em gả cho anh." Anh buồn cười nhìn dáng vẻ căng môi của cô, nhưng mà, bụng bị đau, bị đâm một quyền: "Họ Tiêu anh ở đây sờ mó gì đó! Quý mới gả cho anh! Không, quý cũng không gả cho anh!"

"Tiêu Ly à, đã trễ thế này còn chưa ngủ. Vặn nhỏ âm thanh trò chơi xuống một chút đi!" Vân Trinh Uyển lên tiếng.

"Nhà của chúng ta cách âm kém vậy sao?" Hạ Ly lườm bầu đẩy Tiêu Phượng Nam ra: "Nhất định vừa nãy đã núp ở ngoài cửa phòng mình nghe lén, lão vu bả đáng chết!"

"Hừm! Vậy chúng ta nói chuyện nhỏ thôi. Nhưng mà..... Sợ là không đến phòng khách được rồi." Tiêu Phượng Nam nở nụ cười. Nói cách khác, tối nay phải làm phiền Hạ Ly ở chung một phòng với gã đàn ông ‘trèo tường’ này rồi. Dù cho anh có giả vờ giả vịt bàn về nhân sinh học vấn nghệ thuật chẳng nữa, tóm lại không thể không lợi qua vũng nước đục này! Sáng mai, tất cả người nhà họ Hạ thức dậy, nhìn thấy Tiêu Phượng Nam anh quần áo xốc xếch từ phòng riêng của Hạ Ly vẫn còn buồn ngủ đi ra ngoài, chết là chết, không chết cũng chết!

"Em thật sự bị điên rồi..... Làm sao trêu chọc đến anh vậy —— Ặc, anh hùng không sợ đàn ông!" Hạ Ly ngượng ngùng nói: "A, nhưng đêm dài đằng đẵng, anh phải uống chút gì chứ nhỉ?"

"Tích Lan Hồng Trà." Tiêu Phượng Nam không chút khách khí nói: "Không thêm sữa tươi, cảm ơn."

"Anh cũng điên rồi..... Nửa đêm uống Hồng Trà, anh cho rằng mình là Vampire à!" Hạ Ly không nhịn được bật cười: "Ah, em đột nhiên nhớ lại một câu chuyện cũ."

"Câu chuyện gì?" Tiêu Phượng Nam cầm trà cụ bằng sứ trắng lên suy nghĩ, thờ dài dỗi thành cái bằng bạc: "Hạ Ly, trà cụ bằng sứ trắng kia của nhà em..... Vậy mà có lỗ hồng! Cả ngày đề cao em, nhưng mà cũng nghèo thế này."

"Ặc....." Hạ Ly lau khô tóc: "Hồng thì hồng chứ sao, vốn không thích bộ này rồi. Nếu đổi mới rồi không tránh được còn bị tiểu vu bà cướp mất. Câu chuyện đó..... Không biết anh có hay đọc tiểu thuyết không, nếu không đọc, nói anh nghe anh cũng không hiểu đâu."

"Em nói xem." Tiêu Phượng Nam thích thấy dáng vẻ cô ngụy biện lúc ngượng ngùng, vô cùng thông minh.

"Là tiểu thuyết của Trương Ái Linh. Trầm Hương vụn —— đệ nhất lô hương." Hạ Ly tự giễu cười: "Bên trong cũng có gã nam nhân rất thích treo tường, rất anh tuấn rất hấp dẫn —— nhưng chàng ta không thương nàng."

"....." Tiêu Phượng Nam lặng yên.

Hạ Ly cười hư hông nói: "À, nữ chính là một nữ tử lụy tình, điển hình cho dạng yêu hoa hoa công tử. Rõ ràng còn cho rằng có tình yêu của nàng thì chàng ta có thể quay đầu! Chàng ta yêu dung mạo hay sự thuần khiết của nàng? Tóm lại vẫn chỉ phá hủy nàng thôi. Chàng ta vì nàng có thể nhịn để lấy tiền cho chàng ta, nên cưới nàng. Chắc chắn..... Cho nên hôm nay nhìn thấy anh treo tường như làm việc nghĩa không chùn bước, nên em bị hù sợ. Em không muốn làm nữ chính lụy tình!"

"Làm ơn đừng cứ nói treo tường treo tường suốt như thế." Tiêu Phượng Nam cười khổ: "Đây không phải vì phụ nữ các em muốn lãng mạn sao?"

"Haaa...! Đây chính là do đàn ông lầy cổ!" Hạ Ly che miệng cười: "Ah, kỹ thuật pha trà của anh rất tốt! Rất thơm! Cho đến hôm nay còn chưa nhìn thấy màu sắc Hồng Trà ngấm thành như vậy."

"Quá khen." Tiêu Phượng Nam nói: "Đầu tiên là so sánh anh với ‘tiểu bạch kiểm’ thích dựa vào phụ nữ, sau đó lại khen tài pha trà của anh. Điển hình cho việc đánh một cái tát cho một cục đường."

"Ha ha ha ha! Thì ra anh cũng đọc sách này à!" Hạ Ly vỗ vỗ mặt anh: "Chờ em đi thay áo ngủ xong, sau đó dẫn anh đến phòng khách ngủ. Ách, lâu ba bị tiểu vu bà Vân Yên chiếm cứ rồi, chúng ta chỉ có thể đi lâu hai. Anh phải ngoan nha!"

"Chúng ta không cần cảm được soi đêm tối sao?" Tiêu Phượng Nam dờ khóc dờ cười.

"Ặc..... Được. Chúng ta đến phòng khách rồi nói tiếp!" Hạ Ly giao hoạt cười: "Em không thích tâm sự với người khác ở phòng ngủ đâu, ha ha!"

Cô dẫn anh xuống lầu vào phòng khách, bắt chợt bất gặp ngài Hạ.

"Hạ Ly..... Đây là sao? Hạ Ly!" Hạ Ly không thấy cha gầm thét, đẩy Tiêu Phượng Nam vào.

"Cha, đã trễ thế này còn chưa ngủ. Có phải bị Vân Trinh Uyển đá ra ngoài rồi không?" Hạ Ly bắt nhả ngoáy tai: "À, con muốn nói chuyện với anh —— Tiêu về cuộc sống triết học, cha có muốn nghe không?"

Ông Hạ ghen hòng nhìn trần trời. Đây là con gái của ông sao? Hay là nói ông đã nuôi ra một nữ vương rồi?

"Ngủ ngon nha...!" Hạ Ly không đợi ông Hạ kịp phản ứng, lập tức trốn vào phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nhớ Gặp Lại

Hạ Ly vẫn còn quá lạc quan rồi, có Tiêu Phượng Nam liền quên, còn có một Hứa Lâm Tranh ở phía sau.

Vân Yên chính thức tổ chức hợp báo, giải trừ hôn ước với nhà họ Hứa. Cũng không thấy Hứa Lâm Tranh có động tĩnh gì, ngược lại là Hạ Ly, vừa nhìn thấy Vân Yên thì đáng vẻ cắn răng nghiền lợi, giống như là muốn xông lên bóp chết cô ta.

"Cô con mẹ nó lại có mặt mũi chủ động từ hôn? Cô cho rằng tôi không biết cô còn quyến rũ một người khác? Thời điểm cô mất tích anh ấy có làm chuyện có lỗi với cô chưa? Bây giờ cô nói hủy hôn liền hủy, mặt mũi nhà họ Hứa đặt chỗ nào. Mặt mũi nhà họ Hạ lại đặt chỗ nào?" Hạ Ly mắng hùng hồn.

"Làm sao con nói em gái như vậy?" Vân Trinh Uyên chấp chặt hạt hạt (*) mà nói: "Coi như em gái có gì không đúng, cũng không thể giúp người ngoài đổ trách em chứ!"

(*): Hình dung người rề rà, tỏ vẻ quan tâm thương tiếc về một chuyện cón con

"Người ngoài? Ai là người ngoài? Hứa Lâm Tranh là anh họ của nhà họ Hứa tôi! Vân Yên nhà bà mới là em gái không biết từ đâu! Còn nữa, Hạ nhị phu nhân, hiện tại thái độ của bà lúc nói chuyện với tôi càng ngày càng không bình thường! Thế nào, bà không phục mình chỉ là vợ bé cưới sau sao." Giọng Hạ Ly sắc bén nói.

"Hạ Ly, cô khinh người quá đáng!" Vân Trinh Uyên hiềm khi hung hăng. Dĩ nhiên, thời điểm mỹ nhân phát uy bà vẫn như chim nhỏ nép vào người không thay đổi: "Cô rõ ràng chính mình cũng câu tam đập tứ qua lại với rất nhiều bạn trai! Thậm chí không để ý liêm sỉ dẫn người về nhà qua đêm, trời ơi! Một cô gái như vậy lại có thể hùng hồn đang xoi mói cái sai của người khác!"

"Tôi dẫn người về là nhà họ Hạ. Vân Yên các người nếu nhất định ghen tỵ không được muốn học theo, cũng có thể dẫn người về nhà họ Vân các người! Thật là như vậy, cũng không có ai dám nói một chữ đấy!" Hạ Ly nheo mắt nhìn Vân Trinh Uyên: "Tôi có tư cách gì? Hừ! Hôm nay tôi nói muốn đuổi mẹ con các người ra khỏi Hạ thị, ai sẽ phản đối chứ? Who do you think you are? Đồ đàn bà hư hỏng cướp chồng nhà người khác!"

Vân Trinh Uyên vừa muốn đi lên kéo bắt Hạ Ly, bị thím Tần các bà ngăn cản, trong miệng vẫn niệm "A di đà phật".

Hạ Ly lạnh lùng cười: "Cái bộ dáng chim nhỏ nép vào người kia của bà tôi xem sẽ khó chịu. Tôi chỉ thích khi để các người, chính là thích, bà có thể làm gì? Làm trò ra vẻ oan ức! Bà oan ức? Cha bị bà quyến rũ không oan ức? Mẹ tôi không oan ức? Tôi thấy bà tuổi tác thì nhiều nếp nhăn một đồng, cũng không thể nhắm thẳng về phía bà. Cho nên Hạ nhị phu nhân, xin bà làm rõ thân phận của mình!"

Cô dầm giày cao gót TOD'S kiểu mới, cũng không quay đầu lại nghe chửi rửa sau tai, tâm lòng rộng mở bước đi.

Cô phải tiễn Hứa Lâm Tranh ra nước ngoài trốn tránh tình cảm bị tổn thương, cùng với Tiêu Phượng Nam. Ngẫm lại đều là châm chọc.

Vậy mà, Hạ Ly vẫn hưng trí bừng bừng trang điểm. Kính sát trông màu vàng của mắt mèo, khéo léo che giấu vẻ mặt tức giận của cô. Váy ngắn chiffon màu trắng để phối, quần lửng màu kem, đặc biệt khéo léo sạch sẽ.

Cô quá yêu hư vinh đi —— luôn muốn để lại một mặt tốt nhất cho anh —— chỉ là những thứ hư vinh này từ đầu không có hiệu quả.

"Hạ Ly, nơi này." Tiêu Phượng Nam đã thành thói quen nắm tay cô, bồi hồi ở sân bay, tìm được Hứa Lâm Tranh muốn lên lút trốn đi.

Anh (HLT) vẫn như cũ, cũng không có tiêu tụy cỡ nào.

"Đã nói với em, không cần tiễn lên máy bay rồi." Hứa Lâm Tranh không chú ý sự tồn tại của Tiêu Phượng Nam, nói với Hạ Ly "Trời nóng như vậy, có phải rất vất vả hay không?"

"Nói cái gì đó! Còn so đo những thứ này với em" Hạ Ly bất mãn nói, vỗ bờ vai của anh: "Anh là chi phí ra cửa ăn uống chung, thuận tiện giải quyết xong những CASE nhỏ kia là được rồi, làm gì mà mày chau mặt ừ?"

"Được, anh biết rồi." Hứa Lâm Tranh cười lên, thời điểm cười lên cực kỳ bình dị gần gũi, không còn là công tử nhà họ Hứa tiếng thom rức rõ ràng tươi tốt: "Tiểu Ly phải sống, a, đúng rồi....." Hiện tại mới nhìn thấy Tiêu Phượng Nam bên cạnh: "Lamia phải chăm sóc Tiểu Ly thật tốt. Ít nhất các người..... Phải hạnh phúc nha!"

"Nhất định sẽ, cái này không cần cậu phải lo lắng." Tiêu Phượng Nam nói: "Máy giờ bay?"

"....." Hạ Ly và Hứa Lâm Tranh còn đắm chìm trong nỗi khổ biệt ly lặng yên!

"Vậy nhé, Tiểu Ly, anh vào trước." Hứa Lâm Tranh gạt đầu một cái: "Đến rồi điện thoại cho em."

Hạ Ly kiềm nén nước mắt gạt đầu, vẫy vẫy tay.

Hứa Lâm Tranh chần chờ, từ từ cúi người, in một nụ hôn trên trán cô. Lại chần chờ, đôi môi chềch đi một chút, in lên gò má của cô.

Tiêu Phượng Nam đối với việc này như không có gì. Hứa Lâm Tranh đạo nghĩa không cho phép chùn bước bước đi.

"Người đã vào rồi." Tiêu Phượng Nam đưa tay lau nước mắt cho cô: "Quay đầu lại khóc như vậy, ngu ngốc."

"Vì sao em không thể ngu ngốc! Thời điểm thông minh chỉ cần để lại cho các anh là có thể, em đối với người đàn ông em thích nhất, tại sao không thể ngu ngốc! Em thích anh ấy, em thích anh ấy như vậy..... Người phụ nữ kia lại có thể không quý trọng như vậy! Nói từ hôn liền từ hôn..... Em một người ngu ngốc như vậy, thậm chí một cái quay đầu của anh ấy không đợi được!" Hạ Ly nức nở nói.

"Xin lỗi." Tiêu Phượng Nam mặt lạnh: "Anh có phải không nên bận tâm một chút tình cảm của bạn gái anh đối với người đàn ông khác không? Em muốn anh an ủi em thế nào?"

"Anh không cần lo cho em!" Lúc này Hạ Ly có chút đã cố tình gây sự. Cô nói: "Tiêu Phượng Nam, anh nên biết, em không thích anh! Em không!"

"Anh biết rồi." Tiêu Phượng Nam châm chọc cười: "Tôi tay cũng không thích, quả nhiên là tác phong của Hạ Ly em. Nhưng là cô bé, anh cho em biết, đàn ông thiên hạ không phải đều kiên nhẫn tốt như vậy để em lấy ra đùa giỡn!"

Hạ Ly cắn môi khóc, trang điểm ở mắt phai màu, thắm như vậy. Tiêu Phượng Nam trong lòng cứng lại, đang suy nghĩ lời của mình có phải rất tổn thương người khác đn hay không. Anh thử nắm ở bả vai cô, nàng không chút nào giãy giụa ngã vào lòng anh.

Người, nói cho cùng cũng có chút ăn ở hai lòng, mặc kệ đàn ông cũng tốt phụ nữ cũng thế.

Anh nhìn cô thút thít trong ngực, vừa bức mình vừa buồn cười: cô khóc là vì đàn ông khác, chung tình như vậy; cô lại ở trong lòng hắn, an tâm như vậy.

Ngày thứ hai sau khi Hứa Lâm Tranh đi Hạ Ly nhận được điện thoại của Lâm Oánh, hỏi thăm tính chân thật của giải trừ hôn ước.

"Họp chiều dài cũng tổ chức, sao có thể giả!" Hai người vừa thấy mặt hàn băng tâm, Hạ Ly liền bĩu môi nói: "Làm sao, lần đầu cảm thấy hứng thú với loại bát quái rác rưởi này. Cậu vừa ý Lâm Tranh à?"

"Hư! Hứa Lâm Tranh có cái gì tốt? Anh ấy có cố sức làm việc như Trình Ngôn chúng ta sao?" Lâm Oánh mắt quàng thâm thật to: "Mình quan tâm chính là vụ nữ Vân Yên này! Tiểu Ly bảo bối, cậu nhất định đoán không được..... Trình Ngôn thích Vân Yên!"

"Phốc" lần này đổi thành Hạ Ly "Máu tươi ba thước" phun trào.

"Nhớ mình từng nói với cậu. Trình Ngôn thích thực nữ dịu dàng, cái loại miệng sẽ rất nhỏ ăn Tiramiso kia.... Tốt nhất mỗi ngày chỉ mặc váy trắng cliffon. Tầm hình Vân Yên ở buổi họp báo ngày hôm qua..... Lại bị anh ấy cắt xuống dán vào trong khung hình! A! Mình sống không nổi nữa!" Lâm Oánh nói.

Hạ Ly vỗ vỗ bả vai bạn tốt: "Đàn ông không có mắt nhìn như vậy, thương thức sẽ không tốt đến đâu đi. Không cần cũng được!"

"Cái gì! Cậu không có người thật lòng thích, dĩ nhiên nói buông tay liền buông rồi!" Lâm Oánh thở dài: "Bạn yêu, số đào hoa của mình nếu có một nửa của cậu là tốt rồi!"

"Không nên nói như vậy nha." Hạ Ly nói: "Số đào hoa này, nhiều ít đều không thoải mái. Cậu còn nhớ hay không thời điểm chúng ta đang đi học đọc thuộc lòng câu nói kia: bọn họ đều rất tốt rất tốt, đáng tiếc tôi không thích....."

"Đó là mắt nhìn của cậu cao!" Lâm Oánh cảm giận nói: "Chỉ bằng vào một Tiêu Phượng Nam, cậu có thể khoe khoang vô hạn á. Giữa kẽ tay rơi một ít soái ca cho chúng mình những cô gái ngọc này có được không?"

"Tiêu Phượng Nam có tốt như vậy sao?" Hạ Ly hồ nghi hỏi: "Ách..... Rất thông minh mà thôi, mặc dù người rất tuấn tú là không sai."

"Mà thôi....." Lâm Oánh cười lạnh: "Vây thôi mà còn muốn như thế nào? Thành tiên à?"

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tiêu Phượng Nam (Bốn)

Editor: Gà

Muốn làm bạn trai của Hạ Ly cũng không khó như thăng tiên gì. Chỉ cần thật sự theo ý cô là tốt rồi, theo như cô nói: yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần tôi có thể thích là được.

Nhưng xem ra yêu cầu này không hề đơn giản với đám đàn ông. Ánh mắt Hạ Ly kia rõ là..... Không nói cũng được. Nếu muốn cô thích, còn khó hơn thành tiên ấy.

"Này này, cô nhóc không có lương tâm! Hồi hồn nhanh!" Lâm Oánh đưa tay quơ trước mặt cô: "Hiện giờ cậu và Tiêu Phượng Nam đã được công nhận là một đôi, đến tột cùng các cậu đã tiến hành đến giai đoạn nào rồi hả?"

Hạ Ly cười bí hiểm: "Cậu cho rằng đã đến trình độ nào...! Xế chiều hôm nay anh ta đến đón mình, qua nhà anh ta."

"Woa! Cũng phát triển đến giai đoạn gặp người lớn rồi sao?" Lâm Oánh đánh nhẹ vào miệng: "Tiểu Ly à tiểu Ly! Nếu lần này cậu lại quậy nữa, thì tớ sẽ không tha cho cậu đâu! Đàn ông nghe lời như vậy còn không giữ chặt được, thì cậu thật sự quá ngớ ngẩn rồi."

"Oáp, Tiêu Phượng Nam thật sự là người đàn ông tốt ư? Tốt hơn đàn ông khác một chút!" Hạ Ly xem thường nói: "Đến bây giờ tớ vẫn phiền não vì không biết trang điểm thế nào mới thích hợp. Nghe nói ông nội của Tiêu Phượng Nam là giáo sư đại học, phẩm vị của lão nhân gia này khá cao đấy. Cho

dù tớ không quan tâm Tiêu Phượng Nam, nhưng để lại ấn tượng xấu với ông ấy cũng không phải tác phong của tớ!"

"Yên tâm đi! Không phải từ nhỏ cậu đã có duyên với người lớn sao!" Lâm Oánh trấn an cô nói: "Không phải những lão nhân gia kia cũng rất thích tính cách của cậu sao. Hơn nữa, Hạ Ly của chúng ta vào được phòng bếp, ra được phòng khách. Còn sợ gì nữa?"

"Ặc..... Nghe cậu nói, cứ như là nàng dâu đi gặp cha mẹ chồng ấy." Hạ Ly le lưỡi: "Được rồi, uống xong ly trà này thì cậu theo giúp tớ chọn một số bộ quần áo bảo thủ, ừ, giống cái loại cậu mặc khi đi làm ấy."

"Lạnh cả người!" Lâm Oánh liếc cô: "Quần áo kia của tớ thế nào? Thế nào hả! Bảo thủ ư? Khi người phụ nữ bảo thủ làm việc thì không gì không thắng nổi đấy!"

Hạ Ly cười cô ấy.

Nhà Tiêu Phượng Nam, chính xác mà nói là nhà của ông nội Tiêu Phượng Nam, là ngôi nhà cũ đời Thanh.

Mái gạch phối với tường gạch màu xám tro, cổng nhà theo phong cách Kageyama, trên đỉnh khảm một hàng tam giác 'tích thủy' (hình giọt nước) chính tề. Cổng lớn được sơn màu đỏ sậm đơn giản. Hai bên cửa chính là một đôi trống đá, ở giữa là bậc thang ngũ cấp.

Hạ Ly gật đầu nói: "Không ngờ nhà anh trang nhã như vậy. So với kiểu biệt thự Tây Âu như nhà họ Hứa thì ý vị hơn nhiều." Cô vung ra khỏi cái nắm tay của Tiêu Phượng Nam, vuốt ve tường gạch: "Từ nhỏ em đã muốn có một căn phòng như vậy, đáng tiếc vẫn không có cơ hội."

"Dời qua ở với anh là được mà." Tiêu Phượng Nam vẫn hài hước nói.

Lần này Hạ Ly không phản bác cũng không tức giận, chỉ nhìn anh thật sâu.

Đi qua cửa chính, đối diện là một bức tường xây theo kiểu bình phong. Bức tường này màu trắng, không có chữ viết và ảnh họa. Phía trên rủ xuống vài sợi dây leo, xanh tươi um tùm. Ở cổng của bức tường này không biết trồng loại hoa gì, tựa như lan nhưng cũng không phải. Hạ Ly hít sâu một hơi: "Thật mát mẻ thoải mái!"

Ở giữa tường xây làm bình phong và cửa chính tiền viện hẹp dài, lại có cửa thủy hoa [1] theo phong cách tứ hợp viện. Hạ Ly cười vì phong cách nhiều thay đổi, không bắc không nam, rồi lại thâm than vì bố cục tình xảo. Tách khỏi trung tâm, cửa thủy đứng thẳng. Màu sơn đỏ thắm đặc biệt sáng rõ, chôn chắt một đồng bột phần màu vàng kim. Dường như đang khoe khoang sự xinh đẹp của mình, đi qua cửa lớn đơn giản. Dưới mái hiên rủ xuống những tán dù được điêu khắc, hoa văn tinh xảo.

[1] cửa thủy hoa: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu

"Nhất định ông nội anh là một người rất khó tính. Tâm tư thật tinh tế." Hạ Ly cười nói.

Tiêu Phượng Nam khẽ cau mày: "Không hẳn thế. Tóm lại, ông rất thích cô gái nhu thuận truyền thống. Nhà chúng ta quê mùa nghèo kiết hủ lậu, em không chê cười là may rồi."

Hạ Ly lắc đầu: "Em có chút căng thẳng rồi đấy."

Vòng qua cổng tường xây làm bình phong thì đến hậu viện, hành lang phía nam có những cột trụ được điêu khắc, không bắc lại không nam, nhưng cũng cực kỳ hòa hợp. Hành lang liên kết mọi chỗ với nhau, nối liền với cửa thủy hoa, tựa như cầu Hi Thước đêm Thất tịch.

"Ông nội ở nhà chính." Tiêu Phượng Nam ghé vào bên tai cô nói: "Em cũng biết, dù sao phong cách học cứu [2] cũng hơi cũ kỹ..... Hạ Ly, hi vọng em sẽ thích ông nội."

[2] học cứu: chế độ khoa cử thời Đường, chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho "Thật ra thì em rất thích học cứu." Hạ Ly nheo mắt. Hôm nay cô phá lệ không đeo kính sát tròng, áo đầm truyền thống màu trắng, không có Lace (viền tơ) không có đường viền hoa, rất đơn giản, nhưng mặc lên lại vô cùng xinh đẹp. Dưới chân cũng mang đôi xăng đan màu trắng. Có vẻ cực kỳ tao nhã.

"Vậy chúng ta vào thôi." Tiêu Phượng Nam nói xong, dẫn cô đến nhà chính.

Dường như ông nội Tiêu Phượng Nam đã chờ khá lâu, long trọng mời cô ngồi xuống. Hạ Ly liên tiếp từ chối, đành ngồi xuống bên cạnh ông. Bảo người mang trà lên, theo lẽ thường thì cho khách tách trà có nắp.

Lão nhân gia nhìn qua lớn hơn hai lão già nhà họ Hạ và họ Hứa nhiều, râu dài đã trắng phau, tóc cũng đã hoa râm, chỉ cần nhìn qua thì sẽ khiến người ta cảm thấy kính nể. Mặc quần áo chính trực. Hạ Ly bỗng nghĩ, nếu vị lão tiên sinh này mặc trường sam vào sẽ rất đẹp trai nhỉ? Ánh mắt Tiêu Phượng Nam loáng thoáng có vẻ giống lão nhân gia, tinh anh thông minh. Ông nhìn Hạ Ly, hòa ái gật đầu.

Trong lòng Hạ Ly điên cuồng cháy mớ hơi: Có chỗ nào giống đang tán gẫu chứ! Rõ ràng là đang thẳng đường!

Tiêu Phượng Nam rất cung kính với ông nội, anh đỡ lão nhân gia ngồi xuống, đắp một chiếc chăn mỏng lên đùi ông. Cẩn thận châm tẩu thuốc cho ông. Mối lui về ngồi xuống.

"Hạ tiểu thư rất tao nhã." Lão nhân gia khách khí nói: "Lan chi y y, dương dương kỳ hương."

"Ặc....." Tay chân Hạ Ly luống cuống liếc nhìn Tiêu Phượng Nam, thấy anh khẽ gật đầu, mới nói: "Cám ơn Tiêu lão tiên sinh quá khen. Lão tiên sinh mới là tiên phong đạo cốt."

Dứt lời, Hạ Ly muốn nhéo mình một cái.

Lão nhân gia khẽ mỉm cười: "Hạ tiểu thư và Phượng Nam biết nhau đã lâu, nay mới đến hàn xá, theo lý cần phải để người trẻ tuổi mấy đùa từ từ trò chuyện. Nhưng Phượng Nam đã lâu không trở về nhà, trước tiên nên đi thấp cho cha mẹ con một nén nhang. Để ông tiếp đãi Hạ tiểu thư là được rồi."

Hạ Ly ngẩn ra: Lý do thật hoang đường! Cô đã thăm dự đoán được nguyên nhân Tiêu Phượng Nam bị đuổi khéo rồi.

Quả nhiên, đợi khi Tiêu Phượng Nam vừa đi, Tiêu lão tiên sinh đã nói với cô: "Trước đó vài ngày Hạ tiểu thư khá nổi tiếng. Mặc dù lão phu không bước chân ra khỏi nhà, cũng biết nhà họ Hạ có một đứa con gái không tầm thường tên là Hạ Ly. Phượng Nam có người bạn như thế, là tạo hóa của nó."

Bạn à.....

"Truyền thông làm quá lên thôi ạ." Hạ Ly nhắm mắt nói. Thật sự là lão nhân gia khó dây dưa, một chút thể diện cũng không chừa cho người ta. Vậy mà có thể đứng dưng nói về chuyện hoang đường này của cô. Việc xã giao chanh chua này nọ lão gia hỏa nhà mình còn chưa nói câu nào, ông ta lấy tư cách gì? Chẳng lẽ chắc chắn rằng Hạ Ly cô xem trọng cháu trai ông ta sao!

Lão tiên sinh tiếp tục giữ hòa ái, gió nhẹ nước chảy giống hệt Tiêu Phượng Nam: "Đúng vậy, đúng vậy. Trong ngày thường Hạ tiểu thư có thú vui gì không? Đọc sách gì?"

Hạ Ly một đầu mồ hôi lạnh: trừ liều mạng nhai bài tập ông cụ Hạ cho ra, cô chả đọc sách nào cả! Được rồi, bây giờ hoàn toàn bị chế nhạo: "Thường ngày cũng không có thú vui gì, cũng chỉ trồng vài loại hoa thôi ạ, nếu tán gẫu với bạn gái cũng được xem như vậy thì..... Cháu không đọc sách nhiều, bây giờ đang đọc ‘Nguyên thị truyện’."

Tiếp tục điên cuồng đổ mồ hôi hột. Được rồi, cô thừa nhận cô đọc ‘Nguyên thị truyện’ là bởi vì nội dung miêu tả ướt át, cô có tội, cô ngu ngốc.....

"Ha ha. Sách nữ viết cho nữ sao....." Lão tiên sinh cười.

Ah, chẳng lẽ ông là người theo chủ nghĩa đại nam tử?

"Thân thể ông cụ Hạ vẫn tốt chứ?" Lão nhân gia nâng tách trà có nắp lên, thổi lá trà một chút.

Vẫn còn ở lo lắng ông sẽ hỏi ra vấn đề chanh chua gì, Hạ Ly thở phào nhẹ nhõm: "Nhờ phúc của ngài."

Tiêu Phượng Nam đứng lúc đi đến, nhảy mắt với Hạ Ly. Anh nói: "Ông nội, cháu muốn mời Hạ tiểu thư đến thư phòng ngồi. Xin đi trước ạ."

"Đi đi đi đi, không cần chậm trễ." Lão nhân gia vẫn mỉm cười, không nhìn ra có ý kiến gì.

Nhưng Hạ Ly đã nhạy cảm cảm thấy, ông lão không thích cô. Thậm chí —— hơi chán ghét cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bày Tỏ Nỗi Lòng

Editor: Gà

Tiêu Phượng Nam dẫn cô đi qua hành lang, đảo mắt đã không thấy nhà chính nữa, một tay vòng ôm lấy cô, đôi môi nóng bỏng in lên môi cô. Hạ Ly bắt ngờ bị tập kích, từ chối hai cái cho có lệ rồi không nhúc nhích nữa, hai người hôn thật sâu.

"Em bị chê rồi." Hạ Ly dí dõm nói, vẫn thờ hờn hờn: "Ông nội anh rất không thích em."

"Anh thích là đủ rồi. Chúng ta cần gì tổn sức để người khác yêu thích chứ?" Tiêu Phượng Nam ôm cô nỉ non: "Hơn nữa, anh cảm thấy việc này sẽ không trở thành lý do ngăn cản đôi ta."

"Có lẽ." Hạ Ly cười tự giễu: "Đã gặp được ông nội anh, cũng đã thấy được một nửa cái nhìn của ông lão với em. Aiz..... Hết cách rồi, ai kêu trời sinh em lằng lờ, chỉ mới vài ngày mà báo chí đã tuyên truyền bốn phía! Bọn họ chỉ vì ngại mặt mũi của nhà họ Hạ, không dám nói ra khỏi miệng thôi."

"Đừng nói vậy." Tiêu Phượng Nam hôn lên mặt cô: "Rõ ràng là cô bé rất thuần khiết mà. Hạ Ly, anh yêu em. Sau này không nên dùng giọng điệu đó để nói về mình, nhé?"

"Ừ." Cô cười đồng ý.

"Những năm qua đi theo ông nội, trong nước cũng tốt mà nước ngoài cũng được, lão nhân có nỗi khổ tâm của lão nhân. Chắc em có nghe nói về chuyện cha mẹ anh..... Thật sự chúng ta không môn đăng hộ đối. Hạ Ly, ông nội anh sợ —— đây là nỗi sợ hãi của người đọc sách với phú hộ, em không hiểu rõ đâu." Tiêu Phượng Nam thở dài nói: "Nhưng mà, anh không muốn vì người khác mà khiến tình yêu của mình không bệnh mà chết. Cho dù em không thích anh, thì xin em ——"

"—— Tiêu Phượng Nam." Cô nhẹ nhàng kêu tên anh: "Thật ra, em thích đứa trẻ hiếu thuận và ngoan ngoãn. Nào, đến đây ôm một cái, không suy nghĩ lung tung nữa."

"Được." Anh ôm cô rồi nói: "Chúng ta đến thư phòng thôi. Có quà muốn tặng em, không biết em thích hay không." Tiêu Phượng Nam nói, như cung chiều con gái, nhẹ nhàng vuốt mũi cô.

Không thể không nói, giờ phút này Tiêu Phượng Nam khá đau lòng.

Anh nghĩ, anh hiểu cô.

Mười ba tuổi gia đình tan vỡ, mẹ kế đã tồn tại trước khi cha mẹ cô ly hôn. Cô ngây trang mình thành một người xấu xa thích giương nanh múa vuốt, như vậy sẽ không bị xem thường. Nhớ đến lời thề buồn cười lúc trước của Hứa Lâm Tranh, thật ra nó hoàn toàn không thể giúp được gì cho cô: ai có thể đi theo ai cả đời? Còn phải dựa vào chính mình.....

Hạ Ly phóng đảng, nữ vương cao cao tại thượng, thích lấy dáng vẻ cáng đỗi xuất hiện trước mặt đàn ông. Những gì cô muốn không chỉ được chú ý, mà cô còn cần một tiếng xấu. Chỉ có như vậy, mới có thể khiến Văn Trình Uyên kiêng dè sợ hãi, để cho bà ta biết —— cô, Hạ Ly, hoàn toàn xem thường người mẹ kế này, hơn nữa tùy thời có thể đẩy bà ta vào chỗ chết. Cô không thèm, cũng khinh miệt việc mua vui cho bà ta, cô khinh thường việc trở thành cô bé lọ lem.

"Anh sao thế?" Hạ Ly đưa tay quơ quơ trước mặt anh: "Đến chưa? Bây giờ vào hả?"

Trong vô thức đã đến trước cửa thư phòng, Tiêu Phượng Nam hít một hơi, đẩy cửa ra.

Đầu tiên đập vào mắt là một tủ sách âm tường khổng lồ. Hạ Ly rùng mình quay mặt đi. Từ nhỏ cô đã có cảm giác sợ hãi tủ sách.

Dù ở đây là thư phòng, nhưng vô cùng rộng rãi, không thích hợp để sử dụng làm thư phòng. Đi vào trong, đã nhìn thấy một hàng tủ chứa đồ sáng rỡ. Gỗ tử đàn, mỗi một ô vuông đều khảm thủy tinh, óng ánh trong suốt.

Các ô vuông này, sang trọng và quý phái. Một tách trà phi thủy có nắp, một bình Tam Dương bạch ngọc, một ly mã não, một tràng hạt Thanh Kim Thạch, một bích tỷ bội màu hồng.

"....." Hạ Ly nhất thời im lặng.

"Không phải ở đây, còn phải đi vào trong nữa." Tiêu Phượng Nam dắt tay cô, vô cùng dịu dàng. Nếu anh đã biết cô cần sự thương yêu, vậy anh càng phải dịu dàng với cô gấp bội.

"Thần thần bí bí, anh muốn cho em xem cái gì?" Hạ Ly quay đầu lại cười: "Đúng là người cổ hủ mà, sợ là còn trân quý hơn cả nhà họ Hứa luôn đấy."

"Nhà họ Hứa có ngọc khảm vàng, trân châu hoa quế, đều là đồ quý giá, nhưng vẫn không thoát khỏi sự tọc khí. Nhưng mà, đây cũng là bệnh chung của triều Thanh. Tính ra nhà họ Hứa rất có phẩm vị, ít nhất chưa từng giống nhà khác, hồ đồ đặt toàn bộ đồ vật ở phòng khách." Tiêu Phượng Nam giải thích.

Hạ Ly đột nhiên nhớ lại lần đó Tô Uyển Dương chế nhạo cô.

.....

"Những thứ kia đều là đồ gia truyền, ban đầu lúc ông nội thừa kế thì đau đầu vì không có chỗ để, sau đó xem như đồ bỏ ném cho tôi..... Lúc mua những trang sức kia như mua áo khoác ngoài, khi đó còn không biết đá quý Tô thị đang ở nơi nào đâu."

"Hạ tiểu thư, đối với lĩnh vực mình không hiểu, thì đừng nên nói lung tung mới không mất mặt."

.....

Thì ra là vậy.

Chẳng lẽ đồ cổ triều Thanh có nét đẹp tọc khí vậy à? Dạy cái con mẹ nó đòi!

Ngăn tủ thứ hai hơi mờ nhạt một chút, chén trà màu xanh ngọc bích, chén trà ngọc có khắc hoa, ngọc bội bạch ngọc vẽ hoa Mẫu Đơn, để cắm hoa bằng thủy tinh..... Món để cắm hoa đó bắt trái tim Hạ Ly làm tủ bình rồi.

Nó có màu đen, khá giống ống đựng bút, quanh thân có hoa mai quấn quanh. Đóa hoa mai màu trắng, màu sắc tương phản tự nhiên. Tay phải Tiêu Phụng Nam nhắc để cắm hoa lên, lộ ra cái đáy, đột nhiên có khắc hai chữ: Từ Cương —— là Lục Từ Cương, thợ điêu khắc tài giỏi của triều Tống sao?

"Tiêu Phụng Nam, rốt cuộc nhà anh giấu bao nhiêu đồ tốt vậy?" Hạ Ly nheo mắt lại: "Cầm để hoa này ra ngoài, không biết sẽ chấn động thế nào đâu."

"Thích thì cho em thôi." Tiêu Phụng Nam nói rồi lấy ra ngoài, Hạ Ly vội vàng ngăn lại: "Được rồi, mang về nhà họ Hạ chắc chắn sẽ bị Vân Yên cướp đi. Anh thật lòng muốn tặng em, thì giữ giúp em vậy! Lúc nào muốn xem thì lấy ra cho em xem. Ha ha."

"Được." Tiêu Phụng Nam nói xong, hai người đã đến ngăn tủ thứ ba.

Chén quý hoa mã não thời Tống, khuyên tai của Long Văn tôn thời Nguyên. Mặt dây chuyền sư tử bạch ngọc, chén ngọc thanh long..... Đều thuộc về tổ tiên của triều Thanh.....

Dường như Hạ Ly nhìn thấy một con đường: càng đi vào trong, thì đồ càng tốt. Mặc dù tốt ở đâu thì cô khó thể nói ra được. Người thường vẫn chỉ là người thường mà thôi.

"Được rồi, khoe khoang đủ chưa? Không phải anh sẽ tặng tất cả món này cho em đấy chứ?" Hạ Ly đùa giỡn nói.

Tiêu Phụng Nam không để ý câu cười cợt của cô, chỉ nói: "Ồ đây." Ở ngăn tủ cuối cùng, anh lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, có một đôi bông tai màu xanh lá hình giọt nước nằm ở bên trong.

"Là bích ngọc sao? Thật xinh đẹp!" Hạ Ly vừa nhìn đã thích, nâng niu chiếc hộp trong tay, nhưng không lấy bông tai ra.

"Không phải bích ngọc, là phi thủy." Tiêu Phụng Nam lấy bông tai ra: "Đá xanh, mã não xanh, ngọc xanh lá của Úc, cũng thường bị ngộ nhận là phi thủy. Bên trong phi thủy có sắc gân. Nhìn dưới đèn, màu xanh của phi thủy sẽ càng thêm rực rỡ, ngọc bích sẽ là màu xám." Nói xong, đã đeo đôi bông tai này lên thay thế cho cái của cô.

"A, anh rất hiểu những thứ này." Hạ Ly cười: "Thì ra mấy cái tào lao em nói, anh đều nhớ....."

"Ngày đó nghe em nói thích phi thủy, anh đã giữ lại. Trong nhà quả thật có vài món đồ tốt, chỉ sợ em chường mắt thôi. Bây giờ thấy em thích, vậy thì tốt rồi." Tiêu Phụng Nam dịu dàng nói: "Quả thật em rất hợp với màu sắc này, hiểu nguyệt thanh phong lịch sự tao nhã."

"Khen em cơ đấy!" Hạ Ly nhẹ nhàng nện một phát vào người anh, có chút ngậy thơ: "Tiêu Phụng Nam, thật ra thì anh hoàn toàn không cần lấy lòng em như vậy..... Không đáng giá đâu. Em biết có rất nhiều cô gái thích anh, không thiếu người có gia cảnh và xuất thân ưu tú."

"Lời này không đúng. Ngay cả tim anh còn muốn móc ra cho em xem..... Những thứ đồ này chẳng là gì cả." Anh nói, trở nên ưu thương: "Anh thật lòng với em, nhưng em lại ngại bản không cần. Cho nên chỉ có thể mang những thứ xinh đẹp này đến thay thế, thật đáng tiếc."

Hạ Ly xoay người lại ôm anh, nói gần từng từ: "Dùng lời thoại rách nát này vậy: nếu em gặp anh trước, thật sự tốt biết bao. Bây giờ nếu em nói không thích anh, cảm thấy bản thân thật đáng bị đòn."

"Đó không phải là vấn đề thời gian, mà là tạo hóa." Tiêu Phụng Nam vuốt ve tóc của cô: "Anh biết em từ rất lâu rồi, nhưng mà —— em không hề nhìn anh lâu hơn một chút nào cả. Hôm nay ở cùng một chỗ như vậy, anh đã rất thỏa mãn. Lúc anh muốn thì có thể gặp em, có thể hôn em....."

"Từ rất lâu rồi, lúc nào thế?" Hạ Ly giương mắt lên, long lanh, rất giống đang động tình. Tiêu Phụng Nam chịu đựng lửa nóng trên người, buồn bã cười một tiếng: "Quên rồi à, vậy thì thôi....."

Quên rồi, vậy thì thôi..... Lạnh nhạt đến quen thuộc. Lần đầu lúc gặp mặt anh thì anh đã nói với giọng nói như vậy, nói: quên rồi sao, vậy thì thôi.....

Hạ Ly u mê lắc đầu một cái, nắm thật chặt quần áo của anh. Tiêu Phụng Nam cúi người hôn cô, trong phiên Kim Thạch xanh ngọc, toàn bộ thế giới đã đưa bọn họ vào quên lãng. Ánh sáng ngọc bích chày dài gần gần năm sinh mệnh, vào thời khắc này chứa sự huyền diệu và vĩnh cửu, tựa như đang cười nhạo vì bọn họ đã dần thân vào một thứ nông cạn gọi là tình yêu.

Người, cũng chỉ có tình cảm, có thể lấy ra để khoe khoang trong vũ trụ này. Vậy mà, thứ con người xem thường nhất, vẫn luôn là tình cảm.....

Tiêu Phụng Nam thận trọng tỉ mỉ hôn, không bỏ qua bất cứ nơi nào trên môi cô..... Ít nhất phút giây này cô chỉ thích anh thôi..... Ít nhất có thể duy trì khoảnh khắc này lâu thêm chút nữa..... Anh chỉ hi vọng thế, không hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kinh Ngọc Đầy Đất

Thời gian viết truyện này tương đối hao tổn tâm huyết, thứ nhất tôi chưa từng viết qua hiện đại, thứ hai tôi chưa từng viết qua ngôn tình.

Khi mở hồ này là một cái quần a. Kết quả là, cả nam lẫn nữ đều không được người khác chào đón, dĩ nhiên, trách tôi hành văn không tốt sườn không tinh tế, không trách hai đứa nhỏ trong nhà được. Tới đây, mẹ sờ sờ Tiểu Ly và Phượng Nam.....

Thật ra thì ngay từ lúc ba chương trước phát ra tâm cũng đã lạnh hơn phân nửa. Cùng nô gia gửi các công văn thật to đi lượt xem mỗi chương cũng gần hơn trăm, khi đó lượt xem trang của nô gia cũng chẳng qua mỗi chương ba mươi mà thôi. Sau lại, từ từ có người đến xem. Có lẽ bởi vì thương xót tôi mỗi ngày 1W khô cứng, có lẽ đơn thuần là mua mặt mũi của nô gia. Trong lòng tôi cũng rất cảm kích. Vì vậy có ý chống đỡ tiếp. Vậy mà, chống đỡ tiếp dù sao cũng chống. Không có thủ đoạn không có ngược không có H, thật ra thì vẫn như vậy tự nô gia cũng sẽ thấy vô vị tẻ nhạt. Thật là thông cảm sâu sắc tâm tình của đại đại môn (1). Nô gia vì ban đầu ép buộc mọi người làm nhận xét cảm giác xấu hổ sâu sắc, che mặt khóc.

(1):

Văn này, kinh ngạc đầy đất.

Nô gia thật sự là không có bản lĩnh miêu tả một nam chủ khiến cho mọi người yêu thích (mặc dù thỉnh thoảng phối ngẫu rất đáng yêu, dĩ nhiên, nữ chủ cũng chỉ là loại hình nô gia thích), mặc dù —— nghe nói nam phụ của nô gia sẽ tốt hơn nhiều? Nhưng mà nô gia ích kỷ không muốn đổi lại nam chủ, cho nên, lúc mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, sẽ để cho hán hoa lệ lệ hy sinh thôi.

Mặt khác, nô gia thật sự là một người hết ăn lại nằm. Thích đi chơi, thích nghe tán dương, thích gặp mặt người khác nhau, nội tâm rất thoải mái, sợ nóng, viết văn muốn mở nhạc với máy lạnh, hơn nữa còn muốn có người nói chuyện phiếm cùng trên QQ, không nói chuyện căn bản viết không ra. Viết văn dựa vào tâm tình như thế, tác giả dốt nát như vậy đại khái chỉ thích hợp viết văn cho mình xem. SO, sau này cập nhật sẽ không đúng giờ. Đại đại môn thật sự vô vị tẻ nhạt xin sưu tầm lưu lại bài này, (dù sao cũng không chiếm chỗ, còn có thể thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ, vô sỉ của nô gia) về phần có xem hay không, thì xin tùy ý.

Đến đây, tức cảm tưởng mười ba ngày của nô gia.

13.....

Đích thực không phải là con số may mắn.

OK~

I'm sick of it.

Hoa lệ lệ rút đi biến mất.

Những lời trên là của tác giả nha ~

Hồng Môn Yên

Hạ Ly càng ngày càng cảm giác mình trở nên không lương thiện rồi, từ sau khi gặp Tiêu Phượng Nam. Mặc dù Tiêu Phượng Nam cũng không cảm thấy là người tốt gì.

Mặc kệ là thật hay giả, Hàn Băng Tâm chịu hao tổn tâm huyết như vậy lấy lòng cô, khiến cô cảm động, cũng chỉ có anh. Vậy mà, có thể chỉ bởi vì áy náy, liền miễn cưỡng tiếp tục ở cùng nhau sao? Cô ở cùng anh..... Cảm thấy miễn cưỡng sao?

Ít nhất lúc ở cùng anh rất thoải mái, phần lớn thời gian cũng rất vui vẻ đi..... Bọn họ ở chung một chỗ chưa bao giờ từng cảm thấy không thú vị, Tiêu Phượng Nam luôn bố trí tất cả ngay ngắn rõ ràng, không nhọc cô phí một chút tâm tư, cũng chưa bao giờ xảy ra qua tương tự: kế tiếp phải làm cái gì, phải đi đâu, ăn cơm ở đâu, vấn đề linh tinh. Tiêu Phượng Nam coi như là người yêu tốt, hay là công lao thuộc về do kinh nghiệm yêu đương của anh quá nhiều?

Hạ Ly tự giễu cười: Suy nghĩ quá nghiêm túc, giống như bọn họ thật sự tình nhân yêu nhau tha thiết. Cô thậm chí sinh ra tò mò đối với những tình nhân trước kia của anh, thật là buồn cười.

Lúc xế chiều đồng ý Lâm Oánh, chính thức giới thiệu lui tới "bạn trai vượt qua một tháng" Tiêu Phượng Nam cho cô (LO). Lâm Oánh cười đến rục rịch, giống như Tiêu Phượng Nam là của cô ấy.

Hạ Ly kéo cánh tay Tiêu Phượng Nam, tay khác xách theo rau củ mới mua, quơ quơ leo lên phòng trọ nhỏ của Lâm Oánh. Tiêu Phượng Nam nhận lấy giỏ đồ trong tay cô, giúp cô gõ cửa.

Lâm Oánh từ trong mắt mèo quan sát một lát, mới ngẩng ngốc mở cửa. Cô (LO) nhận lấy giỏ đồ trên tay Tiêu Phượng Nam, tiếp tục cười ngốc nghếch. Cho đến khi Hạ Ly vỗ một cái lên bả vai cô: "Sắc nữ! Nhìn cái gì vậy!"

Lâm Oánh ngượng ngùng le lưỡi: "Không cho ăn còn không cho nhìn à?" Cô đem nguyên liệu nấu ăn đặt ở phòng bếp: "Các cậu tùy tiện ngồi, Tiểu Ly bảo bồi muốn uống cái gì thì đến tủ lạnh lấy. Còn có Tiêu soái ca. Ha ha." Bởi vì lúc trước ở tiệc sinh nhật của Nguyễn Mặc Nhi đã biết qua, cho nên Tiêu Phượng Nam và Lâm Oánh cũng không phải là người lạ.

Hạ Ly cười gằn: "Tiêu soái ca? Anh muốn uống gì?"

Tiêu Phượng Nam nào dám trả lời, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm nhìn sàn nhà dơ của Lâm Oánh, trầm mặc.

"Không uống vậy em hết qua giúp một tay nhé!" Hạ Ly cúi người hôn lên trán anh: "Cô gái nhỏ thích giấu tạp chí H cao ở trong tủ quần áo, ddddllqqđđ anh muốn xem tự mình đi lật đi!"

Tiêu Phượng Nam cảm thấy, đáp ứng cô đến xem "chị em tốt" của cô là sai lầm lớn. Hai tiểu hủ nữ hoàn toàn không phát giác ra bận rộn ở trong phòng bếp, yên tâm thoải mái giả làm cô gái dịu dàng hiền thê lương mẫu.

"Bảo bối đưa nắp nồi cho mình!" Lâm Oánh nói xong, đã hét rầm lên. Nồi lẩu đen thui bốc khói lên, bay lượn trong khói dầu không kiêng nể gì.

"Minh tới đây để mình, cậu mau rút đi!" Hạ Ly liếc cô một cái, đẩy cô ra khỏi phòng bếp, đóng cửa lại. Lâm Oánh cười gian trá đặt móng ngồi bên cạnh Tiêu Phượng Nam: "O o, tôi thật sự thông minh. Mặc dù một món cháy hồng, nhưng lại có thể bức cậu ấy tự mình xuống bếp!"

Tiêu Phượng Nam nói: "Tôi đi sang giúp một tay, một mình Hạ Ly ứng phó không được." Nói rồi muốn đi. Lâm Oánh cười anh: "Anh khẩn trương cái gì! Người chưa từng ăn qua thức ăn Hạ Ly nấu, căn bản không tính thân thiết nhiều với cậu ấy! Ah, anh biết cậu ấy biết nấu ăn chứ?"

Tiêu Phượng Nam có chút kinh ngạc: "Cô ấy biết nấu ăn à?"

"Đó là đương nhiên! Hôn nữa, là tiêu chuẩn chuyên nghiệp nha!" Lâm Oánh thờ dãi: "Tiêu soái ca, anh có biết cái gì gọi là vạn năng hay không? Hạ Ly nhà chúng ta chính là vạn năng! Ai..... Đáng tiếc để anh câu được."

Lâm Oánh thói cách nói chuyện với Hạ Ly, lại cho rằng Tiêu Phượng Nam là bạn trai Hạ Ly, vì vậy phá lệ nói liền mồm: "Những cậu ấm kia coi Tiểu Ly như bình hoa mới thiết thời đây, chỉ nói mình theo đuổi là tài sản vài chục triệu, nhưng không biết Tiểu Ly chúng ta trân quý hơn tiền kia nhiều."

"Đúng vậy." Tiêu Phượng Nam có chút quần bách, cảm giác lời Lâm Oánh nói chứa đầy hàm ý.

"A ha ha. Dĩ nhiên tôi không phải nói anh." Lâm Oánh cười khan nói: "Nói thật, anh là người theo đuổi Tiểu Ly bảo trì bình thân trong đầu nhất đấy! Có một công tử nhà họ Tôn, lần thứ ba lúc hẹn liên động tay động chân với Tiểu Ly. Kết quả bị một cước đá vào gốc rễ, nghe nói cho đến bây giờ còn chưa chữa khỏi. Mỗi tháng cũng sẽ chảy máu. Ha ha!"

Tiêu Phượng Nam càng thêm trầm mặc. Cái này có phải ám hiệu anh không, anh cũng lập tức sẽ bị thiên? Nhưng anh là "kẻ xấu" lần đầu tiên thô lỗ liên cường hôn Hạ Ly.....

"Cho nên á..., không nên xem thường Tiểu Ly nhà chúng ta. Cậu ấy dịu dàng có thể ngọt chết anh, ác độc có thể khiến anh tự sát. A ha ha ha ha!" Lâm Oánh nói tiếp, hình như đoán chắc Tiêu Phượng Nam là một người cảm dịu dàng.

"Lâm tiểu thư và Hạ Ly trước kia rất sớm đã là bạn sao?" Tiêu Phượng Nam nói.

"Đúng vậy. Hôn nữa rất sớm trước kia —— tôi liền biết anh rồi!" Lâm Oánh cười nói: "Mặc dù khi đó anh không đẹp trai như hiện tại, chỉ là cũng không tồi, ít nhất mạnh mẽ hơn anh họ Hứa Lâm Tranh tự cho là đúng đó của Hạ Ly. Khi đó còn thịnh hành kiểu soái ca vận động, chắc chắn, như vậy mới chôn vùi anh."

"Cô biết tôi?" Tiêu Phượng Nam có nhiều hứng thú hỏi: "Làm sao cô biết tôi?"

"Mặc dù anh học ở trường của chúng tôi một năm, nhưng mà được thầy cô chúng tôi vẫn luôn coi như tấm gương mà tuyên truyền! Đặc biệt là lão già dạy lịch sử, đối với một nam sinh tên là ‘ Tiêu Phượng Nam ’ cực kì khen ngợi. Ban đầu chúng tôi đã nghĩ, có thể thật sự có học sinh thiên tài gì đó tồn tại hay không, ép những tiểu lâu la chúng tôi này thở không nổi. May mắn anh hơn chúng tôi bốn lớp, nếu không Hạ Ly vẫn luôn ghét học sinh khá giỏi sẽ tìm anh gây rắc rối."

"Hạ Ly không thích học sinh giỏi? Cô ấy không phải rất thích Hứa Lâm Tranh?" Tiêu Phượng Nam miễn cưỡng qua loa cùng cô.

"Còn không phải vì Hứa Lâm Tranh là anh họ cậu ấy, không dám hạ thủ thôi!" Lâm Oánh tiến tới thần bí nói: "Hạ Ly học bài cũng đều rất tốt, chỉ ngoại trừ một môn toán học. Ha ha..... Như vậy mới khiến lớp toán học chúng tôi có cơ hội có thể lợi dụng. Suy nghĩ một chút cũng kỳ quái, bé gái mười ba tuổi đến tột cùng là lực hấp dẫn lớn cỡ nào, làm cho một nhóm người thần hồn điên đảo."

Tiêu Phượng Nam gật đầu đồng ý: "Từ nhỏ đã là đứa bé làm người khác ưa thích."

"Ah, tôi tò mò anh khi đó làm sao lấy được thành tích tốt như vậy? Cơ hồ max điểm! Nếu như tể bào vận động phát triển hơn chút nữa, hiển nhiên chính là vai nam chính trong truyện tranh thiếu nữ rồi! Kết cấu đại não của anh quả nhiên khác hẳn với người thường sao?" Lâm Oánh nói.

Tiêu Phượng Nam cúi đầu, nhớ sơ lại, cười nói: "Làm sao có thể, chỉ là đặc biệt cố gắng hơn người khác thôi. Khi đó học thuộc lòng, phải nhin đến tối khuya rạng sáng, thuộc không được phải đánh lòng bàn tay."

Vì phối hợp với "sự nghiệp" của cha mẹ, anh chuyển đi theo, giống như một con chim non không có nhà, cuộc sống hoàn toàn u ám. Không ngừng đổi trường, không ngừng lo lắng hãi hùng vì cha mẹ..... Tuy vậy, cũng chưa có cơ hội ăn chung với cha mẹ. Anh đi theo ông nội, tuy nói áo cơm không lo, dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu. Nói chuyện trước phải cẩn thận châm chọc, toàn bộ hành vi phương thức phải phù hợp yêu cầu của ông nội. Anh nhìn mặt

mà nói chuyện, thay vì nói là bản lĩnh, không bằng nói là bản năng.

.....

Tại sao một người không chút liên quan ngược lại biết anh, hơn nữa quan tâm tới quá khứ của anh, mà Hạ Ly..... Hạ Ly đầu gối nhỏ này, đến tốt cùng là cố ý giả ngốc hay là có mưu đồ khác?

Trong phòng bếp Hạ Ly khí thế ngất trời phần đầu cùng rau củ, một lần ta đây nguyên rửa Lâm Oánh không có nghĩa khí.

Cô ấy nói muốn nhìn Tiêu Phụng Nam khoảng cách gần, cô liền dẫn anh tới; cô ấy nói muốn ăn hàu hoàng đế gà ba chén, cô liền mua nguyên liệu thật thật xa với tới để cô ấy làm! Cô ấy đâu? Lại có thể trong lúc cô cực khổ vất vả nấu ăn quyền rũ bạn trai cô!

Được rồi, không tức giận.

Chỉ là một Tiêu Phụng Nam thôi mà.....

"Bạn yêu, tại sao còn chưa xong vậy?" Lâm Oánh nhìn qua khe hở của cửa, một mặt thúc giục: "Tiêu soái ca nhà cậu chờ không nhịn được rồi! Chắc chắc, may còn chưa cưới vào cửa đi, nếu không có đợi rồi!"

"Nói nữa, cẩn thận mình cắt lưỡi cậu đem nấu ăn." Thật là kỳ quái, tại sao cô phải rống chứ? Chẳng lẽ thời gian này chưa thỏa mãn dục vọng phát hỏa?

"Được rồi được rồi. Mình không giục!" Lâm Oánh lặng lẽ lui về, rì rầm với Tiêu Phụng Nam: "Tiểu Ly nhà chúng ta tức giận vì đàn ông, đây là lần đầu nhé! Cậu ấy thật sự thích anh nha!"

"Tôi không biết." Tiêu Phụng Nam nói: "Tôi cái gì cũng không biết."

Hạ Ly bùng nòi hào hoàng đế gà ba chén ra, iễn àn ê ý ôn sững sờ đứng trước mặt hai người đang cười đùa, có chút đáng thương: "Ê..... Các người hiện tại muốn ăn không?"

Lâm Oánh không nhịn được cười ha ha: "Rốt cuộc có chút đáng vẻ cô bé lọ lem nên có rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lão Hoa Hồng

Editor: Hàn Băng Tâm

Tiêu Phụng Nam mấy ngày nữa sẽ phải đi công tác, cố ý gọi điện thoại hỏi Hạ Ly muốn gì. Hạ Ly không chút do dự một câu kinh người: "Máy bay tư nhân có muốn hay không?" Tiêu Phụng Nam mãnh liệt lau mồ hôi, cuối cùng gật đầu: "Cùng đi."

Dĩ nhiên, cùng đi cũng chỉ có thể là nguyện vọng mà thôi. Công ty Tiêu Phụng Nam đã đặt vé máy bay, máy bay tư nhân cũng không dùng được. Vậy mà không biết truyền thông làm sao lại biết tin này, truyền tới truyền lui biến thành "Thiên kim nhà giàu ném một cái càn khôn vớ lam nhan" —— lam nhan là chỉ Tiêu Phụng Nam.

Quen cuộc sống nói chuyện yêu đương dịu dàng tình lãng với Tiêu Phụng Nam như vậy, Hạ Ly đối với Liễu Nghiêu theo đuổi lại có chút không chịu nổi. Cô bắt đầu chê anh không có tình điệu, thật ra thì không có cảm giác, dù chuyện lãng mạn thế nào cũng đều biến thành không có tình điệu.

Liễu Nghiêu gần đây đặc biệt chịu khó chạy đến nhà họ Hạ, nghĩ đến cuối cùng từ giữa bị thương chênh lệch giàu nghèo khôi phục như cũ, cảm thấy giàu có của nhà họ Hạ cũng không có gì đáng xấu hổ.

Nhưng mà anh thấy vẻ mặt của Vân Trình Uyển vẫn mang theo khinh thường. Không giống ánh mắt khinh thường của Hạ Ly. Vân Trình Uyển xuất phát từ ơn cứu con gái, cũng không thể ra vẻ bất mãn, không thể làm gì khác hơn là lấp bắp núp ở nốt bên sấm vai mẹ kế hiền thực của bà, nói năng chừng mực.

Ngược lại Vân Yên, vừa nhìn thấy Liễu Nghiêu liền thét chói tai. Đại khái còn chưa từ trong bóng ma bị bắt cóc đi ra, Liễu Nghiêu xuất hiện gọi lên nỗi lòng của cô ta?

Mặc kệ nói thế nào, Liễu Nghiêu rất nhanh thân quen với nhà họ Hạ, quan hệ thân thiết từ trên xuống dưới. Hạ Ly mắt lạnh nhìn, đối với năng lực làm quen nhanh nhạy nhiệt tình của Liễu Nghiêu cảm thấy buồn cười: Liễu Nghiêu chính là hiệp khách hiện đại hào sảng rộng rãi như vậy sao? Với ai anh cũng có thể bắt chuyện, có tính là đàn ông có sức hấp dẫn hay không?

Nghĩ như vậy, Hạ Ly vô cùng có lòng tin với phong nguyệt vô biên của mình!

"Công chúa, đang suy nghĩ gì vậy?" Liễu Nghiêu thỉnh thoảng vỗ vào vai cô, khiến Hạ Ly đang thất thần giật nảy mình.

Hạ Ly bĩu môi nhéo anh, cắn răng nghiêng lợi: "Sau này không được đột nhiên xuất hiện từ sau lưng tôi, anh là họ mèo à, bước đi cũng không có âm thanh!"

"Bị dọa rồi, ha ha!" Liễu Nghiêu nháy nháy mắt: "Này, có muốn đi chơi hay không?"

Hạ Ly vừa xóa tin nhắn mập mờ xa lạ, vừa nói: "Chờ tôi xem một chút." Cô thuần thục điều tra lời dận dò của Tiêu Phượng Nam, vừa lắc đầu: "Hôm nay sợ rằng không được! Hôm khác đi!"

"Niềm vui mới à?" Liễu Nghiêu sáp vào muốn xem, bị Hạ Ly đánh một quyền vào trên sống mũi. Liễu Nghiêu bịt mũi rên rỉ.

"Cái gì mà niềm vui mới tình yêu cũ, anh ấy là bạn trai tôi!" Hạ Ly che che giấu giấu, nói: "Liễu đại soái ca, cũng đã nói với anh, tôi có người trong lòng rồi, cho nên, nếu như anh muốn chơi với tôi, thì không cho phép quấy rối tình yêu của tôi!"

"Nhưng người trong lòng của em không phải hắn!" Liễu Nghiêu nhận lấy khăn giấy Hạ Ly đưa, lau máu mũi: "Em xuống tay cũng quá tàn nhẫn rồi!"

"Tàn nhẫn lắm sao?" Hạ ly bĩu môi, làm bộ như xem thường: "Tôi chính là bộ dáng như vậy. Cho nên mới khuyên anh không nên lãng phí thời gian ở trên người tôi." Vậy mà, cuối cùng vẫn áy náy. Hạ Ly giặt nhẹ góc áo của anh: "Này, tôi giúp anh tìm một số phụ nữ xấu hơn tôi một chút nha?"

Liễu Nghiêu bất đắc dĩ nhìn cô một cái, thở dài: "Tôi không phải cảm thú, không phải loại đàn ông bên tay có một nữ nhân xinh đẹp sẽ ngây ngô sung sướng!"

Hạ Ly cảm giác mình thật ngốc. Nhưng mà, lúc này cô không thể không ngốc. Vì vậy, tiếp tục cười khúc khích.

"Công chúa, em thật sự đối với tôi một chút cảm giác cũng không có ư?" Liễu Nghiêu hung hăng vứt khăn giấy nhuộm máu xuống đất.

"Ách..... Anh nói cảm giác với tôi, cảm giác có ích gì đâu?" Hạ ly tự giễu cười: "Tôi có cảm giác với người đàn ông đính hôn với người khác, hiện tại lại bị chẳng biết tại sao hủy hôn. Bàn về cảm giác của anh, tôi nên chăm lại hy vọng của tôi sao?"

"Hứa Lâm Tranh tốt ở chỗ nào?" Liễu Nghiêu bắt được cánh tay của cô: "Chỉ là tên đàn ông không có trách nhiệm, em muốn hắn làm gì?"

Hạ Ly lạnh lùng nhìn hắn một cái, rút cánh tay ra: "Coi như không phải anh ấy, cũng không tới phiên anh. Liễu Nghiêu, có lẽ anh còn canh cánh trong lòng với trò chơi của chúng ta lúc nhỏ. Như vậy anh cũng quá ngốc rồi! Tôi không yêu anh, dĩ nhiên một chút xiu cũng không yêu. Ban đầu lựa chọn anh làm bạn trai của tôi, cũng chỉ là bởi vì khi đó tò mò về tình yêu. Được rồi, hôm nay Hạ Ly căn bản không cần 'tình yêu thực tập' nữa, tác dụng của ngài Liễu đại soái ca đến đây cũng có thể chấm dứt!"

Liễu Nghiêu kinh ngạc nhìn cô, thoáng như có biểu cảm cách một thế hệ.

Hạ Ly cắn môi, nghiêng đầu đưa lưng về phía anh: được rồi, nếu Hạ Ly trời sinh là vĩ đại, như vậy ngại gì lại vĩ đại một lần nữa? Ha! Nhà họ Hạ loạn đến như thế, ngay cả người ngoài như Tiêu Phượng Nam cũng thấy điều không yên ổn, như vậy..... Đối với một người đàn ông tốt mình không thích, làm sao cô có thể hại anh đây?

Ah, trong lòng cô Liễu Nghiêu cũng trở thành đàn ông tốt sao!

Hứa Đan Thanh hẹn Hạ Ly cùng ăn cơm. Đây cũng là bữa cơm đầu tiên của hai mẹ con có thời gian rảnh sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy. Bữa ăn đặt ở một hàng gia đình, chính là nhà hàng lần trước Tiêu Phượng Nam nói muốn đến. Hạ Ly vốn đề nghị ăn những lẩu, bị sắc bén trong ánh mắt của Hứa Đan Thanh bóp chết.

"Ăn ít tempora!" Hứa Đan Thanh vẫn là đáng vẻ yêu quái hoa hồng già xinh đẹp, hung dữ khiển trách Hạ Ly: "Bản thân nóng trong người cũng không biết, chỉ biết ăn đến ngốc."

Hạ Ly bĩu môi lưu luyến không rời để đưa xuống: "Mẹ à, mẹ tìm con chỉ vì nói con nóng trong người?" Đôi môi Hạ Ly đỏ tươi, là dấu hiệu cô đang tức giận. Trong đôi mắt cũng có tia máu, bị kính sát trùng màu nâu nhạt che lại.

"Thời gian này qua lại với đứa nhỏ nhà họ Tiêu thật thân mật, thế nào, thật sự đang yêu đương?" Hứa Đan Thanh đưa con hầu sữa thẳng đến trong miệng Hạ Ly: "Chúng ta đầu tiên nói trước, con yêu đương thì yêu đương. Nếu như chơi đùa xảy ra chuyện gì mẹ không tha cho con!"

"Ồi chào biết rồi!" Hạ Ly ăn liên tục, đáng vẻ rất sáng khoái: "Mẹ à, Tiêu Phượng Nam ở nhà họ Hạ bị thương, con đã nói với mẹ chưa?"

"Chuyện gì xảy ra?" Hứa Đan Thanh dừng đưa.

"Mẹ còn nhớ cái thang chuyên dụng của bà nội sau khi tu sửa cây nho sao?" Hạ Ly nhấp một ngụm rượu: "Ngày đó miệng con tham, mang cái thang đi hái quả nho. Đúng lúc Tiêu Phượng Nam tới đây. Cái thang lại có thể ngã hoa lệ lệ, thật may là có anh ấy đỡ được con. Nhưng mà, tay của anh ấy bị cọc gỗ đâm rách, miệng vết thương rất sâu. Hơn nữa —— trúng độc."

"Đứa nhỏ chết tiệt! Sau này nói chuyện với mẹ bỏ từ 'hoa lệ lệ' đó đi! Thật không biết học những ngôn ngữ này ở đâu." Hứa Đan Thanh nói: "Nói như

vậy là có người muốn hại con? Hư! Cho Vân Trinh Uyển một trăm cái lá gan cô ta cũng không dám!"

"Mẹ, không thể nói lời dứt khoát như vậy chứ." Hạ Ly bị cay xè, mảnh liệt rót đồ uống: "Cũng có thể là muốn hại bà nội?"

"Cho cô ta một vạn lá gan." Hứa Đan Thanh khinh thường nói.

"Cũng không nhất định là Vân Trinh Uyển." Hạ Ly nói: "Ai cũng có động cơ. Ha ha, chân tướng chỉ có một!"

"....." Hứa Đan Thanh lặng yên!

"Mẹ à, ít ngày trước con theo Tiêu Phượng Nam đến nhà họ Tiêu. Chắc chắn, người gặp qua Mãn Thanh triều đại trước chưa? Đại khái chính là hình dạng như thế rồi. Chén trà màu xanh ngọc bích hình đốt trúc, chén trà xanh ngọc bích có khắc nhánh hoa, ngọc bội bạch ngọc vẽ hoa mẫu đơn, đế cắm hoa bằng thủy tinh nâu có vẽ hoa mai..... Đế cắm hoa còn là xuất từ tay Lục Tử Cương (nhà điêu khắc nổi tiếng thời nhà Minh). Mẹ già à, mẹ nói tại sao có thể có người có tiền lại giấu kín không lộ đến mức này?" Hạ Ly nuốt lấy chiếc đũa nói.

"Như vậy đã gọi là có tiền?" Hứa Đan Thanh cười cười nói: "Đứa nhỏ chính là khoe khoang như vậy. Nhà cậu ta có tiền hơn nữa cũng đều tiêu vào phương diện đồ cổ. Không có vốn lưu động, tựa như vương mang không có nước chảy. Con nghĩ, giàu có như vậy có thể chống đỡ bao lâu? Đồ cổ nói cho cùng vẫn là bày ra xem, so đo cùng những đồ vật không làm được gì, đó mới là ngu đấy."

"Cũng đúng." Hạ Ly cũng cười: "Ông cụ nhà họ Tiêu, cũng là người rất có ý tứ. Nhưng mà ông ấy không thích con."

"Tiểu Ly, con để ý ánh mắt nhà họ Tiêu như vậy, chẳng lẽ con với Tiêu Phượng Nam đó lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để yêu đương?" Hứa Đan Thanh suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Gia thế nhà họ Tiêu tuy nói không tệ, nhưng..... Tiêu Phượng Nam cậu ta không nuôi nổi con. Trừ phi cậu ta chịu ở rể nhà họ Hạ, nếu không một làm người mẹ như ta kiên quyết phản đối."

"Ách..... Mẹ, mẹ nói gì vậy!" Hạ Ly đang ăn lưỡi bò thoáng chốc trở nên vô vị tẻ nhạt. Giống như lúc mười mấy tuổi yêu đương, người mẹ nhanh nhẹn dùng mảnh của cô cùng cô phân tích ánh mắt đàn ông nhìn phụ nữ. Hay có thể là vì cô đẹp, vậy mà như vậy thật sự nói ra, dù sao vẫn khiến người khác không tiếp thu nổi.

Tất cả tình yêu, trộn lẫn với ánh mắt của trường bối nhìn lại, đã cảnh còn người mất rồi.

"Đúng rồi, còn có đứa con trai gọi là Liễu Nghiêu đó, ông ngoại con rất không thích cậu ta. Tiểu Ly, thật ra thì mẹ không quan tâm con kết bạn với ai. Bởi vì con luôn là đứa bé có chủ kiến. Thế nhưng Liễu Nghiêu không thích hợp làm bạn trai con cũng là sự thật." Hứa Đan Thanh vỗ vỗ hai má của Hạ Ly: "Đứa nhỏ lanh lợi, ông ngoại con già hồ đồ, Hàn Băng Tâm muốn Lâm Tranh theo đuổi con. Lâm Tranh không chịu, lại trốn đi nước ngoài. Ai..... Thật không biết tạo cái nghiệt gì."

"Lâm Tranh ra nước ngoài..... Không phải là bởi vì từ hôn, mà là bởi vì con?" Hạ Ly mở to mắt: "Mẹ, mẹ đừng làm con sợ."

Hứa Đan Thanh cười híp mắt nói: "Mẹ không phải thích Lâm Tranh làm con rể. So sánh mà nói, vẫn là đứa bé nhà họ Tiêu tốt."

Hạ Ly quyết định bắt đầu từ bây giờ giữ yên lặng.

"Tiểu Ly à, anh họ con một mình ở nước ngoài, trải qua rất kham khổ. Nói là dốc hết toàn lực ở khai thác công trạng, vậy mà căn bản không được thành tựu gì. Con có rảnh đi thăm nó." Hứa Đan Thanh nói. Hạ Ly trầm mặc như trước.

Ăn một bữa cơm cũng không thoải mái.

Cô đi thăm anh, cô lấy thân phận gì đi thăm anh? Em họ? Cô không cam lòng! Nhưng mà, cô có thể nhận được không quan tâm anh sao? Ngay cả mẹ cô cũng nói Hứa Lâm Tranh hiện tại trải qua không tốt, vậy còn không biết thăm đến mức nào.

Hạ Ly là phái hành động. Tiêu Phượng Nam không có phúc khí dùng máy bay tư nhân, Hạ Ly dùng để bay đi thăm Hứa Lâm Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bị Tập Kích

Hạ Ly ôm tâm trạng mâu thuẫn đi rồi lại ôm tâm trạng mâu thuẫn trở về. Hứa Lâm Tranh không muốn gặp cô, gặp mặt cũng không chịu. Hạ Ly cũng lười dây dưa với anh ta, vừa quay đầu đã đến thiên đường mua sắm. Đợi sau khi cô về nhà thì đã là ba ngày sau rồi.

Hạ Ly nhanh nhẹn dùng mảnh nghe điện thoại trên máy bay, cũng may tính năng máy bay không tệ, chịu được sự giằng vò của cô.

"Cậu nói cái gì? Cha tớ phái người đón Tiêu Phượng Nam đi sao?" Hạ Ly cắn đầu lưỡi gọi: "Anh ta có mặt mũi lớn vậy cơ à?"

Người nói chuyện với cô, chính là Lâm Oánh.

"—— Con mẹ nó Hứa Lâm Tranh, tớ có lòng tốt đến thăm anh ta, vậy mà anh ta hoàn toàn không để ý đến tớ. Nhốt tớ ở ngoài cửa phòng, hại tớ bị người ta giấu cột là nữ phục vụ!" Hạ Ly căm giận nói: "—— Được, tớ biết rồi. Đương nhiên có mạng về cho cậu rồi. Ha ha! Cứ như vậy đi!"

Ngất điện thoại. Hạ Ly tháo vớ tười cười ngượng xuống, khôi phục lại nét mặt buồn bã của mấy ngày nay.

Tiêu Phượng Nam được cha cô mời đến nhà họ Hạ, đây không phải nói rõ đã chấp nhận Tiêu Phượng Nam chính là người nhà họ Hạ sao? Tiêu Phượng Nam..... Sao anh ta lại đi theo bọn họ chứ?

Hạ Ly vô cùng phiền não, chờ máy bay tư nhân đáp xuống phi trường, đột nhiên cô nghĩ được hơi thở bất an.

"Hạ tiểu thư, ông Hạ gọi thông báo cho cô, lập tức đến bệnh viện của nhà họ Hạ." Lão tài xế nói.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Hạ Ly khẩn trương.

"Ngài đến sẽ biết." Tài xế rất tần chức, cái gì không nên nói, cũng sẽ không nói nhiều một câu. Hạ Ly cũng không muốn lằng nhằng với ông ta, gật đầu lên xe.

Trong bệnh viện, ông Hạ thấy cô đến, bước đến chỗ cô: "Tiểu Ly, ông nội con bị người tập kích, não bộ bị thương. Vừa mới cấp cứu xong, con đừng nóng vội....."

Trong đầu Hạ Ly ‘đoàng’ một tiếng, nhất thời ngơ ngẩn.

"Tiểu Ly, tiểu Ly!" Ông Hạ vỗ vai cô: "Không sao, không sao đâu..... Chờ lát nữa bà nội con tỉnh lại, con đến an ủi nội một chút. Ông bà nội thích tiểu Ly nhất mà."

"Bà nội cũng....." Hạ Ly che miệng, mạnh mẽ cắn môi dưới.

"Không có, bà nội bị ông con dọa sợ." Ông Hạ nói: "Những ngày vừa qua làm phiền cậu Tiêu khuyên nhủ, vì Tiêu Phượng Nam có quan hệ với con nên bà nội con chỉ nói chuyện với cậu ta thôi. Aiz....."

Tiêu Phượng Nam..... Am hiểu việc lấy lòng người già từ khi nào vậy?

Hạ Ly nghe được tên anh, không khỏi an lòng hơn phân nửa. Chỉ chờ bà nội Hạ tỉnh lại.

Nhà họ Hạ gấp muốn chết, nhưng không dám lộ ra, chỉ nhờ vài gia tộc tốt giúp đỡ một tay điều tra lần tập kích này. Trên thực tế, càng không thể tin vào quan hệ đối với sự việc nhạy cảm thế này. Nhà họ Hạ chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.

Hạ Ly gãi đầu, nghĩ không thông: sao năm nay nhiều sự kiện khủng bố thế? Trước đây chỉ biết Conan ở đâu, nơi đó sẽ có án mạng. Ặc..... Chẳng lẽ Tiêu Phượng Nam cũng tác dụng giống Conan sao? Vì Tiêu Phượng Nam xuất hiện, cho nên Hạ Ly cô mới gặp xui xẻo?

Vân Trinh Uyên khóc đến chết đi sống lại, cứ như cha mẹ ruột chết vậy. Ngược lại ông Hạ và Hạ Ly không khóc không nháo mà đang cố gắng tìm đầu mối, nhờ quan hệ để điều tra, mẹ đầu sứt trán. Ông cụ Hạ bị tập kích và việc Vân Yên mất tích không giống nhau, phải thương nghị với gia tộc Hạ thị xem có nên báo án hay không. Trong dự liệu, hầu hết mọi người không hy vọng sẽ báo án, không muốn để lộ tin tức cho phía truyền thông. Hạ Ly cũng kiên quyết: tuyệt đối không được báo án!

Đối với kiên quyết quý dị của Hạ Ly, có không ít người dị nghị. Nhưng dù sao Hạ Ly cũng là ‘trưởng tôn nữ’, còn là tâm can bảo bối của hai ông bà cụ nhà họ Hạ. Phải nghe theo cô thôi.

Vậy mà, không biết ai, lại dẫn mũi lừa lên người Liễu Nghiêu.

"Tiểu Ly, bạn trai họ Liễu kia của cháu..... Nghe nói trước đây lẫn lộn ở bên ngoài đấy. Gần đây lại thường hay qua lại với nhà chúng ta, không thể không hoài nghi. Nếu vậy, chúng ta có nên tìm cậu ta đến trò chuyện một chút không? Cháu đừng vội, không phải chúng ta hoài nghi cậu ta. Biết đâu cậu ta có người quen nào đó, có thể giúp hỏi thăm một chút?" Chú nhỏ của Hạ Ly nói như vậy.

"Anh ta không phải bạn trai cháu, cũng không thường đến nhà cháu." Hạ Ly lạnh lùng nói: "Thế nào, bắt đầu hoài nghi người bên cạnh cháu rồi sao, có phải chú cũng đang nghi ngờ cháu không?"

"Hạ Ly, chú ý giọng điệu của con." Ông Hạ thở dài: "Bây giờ mọi người rất gấp, cho dù nói gì đều không có ác ý."

"Tóm lại con nói trước, nếu con không đồng ý thì không được tìm Liễu Nghiêu!" Hạ Ly đập giày cao gót đồ bạc đi ra ngoài, khinh miệt liếc mắt nhìn mấy lão già chỉ biết ngồi nói chứ không biết hành động: "Hiện giờ nhà họ Hạ chúng ta vẫn chưa xong đâu, làm gì tiêu cực vậy hả? Nói xong rồi thì về nhà của mấy người đi, tôi không tiễn!"

Khỏe môi ông Hạ khẽ nâng lên, cúi đầu: "Tất cả giải tán đi. Ông cụ có tôi chăm sóc, đừng ai nghĩ gì cả! Nếu được thì suy nghĩ cách bắt kẻ gian đi, còn không có thì ngoan ngoãn làm việc. Tóm lại đừng nghĩ đến việc lười biếng."

Hạ Ly nhìn người cha bình thường luôn ỉu xiu của mình, cảm thấy hôm nay ông thật đẹp trai.

Chỉ tiếc cô chưa kịp cảm khái người cha phong hoa tuyệt đại của mình thì phải vội vàng đi tìm Liễu Nghiêu rồi.

Liễu Nghiêu còn đang mặc đồng phục của tiệm trang sức, vừa ở phòng khách quý nghỉ ngơi vừa nghe cô nói, khoe môi cười lạnh.

"Vậy em muốn anh phải làm sao?" Anh ta thở ra: "Yên tâm, anh sẽ cố gắng hết sức hỏi thăm giúp em."

"Khùng! Em không có ý đó." Hạ Ly mạnh mẽ búng đầu anh ta: "Em nói này, bây giờ người vô tội nhất chính là anh. Không biết ai làm mà anh phải gánh tội thay, anh thì có gì nổi bật chứ! Lần này không giống lần trước. Mặc kệ anh có phủ định việc tìm thấy ông bà nội của em hay không, tóm lại kẻ tiếp sẽ không có chuyện gì tốt cho anh đâu!..... Liễu Nghiêu, nghe em đi. Anh tạm thời ra ngoài tránh một chút, được không?"

Liễu Nghiêu im lặng.

"Aiz, ngoan nhá!" Hạ Ly lắc tay anh: "Tóm lại chỉ tránh đi một lúc thôi, được không?"

"Sự tồn tại của anh sẽ con mẹ nó ảnh hưởng đến địa vị của em ở nhà họ Hạ à?" Liễu Nghiêu hỏi ngược lại: "Vậy thì em cũng đang nghi ngờ anh, cho nên phải hoàn toàn con mẹ nó cô lập anh?"

Được rồi, nếu Liễu Nghiêu kích động, anh ta sẽ quay trở lại hình tượng côn đồ như vậy.

"Ặc..... Nhất định phải nói rõ mọi chuyện thế này sao?" Hạ Ly buông lỏng tay anh ta, thản nhiên nói: "Dù như vậy, em nghĩ anh vẫn nên rời khỏi đây."

"Được." Anh ta dứt khoát nói: "Dù sao anh cũng không có lựa chọn khác. Vừa là ‘ý tốt’ của Hạ tiểu thư, vừa là mệnh lệnh của công chúa anh yêu. Sao lại không đồng ý chứ."

"Thật xin lỗi." Hạ Ly cúi đầu: "Oan ức cho anh rồi."

Liễu Nghiêu châm chọc cười: "Haaaa...! Em cũng biết anh bị oan à? Vậy được, để an ủi anh, đi thuê phòng với anh nhé?"

Hạ Ly mỉm cười, trong đôi mắt đều là đau thương.

"Ài, đừng bày ra vẻ mặt này, anh nói giỡn với em thôi." Liễu Nghiêu vẫn không đành lòng. Anh ta vỗ vai cô: "Đêm nay anh đi, em đừng liên lạc với anh. Ra bên ngoài anh sẽ nghĩ cách báo tin cho em. Thuận tiện nghe ngóng xem tin tức tập kích gần đây nhất, nhưng không thể bảo đảm sẽ nghe được gì đâu!"

"A a a!" Hạ Ly che mặt: "Sao anh lại thích kẻ khốn kiếp như em chứ!"

"Anh cũng muốn biết." Anh ta ôm cô vào lòng: "Anh rất muốn hôn kẻ khốn kiếp này."

Hạ Ly nâng đầu anh ta, đến gần, dán lên bờ môi anh ta. Bỗng dưng, bị đôi môi nóng bỏng của anh ta cắn nuốt, cả người bị đặt lên bàn. Cô đóng chặt môi, anh ta công thành đoạt đất cũng không cách nào xâm chiếm. Tay anh ta dờ lên eo cô, từ áo đầm phía dưới trượt lên, chạm phải da cô, thật sự rất rung động. Anh ta chỉ vuốt ve bờ eo mềm mại của cô, dờ lên trên một chút, sau đó lưu luyến không rời trượt xuống.

Cô bắt đầu hít thở không thông, hít thở không thông vì nụ hôn mãnh liệt nóng bỏng và tình yêu say đắm của anh ta..... Không cẩn thận khê hé môi, lại bị chiếc lưỡi nóng rực chui vào miệng, liếm hàm trên của cô. Làm cô giật mình.....

Anh ta là ai? Người đàn ông đang hôn cô đây là ai? Tại sao có thể như vậy.....

Tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt triển miên của hai người. Hạ Ly vội vàng chỉnh lại quần áo, mới vừa quay đầu lại thì ngay ngắn cả người: người đẩy cửa tiến vào, lại là Tiêu Phượng Nam.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xem Phim

Hạ Ly lúng túng chào: "Aha, trùng hợp vậy!"

Tiêu Phượng Nam liếc qua đôi môi đỏ bừng của cô, nhân nhật nói: "Anh tới tìm em." Anh gật đầu với Liễu Nghiêu: "Đã lâu không gặp, quấy rầy rồi."

"Tối thật không đúng lúc." Liễu Nghiêu khiêu khích nhìn anh: "Thật con mẹ nó phá đám."

Tiêu Phượng Nam nheo mắt lại, Hạ Ly không khỏi rung mình. Cấn môi, mới phát giác môi dưới đau gần chết. Cô che miệng, gật đầu với Liễu Nghiêu một cái. Mơ hồ nói: "Tóm lại chuyện này không cần nói với ai. Tôi. . . . . Tôi đi trước!" Giống như bay trốn ra ngoài, tim cô còn đập dữ dội: kỳ quái, làm gì cảm giác như bị chồng bắt gian. . . . .

Tiêu Phượng Nam anh ta. . . . . Tiêu Phượng Nam anh ta chẳng qua cũng chỉ là bạn trai lúc nào cũng có thể chia tay thôi! Đúng, chính là như vậy!

Hạ Ly an ủi trái tim đập loạn của mình, cô dựa vào xe Tiêu Phượng Nam, lấy cái gương nhỏ ra xem.

Con mắt đỏ tươi, gò má hồng nhạt, miệng đỏ bừng. . . . . Cô thăm rùa người phụ nữ trong gương này.

Lúc Tiêu Phượng Nam đi ra, Hạ Ly đã mặt dày điều chỉnh tốt tâm trạng: nếu như anh ta trách mình, liền chứng tỏ anh ta đang ghen rồi. Anh ta đang ghen liền chứng tỏ anh ta không có phong độ, anh ta không có phong độ thì cô có lý do đá anh ta, cô đá anh ta cũng sẽ không tiếp tục cảm thấy lương tâm bất an, hơn nữa lại có thể không cần lo lắng anh ta sẽ bị tổn thương, sẽ gặp nguy hiểm. . . . .

Ha ha, Hạ Ly thông minh nhất!

Đúng, chính là như thế. Hạ Ly. . . . . Thông minh nhất. . . . .

"Thế nào?" Tiêu Phượng Nam vỗ vỗ đầu cô, duy trì vẻ mặt mỉm cười của anh: "Có tâm sự gì?"

Hạ Ly mới vừa nghĩ sẵn trong đầu phủ định mọi chuyện, đầu óc một mớ hỗn độn, chỉ lắc đầu: "Không có không có, làm sao có thể, ha ha ha ha." Cô cười khan, khi anh mở cửa xe cho cô, len lén quan sát mặt anh.

Tiêu Phượng Nam vẫn như cũ giúp cô thắt dây an toàn, đặt một nụ hôn xuống mặt cô: "Chúng ta đi xem phim"

Hạ Ly khó hiểu: "Xem phim gì?"

"Anh cũng không biết." Anh vẫn trước sau như một mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh lại như kim châm vào mắt Hạ Ly: "Tiêu Phượng Nam, anh. . . . ."

"Làm sao?" Anh thong dong mở tủ lạnh nhỏ trên xe, một tay lấy cục đá trong ngăn kéo nhỏ ra: "Môi sưng quá, thoa một chút sẽ khá hơn. Vẫn là buông thả bản thân như thế ——"

"—— Tiêu Phượng Nam!" Hạ Ly kích động: Không phải là như vậy! Nếu trước đây không lâu anh nói yêu cô, nếu anh chịu dằn lòng lưu luyến che chở cô như vậy, như vậy hiện tại anh nên tức giận! Coi như anh không yêu, cũng không phải là đáng về như không có gì tức giận như vậy, khiến người ta nhìn nghẹn cả lòng!

"Sao vậy?" Anh hít một hơi thật sâu.

"Mới vừa rồi em đang hôn Liễu Nghiêu! Đang hôn! Cầu xin anh cũng khẩn trương một chút có được không. . . . ." Hạ Ly có loại cảm giác thất bại: "Thật không hiểu nổi các người, một đám muốn so gian trá với một cô gái nhỏ! Được rồi, em thừa nhận lần này là em không đúng đã tạo thành trường hợp mất khống chế, chẳng lẽ anh một chút xíu cũng không sốt ruột sao?"

"Anh sốt ruột có ích lợi gì sao?" Thẳng gấp, Hạ Ly dùng sức hướng về phía trước một cái, không có phòng bị va nhẹ lên cửa xe.

Anh không nhìn cô, nhìn chăm chăm vào cửa sổ xe: "Anh không muốn mọi người trở mặt, nếu như em một mực lấy tâm trạng vui đùa một chút đến thăm tình yêu của anh, anh nghĩ chúng ta vẫn là chia tay thì tốt hơn! Anh có thể chờ em, có thể dễ dàng tha thứ cho em. . . . . Nhưng mà, xin em không nên trêu đùa anh giống như trêu đùa súng vật —— bao gồm người đàn ông khác ngoài anh!"

"Đây coi như là lên án sao?" Hạ Ly hít một hơi, nhướn lông mày: "Cho tới giờ em chính là như vậy, anh nhìn không quen —— à, chia tay thì chia tay!"

". . . . ." Tiêu Phượng Nam đáp lại là một trận trầm mặc.

Hạ Ly cảm thấy tim mình đập lợi hại, còn hưng phấn hơn thời điểm vừa rồi hôn môi, thậm chí trong cổ họng nóng cay phát khô, trong dạ dày quặn đau. Trước giờ bắt đầu cuộc thi cũng không bị, lần đầu cô có loại cảm giác này. Trong đầu cô hơi hỗn độn, Hàn Băng Tâm nhưng mà lại rõ khác thường: vậy mà cô có thể làm cũng chỉ có phức tạp suy ngẫm của Tiêu Phượng Nam. . . . . Một lần lại một lần.

Đường cấm dừng xe, rất nhanh, trầm mặc giữa hai người đã bị cắt ngang. Ngoài xe thổi còi bừa bãi, dĩ nhiên cách âm trong xe rất tốt. Tiêu Phượng Nam nhàn nhạt nói: "Xuống xe."

Lòng Hạ Ly thấp thỏm cùng dạ dày co rút rút cuộc hoa lệ lệ sụp đổ, cô hưng hăng mở cửa xe, mạnh mẽ đóng sầm. Người cũng không đi, chỉ là nhìn chăm chăm Tiêu Phượng Nam trong xe.

Được rồi. . . . .

Cô thật sự là không có lý do gì tức giận, cô cũng không có tư cách. Đây chính là kết cục cô muốn, chỉ là quá trình hoàn toàn ngoài dự đoán mà thôi.

Nhưng mà cô lại có thể tức giận rồi —— bởi vì cô lại có thể ở chung một chỗ với một người căn bản sẽ không quan tâm cô, người đàn ông sẽ không vì

cô ghen? Xe Tiêu Phụng Nam ở trong tầm mắt của cô từ từ trượt đi, sau đó từ từ biến mất.

Hạ Ly đột nhiên nghĩ tới Tô Uyển Dương, cả người cô giật thót mình: Được lắm! Biến thành "quả phụ khóc thuyên cô độc" ăn năn hối hận rồi ư? Vì một Tiêu Phụng Nam? Ha!

Thời điểm ở nơi này hốt hoảng, tình cảm của cô lại nảy sinh nhiều biến cố!

Cô ưỡn ngực ngẩng đầu, xốc lại tinh thần . . . . . Mặc kệ như thế nào, trước phải tìm ra người tập kích ông nội mới được! Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, tra dãy số đã lâu chưa liên lạc. Chần chờ được nổi máy, khẽ cắn môi lại cúp máy.

Người kia, lại muốn khó dây hơn Tiêu Phụng Nam một chút. Cô không muốn liên lạc với anh ta, một chút cũng không muốn. . . . .

"Hạ Ly." Đột nhiên, giọng nói quen thuộc sau lưng. Hạ Ly ngốc nghếch quay đầu lại.

"Tiêu —— Phụng Nam?" Tâm tình Hạ Ly trở nên nhẹ nhàng. Nhưng mà cô vẫn bĩu môi, quay đầu lại: "Tại sao lại trở lại? Không bỏ được em sao?"

Tiêu Phụng Nam thờ dài, sờ sờ đầu cô: "Nói cái gì đó, mới vừa không bảo em xuống xe, làm sao anh đi đậu xe? Không đậu xe xong làm sao đi xem phim đây?"

Hạ Ly cúi đầu, nước mắt lách cách một cái liền rơi trên mặt đất, nhuộm ra một đóa hoa nhỏ. Rồi sau đó, cô ngẩng đầu nhìn một nụ cười xóa hết cừu hận.

Hai người đứng lý hợp tình bằng qua hai con đường đi xem phim, đi cực kỳ vui mừng.

Hạ Ly ở trong rạp chiếu phim tối tăm nhón chân lên hôn anh. Trong bóng tối mập mờ, không cần sợ có đám chó săn, không cần sợ ngưng ngưng, cũng không cần cố ý nhắc nhở chính mình bọn họ hiện tại không nên ở chung một chỗ. . . . .

Người đàn ông thông minh mà lễ thẳng khí hùng như thế ăn cỏ cũ cũng ăn (tục ngữ có câu ngựa tốt không ăn cỏ cũ cũng có thể hiểu là không quay lại với người cũ), bỏ qua thật sự đáng tiếc.

Tiêu Phụng Nam cẩn thận tránh vết thương trên môi cô, nhẹ nhàng liếm láp môi cô. Hạ Ly mệt mỏi đi khắp khiêng, tựa vào trên người anh thờ dốc: "Tiêu Phụng Nam, anh vừa rồi đang tức giận, em mới suy nghĩ cẩn thận, anh như vậy là đang tức giận. . . . ."

Tiêu Phụng Nam lại tránh được vấn đề của cô, anh nói: "Ghen là một loại tình cảm rất vi diệu, mãnh liệt lại bí mật. Bản thân cũng không nguyên ý thừa nhận, rồi lại sẽ biểu lộ ra hành động rất ngu ngốc, khiến bản thân trở nên ngu xuẩn, trở nên buồn cười. Anh ghen với Liễu Nghiêu. . . . . Anh phải thừa nhận, ngay lúc anh gõ cửa, rất muốn cứ như vậy xông vào. Nhưng Hạ Ly, anh biết em không thích như vậy, cho nên anh kiềm chế. . . . . Chỉ là nhẫn nại của anh hình như mang đến hiệu quả trái ngược, đẩy em từ bên cạnh anh ra xa. Hạ Ly. . . . . Anh có nên nói là, coi như em thật sự có cái gì với người khác, anh cũng sẽ chờ em quay lại?"

Hạ Ly lắc đầu: "Là lỗi của em, không cần thiết bởi vì em là con gái anh liền khoan dung như thế, 4ien4an12e17uy4on em không cần. Tiêu Phụng Nam, bây giờ cho anh cơ hội lựa chọn: anh còn muốn tiếp tục thích một người phụ nữ hư hỏng chẳng biết lúc nào sẽ trở mặt không?"

"Anh không có lựa chọn khác." Anh nắm tay cô đi vào sâu rạp chiếu phim, chọn chỗ ngồi ngồi xuống: "Để ý anh trích dẫn một câu thoại người trong phim ảnh vừa nói qua: anh từ nhỏ, có lẽ chính là vì gặp em. . . . ."

Hạ Ly cười ha ha: "Quá giả dối rồi, câu nói kia nói như thế nào —— kinh ngạc đầy đất i. Lời nói cầu huyết như vậy bị anh nói ra, cảm giác thật buồn cười."

"Ha ha, xem phim không phải là tìm hiệu quả ngốc nghếch như vậy sao?" Tiêu Phụng Nam thì thầm ở bên tai cô: "Nếu như em nghiêm túc phân tích tình tiết trong phim, nếu như em tùy tiện bình luận nhân vật trong phim, như vậy em còn ngốc hơn phim điện ảnh cầu huyết kia. Hạ Ly, nhất định phải tự giác tự nguyện kiên quyết triệt để hạ thấp chỉ số thông minh của mình, như vậy mới tương đối có cảm giác nữ vương ưu việt trên vạn người."

"Anh muốn nói cái gì?" Hạ Ly giả hoạt nhìn anh khẽ mở môi, lại phân tâm.

"Không có gì, tùy việc mà xét thôi." Tiêu Phụng Nam hôn môi cô một cái: "Không cần uất ức mình, Hạ Ly, bất luận lúc nào, anh cũng sẽ dốc hết toàn lực giúp em."

"Cám ơn anh." Hạ Ly nhảy cảm thào xuống nụ cười công thức hóa: chẳng lẽ Tiêu Phụng Nam biết chút gì? Tại sao anh có ý đuổi kịp đến tiệm đá quý, hiện tại còn nói khó hiểu như vậy?

"Hạ Ly" Tiêu Phụng Nam kéo tay cô: "Không ngại anh gián đoạn em xem phim chứ? Đột nhiên. . . . . Nghĩ tới một câu chuyện cũ."

"Anh nói đi." Hạ Ly lấy màn hình để che giấu, ánh mắt nhìn xem góc nghiêng đẹp của Tiêu Phụng Nam: Tóc mái trước trán anh hơi dài, che khuất nửa đôi mắt, trong bóng tối mập mờ của rạp chiếu phim có vẻ có chút thần bí. Tiêu Phụng Nam vốn là kiểu mỹ nam tử nho nhã, hôm nay thần bí vô cớ tăng thêm điểm anh khí cho anh.

"A, nghe nói ở Nam Á lưu hành một câu chuyện như vậy. Thượng Đế nói cho một người biết, ngài có thể thỏa mãn yêu cầu của người này, ban cho hắn bất cứ thứ gì hắn muốn. Nhưng điều kiện là: cho hàng xóm của hắn gấp đôi thứ đó. Người này khác liền suy nghĩ, cuối cùng nói: Thượng Đế thiêng liêng, xin móc một con mắt của tôi đi!" Tiêu Phụng Nam cười quý dị, về anh khí hóa thành một loại u ám không nói ra được.

"Ha, cái người này thật là đủ cay độc. Không muốn nhìn thấy người khác sống tốt hơn mình, vì vậy thà rằng hủy diệt mình sau đó đả kích người khác gấp bội ư?" Hạ Ly làm bộ như không tập trung, nhưng mà chuyện này lại làm cô đề cao cảnh giác. Nếu như nói ai sẽ tổn thương chính mình sau đó đả kích Hạ Ly cô gấp đôi —— người đó có thể là ai chứ?

"Quả thật như thế. Sự tình vẫn bắt nguồn từ chỗ đó đó." Tiêu Phụng Nam thở dài: "Mộc tú vu lâm (*). Hạ Ly, đồ kị là cảm xúc mãnh liệt duy nhất của kẻ yếu, bọn họ sẽ reo hò vì em gặp xui, cũng sẽ vì đã kích em mà không tiếc thương tổn tới mình. Hoặc là nói, em khiến bọn họ điên rồi đấy."

(*) nguyên câu là mộc tú vu lâm, phong tât tôi chi: cây cao nhất trong rừng dễ bị gió bão phá hủy nhất, ví như tài năng xuất chúng dễ dẫn đến ghen tị, chỉ trích.

"Vậy sao." Hạ Ly mỉm cười, vỗ vỗ tay anh: "Anh xem, sắp hết phim rồi. Mau suy nghĩ xem chúng ta tiếp theo phải đi đâu ăn cơm đi."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nguy Cơ Mới

Đội chó săn luôn vô không bắt nhập [1], đặc biệt khát vọng thoát ra khỏi đội chó săn mà lên chức bé chó săn.

[1] vô không bắt nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu)

Lần thứ hai Hạ Ly bắt được phóng viên thiếu niên kia là ở trên băng ghế cạnh góc đường, cậu ta đang cố gắng muốn chụp sườn mặt của Hạ Ly. Hạ Ly âm u cười, từng bước một tới gần, phóng viên nhỏ sợ tới mức nom nớp lo sợ ôm máy ảnh vào trong lòng.

"Cậu nên có chừng có mực!" Thật may mắn Hạ Ly không có gọi điện thoại cho người kia, bằng không, lại có thêm một tiêu đề đáng sợ nữa.

"Có gan... làm... có gan nhận!" Lần này phóng viên nhỏ mặc kiểu cao bồi Levi's kinh điển, không biết vì sao vẫn có vẻ ngốc nghếch. Đối với người quá mức chảnh chọe, Hạ Ly rất nản cảm. Cô cười mĩa chỉ vào quần cậu ta: "Anh bạn nhỏ, phong cách này rất không thích hợp với cậu. Hón nữa..." Về tuổi cười bắt đầu trở thành khinh miệt: "Tôi không nghĩ một phóng viên không có danh tiếng gì có thể tùy tiện mua được một bộ Levi's. Khả khả... Chẳng lẽ cậu không định dùng bút của cậu để thảo phạt tôi, vạch trần tôi nữa à? Ngược lại tính trang điểm xinh xắn đẹp để đến tham gia vào hậu cung của tôi sao?"

Dường như phóng viên nhỏ cảm thấy bản thân bị nói xấu, đỏ mặt lên, lại phản bác không được. Ặc... Chủ biên đại nhân nhà cậu ta quả thật có dạn: Hạ Ly thích quyền rũ soái ca, vậy cậu nên chảnh chọe thật đẹp trai châm ngòi quyền rũ cho ấy! Như vậy sẽ không còn buồn rầu vì không có tin gì mới nữa!

Vì thế lúc đó phóng viên nhỏ không dám nhiều lời, ngây ngốc bị tòa soạn báo kéo đi thay Levi's. Tuy không đáng tin cho lắm.

"Đưa phim chụp ảnh của cậu cho tôi, sau đó cắt đi!" Hạ Ly lạnh lùng nói: "Tôi không có hứng thú với tiêu chính thái, cũng không muốn xử lý cậu như vậy. Nhóc con, cậu gặp may rồi. Nhanh lên cho tôi!"

"Không đưa!" Phóng viên nhỏ cắn môi, môi mắt chờ mong như sắp khóc: "Tôi... Tôi sẽ không... không khuất phục cô! Tôi muốn... Muốn vạch trần bộ mặt thật của cô cho người ta thấy!"

Đi mẹ cậu cho người ta thấy!

Hạ Ly phát hỏa, bắt phóng viên nhỏ lại: "Này, đây là xâm phạm riêng tư! Cậu tên gì? Tôi không hạ đao với quý vô danh!"

"Tôi! Tôi đứng không thay tên, ngồi... Ngồi không đổi họ Trình Hân Ngôn! Tôi... còn chẳng biết hươu chết về tay ai đâu, tôi không phải quý!" Phóng viên nhỏ gào thét để tăng thêm can đảm cho bản thân.

"Này, chẳng biết hươu chết về tay ai không dùng như thế!" Hạ Ly bĩu môi: "Phim chụp, giao hay không giao?"

Tiêu chính thái Trình Hân Ngôn ngẩng cao đầu.

Hạ Ly gật đầu: "Được lắm rất cường đại. À, không phải cậu muốn cướp được một tin tức kích thích sao? Không phải cậu muốn tranh công thưởng trạng đầu à? Tôi thành toàn cho cậu!" Nói xong, cô tiến lên một bước nắm lấy cổ áo cậu ta: "Xem ra cậu cũng rất tiềm chất ở trên nhé!" Đoạt lấy máy ảnh của cậu, giơ ra xa, hướng vào bản thân - -

Từ trước đã nói cường hôn là kỹ thuật của Hạ Ly, người bình thường bắt chước không được. Ngay cả tinh hoa như Hứa Lâm Tranh đều bị cô lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cường hôn, huống chi là một thiếu niên nhỏ nhỏ!

Trình Hân Ngôn vốn có chút ngốc trẻ, hiện giờ càng thêm choáng váng. Trong đôi mắt to sáng của cậu ta mờ mịt, rung rung, tựa như sắp khóc. Lần này

đổi thành Hạ Ly nháy mắt, mang theo ý cười xấu xa, ‘tách tách’ vang lên vài tiếng...

"Thoải mái!" Hạ Ly cầm máy ảnh cười: "À, hoặc toàn bộ hủy diệt, hoặc... đưa tấm ảnh kích thích này lên!"

Ngày thứ hai Hạ Ly phát hiện bản thân xem nhẹ tiểu chính thái rồi: Cậu ta lựa chọn đưa tin...

Đổ mồ hôi.

Nhưng quả thật cũng hợp tâm ý Hạ Ly. Thứ nhất, nếu tiểu chính thái không tuyên bố ra, đương nhiên giảm bớt được một phiền toái, không cần nói nữa; thứ hai, tiểu chính thái tuyên bố ra, tâm tư của truyền thông, đại chúng nhất định lại tập trung vào người cô. Mượn việc này, tin tức ông Hạ bị tập kích mà nhà họ Hạ cố ý phong tỏa có thể tiếp tục được che giấu một khoảng thời gian, sự hỗn loạn của nhà họ Hạ cũng có thể tạm thời hòa dịu một chút.

Được rồi, việc đã đến nước này, phiền toái thành đoàn. Hoặc hòa thiêu Hầu Tử, hoặc thông dong tiếp tục giả ngu.

Cô lựa chọn giả ngu.

Hạ Ly vẫn cảm thấy bản thân không đủ bị thương: Lúc trước Vân Trình Uyển chiếm lấy cha cô, cô đã có vẻ không tỏ đủ đau buồn, có đôi khi đoán một chút, nếu cô bị thương đến nỗi khi cha cô muốn tái hôn mà cắt mạch gì đó, có lẽ Vân Trình Uyển sẽ không vào được cửa nhà họ Hạ của cô! Lại tiếp tục đoán, nếu lúc trước Vân Yên và Hứa Lâm Tranh đính hôn cô có đủ bị thương, náo một hồi trên tiệc đính hôn của bọn họ, khóc lóc kêu la, có lẽ hôn sự này sẽ không thành!... Được rồi, cái này đều đã rất xa xôi không hiện thực rồi... Ít nhất, nếu sự kiện tập kích lần này cô có thể làm đến đau thương, đến truyền thông hô hào trợ giúp, có lẽ ông trời sẽ thương cảm cho ngày thường cô hay giương nanh múa vuốt nhỉ?

Ý tưởng quỷ dị này rơi xuống đầu, Hạ Ly tắm sạch sẽ rồi bôi nước làm trắng da.

Ha, tuy Hạ Ly cô thích thanh thế to lớn, nhưng mà cô là cái loại lấy bị thương để tạo ra thanh thế to lớn sao, là kẻ ngốc không dọa được người khác mà chỉ chuyên dọa mình sao? Buồn cười!

"Cô Hạ, có người đến tìm cô." Chị Tàn gõ cửa nói.

"Biết rồi." Hạ Ly tiếp tục thông dong xoa nước, thay quần áo: "Là ai?"

"Một vị tiên sinh không quen biết." Chị Tàn tận chức tận trách nói, hơn nữa tận đến hơi quá phận: "Bạn trai tiểu thư đều là nhân tài đệ nhất, người này cũng rất quý khí. Tôi đo tức..."

Hạ Ly cúi đầu, thờ ra: "Chị Tàn, cái niệm a di đà Phật đó! Ngài niệm không ra thì đừng niệm, miễn cho người ta đoán nhóm người hầu nhà họ Hạ đều không đo tức!"

Chị Tàn đỏ mặt, lẩm nhẩm nói: "Cô Hạ khi dễ tôi..."

Xem ra hư danh hoa tâm ác bà tử này của Hạ Ly đời này thoát không xong.

Khi cô thấy rõ ràng người đang nhân nhả hút thuốc trong phòng khách tư nhân của cô kia là ai, trong đầu oanh một tiếng suýt nữa nổ tung - -

"Anh Kỳ?" Hạ Ly rất không hiểu, vì sao tên lợn háo sắc này bị đánh rồi mà còn dám đến cửa! Chẳng lẽ anh ta thông qua con đường nào đó đã biết một chút chuyện của nhà họ Hạ, lần này đến để nói bóng nói gió?

"Cô Hạ, vẫn xinh đẹp như vậy." Ánh mắt Kỳ Đông Minh lướt trên người Hạ Ly, đã không còn cảm giác sùng bái như lần đầu gặp mặt, mà có hơn vẻ khinh miệt. Đương nhiên, loại khinh miệt này trong phạm vi Hạ Ly có thể nhận ra: Người này hẳn cũng là kẻ ngốc bị truyền thông kích động.

"Anh Kỳ cũng vậy, đã lâu không gặp." Hạ Ly bảo anh ta ngồi xuống, biểu cảm cứng ngắc và lạnh nhạt. Nếu anh ta thật sự đã nghe thấy cái gì, thái độ vô lễ không thể nghi ngờ càng làm sự việc trở nên phức tạp. Bởi vì bây giờ còn chưa loại trừ do đối thủ trên thương trường của nhà họ Hạ gây ra trận tập kích này.

"Chúng ta người sáng không nói lời tồi, cô Hạ." Kỳ Đông Minh không lạnh chanh lâu tấu khen tặng giống lần trước, anh ta nửa đứng đắn nửa châm chọc nói: "Bảo chí sáng nay, cô Hạ đã xem qua chưa? Thật không ngờ, cả nhân vật không có danh tiếng gì cũng làm cô Hạ thích được. Nên nói cô Hạ học rộng, hay phải nói ánh mắt cô Hạ tương đối không tầm thường?"

Hạ Ly mỉm cười: "Anh Kỳ muốn nói gì?"

"Sáng nay anh tôi thấy ảnh chụp của cô Hạ, hi vọng có thể gặp mặt cô Hạ." Kỳ Đông Minh nhếch môi: "Ha ha, nữ vương hoàng kim của nhà họ Hạ, Hạ Ly... Cũng không có gì hơn thế."

Được rồi, nghe cách nói, Kỳ Đông Minh này hoàn toàn không biết biến cố của nhà họ Hạ. Như vậy, không cần thiết khách khí với anh ta nữa, huống chi người này chỉ đến để bôi mốt!

"Như vậy, tôi có thể hỏi một chút hay không, thế nào là 'Không có gì hơn thế'?" Hạ Ly nheo mắt nhìn anh ta, cười lạnh: "Anh của anh là thứ gì vậy, muốn gặp tôi, ở ngoài cửa quỳ một đêm thì lương tâm tôi sẽ bộc phát mà gặp anh ta đấy. Tội gì phải để cái tên vô dụng trộm gà không được còn mất năm gạo như anh làm mối lái chứ?"

"Cô! - -" Kỳ Đông Minh đứng bật dậy.

"Kích động như vậy làm gì. Ngồi xuống." Hạ Ly vỗ chỗ ngồi bên cạnh, bảo thím Luru bưng trà mặt ong đến: "Tôi, tôi, tôi, như thế nào? Ha ha... Vừa mới cả vú lấp miệng em là giả vờ cho ai xem thì tự trong lòng anh phải hiểu! Tưởng ở địa bàn của tôi ra về đáng thương với tôi à, anh còn non lắm!"

"Hạ Ly! Được! Nói vậy thì tôi đưa, quyết định thế nào thì tùy cô! Anh tôi có đồ cho cô." Kỳ Đông Minh có chút phát run, lấy từ lồng ngực ra một thẻ bạch kim: "Hừ! Nói đến cùng cũng chỉ loại phụ nữ có tiền xinh đẹp, phụ nữ như vậy rất nhiều, sao anh ấy có thể xem trọng cô chứ!"

Hạ Ly lạnh nhạt tiếp nhận, khi thấy rõ là cái gì, thì cũng run lên.

"Dù cô là tiểu thư nhà họ Hạ, hậu quả cũng thế thôi. Đừng quá xem trọng mình, Hạ đại tiểu thư!" Kỳ Đông Minh hoàn toàn không còn vẻ play boy tao nhã, toàn bộ như con gà trống bị kích thích. Lông tóc đứng thẳng, ý chí chiến đấu sục sôi!

"OK, cảm ơn lời khuyên của anh, anh Kỳ. Tôi không biết anh là em của anh ta, nếu không... Ngày đó không chỉ thưởng cho anh một bạt tai hai cái đấm thôi đâu! Hiện giờ anh có thể rút được rồi. Thím Luru, sau này thấy người này, không được cho anh ta vào!" Hạ Ly bưng chén trà, mang theo tám thẻ lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chia Tài Sản

Lúc xế chiều Tiêu Phượng Nam đến tìm cô, nhìn qua báo chí, cười lạnh với ‘Hướng dẫn từng bước’ kia: "Hạ Ly à, em cứ ức hiếp anh như vậy, em thật nhẫn tâm!"

"Em đâu có ức hiếp anh. Như vậy đúng dịp dời sự chú ý của bọn họ, không phải rất tốt sao?" Hạ Ly đuối lý, cứ thế son móng tay: "Ai dõ, sao hôm nay lại hẹp hòi thế! Chỉ là hôn nhẹ lên mặt của một tiểu Cầu thủ thôi à, anh cứ nghĩ cậu ta là thú cưng thì được rồi."

"Hạ Ly, ngày hôm qua bác trai đến tìm anh. Ý của ông, là muốn gọi anh đến Hạ thị giúp một tay." Tiêu Phượng Nam nói xong, lấy bình son móng trong tay cô xuống: "Chúng ta thương lượng, em có thể ít tạo nên tin đồn hay không?"

"Đến nhà bọn em thì tốt rồi, nhà chúng em trả tiền lương nhất định còn cao hơn cả ông chủ! Ha ha, nhưng em không biết tạo tin tốt." Hạ Ly cố làm ra vẻ ngây thơ nháy mắt: "Quyên tiền cho cô nhi viện, đứng ra vạch trần các giới hạn của công ty gì đó, em không làm được. Anh muốn vĩ đại, tự mình vĩ đại là được rồi. Em thuộc về một số ít người trên đời này, là kẻ xấu xa không thể thay đổi rồi!"

"Lại nữa." Tiêu Phượng Nam khổ não nói: "Được rồi, chuyện này bỏ qua một bên không nói nữa. Hạ Ly, anh cảm thấy tình trạng của chúng ta bây giờ không bình thường."

"Không bình thường chỗ nào?" Hạ Ly không hiểu nhìn anh, đoạt lại bình son móng tay của mình.

Tiêu Phượng Nam vừa mê mẩn vừa buồn bã cười: "Thói quen yêu đương của em như vậy, cho nên không cảm thấy không bình thường. Anh thích em, cho nên không hy vọng em sẽ đi hôn người đàn ông khác, cho dù em chỉ xem người đó là một món đồ chơi. Thần linh ơi, xin móc hết đôi mắt của anh đi!"

"Ha ha, oán trách thật thú vị." Hạ Ly chợt giang tay ôm anh: "Vui lên chưa. Nếu ba em nghiêm túc tìm anh như vậy, chứng minh đã không xem anh là người ngoài rồi!"

"Em đồng ý?" Tiêu Phượng Nam thẳng tắp nhìn cô hỏi.

Hạ Ly cười: "Tại sao không được, dù sao cũng không phải làm không công cho nhà em. Hơn nữa, kiếm tiền của nhà em rất dễ dàng, anh có thể nuôi mình mập lên đó. Đúng rồi, buổi tối cùng đi thăm ông nội đi."

Ngay sau đó Tiêu Phượng Nam quyết định từ chức rồi đến Hạ thị, tất cả đều vui vẻ.

Vậy mà vui mừng không kéo dài quá lâu.

Nhà họ Hạ càng ngày càng nhiều người biết lão gia tử bị tập kích, hoàn toàn kinh sợ. Thế cục rất khó duy trì tiếp. Thậm chí đã yêu cầu muốn phân chia tài sản, nói gì mà phải vì tương lai của mọi người. Cứ như nhà họ Hạ làm chậm trễ ai đó vậy. Hạ Ly tức giận vỗ bàn hù dọa người ở Tổng gia.

"Đại tiểu thư, cháu không cần như vậy." Người chú nhỏ đó nói, vẻ mặt đặc ý: "Lời đồn đãi về cháu bên ngoài cũng không dễ nghe lắm đâu!"

Hạ Ly vênh đầu ngón tay út uống trà, cười lạnh: "Tôi không biết, nhà họ Hạ chúng ta cũng lưu hành việc khoe khoang mấy tin tức trên báo lá cải rồi. Tốt

thôi, chú có gì muốn nói, nhân lúc bây giờ đang hứng thì nói đi. Tránh lại ở sau lưng nhai đầu lưỡi của tôi."

"Hạ Ly, dù sao vẫn đang nói chuyện với người lớn!" Cùng đòi với ông nội, ông cụ với mái tóc bạc trắng khó thờ nói.

"A? Nói sai rồi vậy kính xin mọi người bao dung, dù sao lời đồn đãi về tôi cũng không dễ nghe đâu." Hạ Ly đặt tách trà có nắp lên bàn, 'ba' một tiếng nước trà văng khắp nơi: "Các người cũng đứng ở đây mà giả vờ làm người đang hoảng với tôi. Sau lưng làm gì thì trong lòng mình đều rõ ràng. Tôi còn chưa nói gì, đã có người lộ chân tướng đầu tiên, ha!"

Hạ tiên sinh không có ở đây, Hạ Ly nghiễm nhiên là người chủ sự. Từ trước đến nay, bồi phận có lớn hơn nữa, không vượt qua được cung chiêu. Huống chi Hạ thị là do ông cố tổ tiên đã liều mạng gây dựng, người nào cũng không có tư cách.

"Tiểu Ly, cô cũng quá kiêu ngạo rồi." Mặt chú nhỏ âm trầm: "Cho dù bài báo không đúng, cũng ít nhiều có chút căn cứ. Cô không phải là đứa trẻ trung thực, cái này mọi người đã quá rõ ràng. Thiếu nữ mà dây dưa với côn đồ xã hội đen không rõ không trắng, hôm nay lại giúp đỡ tên côn đồ kia xuất ngoại ầm núp, ai biết lần tập kích này có liên quan đến cô hay không. Còn nữa, phía sau cô còn có một gia tộc giàu có, chúng tôi không dám làm gì cô, nhưng mà, chúng tôi cũng không thể để một con nhóc như cô mắng nhiếc ở đây!"

"Cút!" Hạ Ly giương tay lên, nước trà giọt vào mặt chú nhỏ Tông gia: "Tôi với ai dây dưa không rõ không trắng hả? Cút con mẹ ông đi Hạ Bác Chương! Được, hoài nghi tôi tập kích ông nội ruột rồi hả? Phía sau tôi là gia tộc nào? Không phải đang muốn chiêu vào nhà họ Hứa sao? Phi! Ông xem lại mình đi có khác gì tên ăn xin không, con cáo ăn không được cây nho thì nói nho chua. Một hồi nói muốn chia tài sản, một hồi lại hất bát nước dơ vào người khác, chẳng lẽ làm tôi dơ bẩn thì ông có thể có thêm một chút tài sản sao? Hạ Bác Chương tôi cho ông biết, chỉ cần tôi còn sống, thì một phen tiền cũng không cho ông! Không tin ông có thể thử xem!"

Hạ Ly nhìn ông ta chật vật, tiếp tục cười lạnh nói: "Mọi người biết còn quá ít. Những chuyện giấu kín không được lên báo ấy à! Tôi cố gắng nuốt vào bụng, nhưng có người không biết đủ! Tốt thôi, chúng ta nói thẳng ra hết đi. Trước đó vài ngày tôi mang thang đi hái nho. Cái thang này bỗng bị ngã, tôi vừa nhìn đã khiếp hồn: Một chân bị ăn mòn gãy mất! Sau đó cho người tra xét, cũng không biết ai bôi a- xít sun-phu-rít lên đó! Cái này muốn tôi ngã chết, hay muốn bà nội ngã chết? Cái này không nói. Trước đó vài ngày, tôi phát hiện sữa tắm của mình bị đổi. Được rồi, cũng không phải là cái gì quá đáng sợ. Nhưng tôi tìm quản gia hỏi, thế mà bà ấy lại không biết. Vì vậy tôi lại cẩn thận đi tra, trong sữa tắm này lại có lượng lớn độc tố thần kinh VX. Đúng thế, vô cùng lớn... Nếu tôi không chết, có phải cũng sẽ không bình thường hay không?" Cô cười gằn nói.

Mọi người nhất thời yên lặng.

"Việc này làm sao..." Một đám có bồi phận đại lão chỉ khuyên can, cũng không dám nói Hạ Ly cô nói không đúng, trong tay cô đã có con dấu của ông nội Hạ, hiện giờ lão gia tử nằm viện, biết rõ cô ở Hạ thị đồng nghĩa với cái gì. Từ nhỏ được cưng chiều biến thành tính cách tệ hại, ai cũng chọc không được.

Tuy nhiên, chính phạt chú nhỏ Tông gia như vậy, danh dự của Hạ Ly hoàn toàn bị hủy diệt.

Nhà họ Hứa thấy Hạ Ly lại lên báo, dĩ nhiên sẽ không thờ ơ. Hứa lão gia tử làm áp lực, liều mạng đập tiền vào bên trong. Tòa soạn báo không thể không ngừng xuất bản.

Nhà họ Hứa tốt ở chỗ: tài đại khí thô. Thô đến mức nhẹ nhàng thổi một hơi là có thể lung lay thất lung của trên dưới một trăm người.

Hứa lão gia tử tự mình gọi điện thoại đến nhà họ Hạ: "Tiểu Ly à, ông không chịu nổi loại oan ức này! Đến nhà họ Hứa đi, dù sao có ông ngoại chống lưng cho con mà! Con xem hai người đàn bà ở nhà họ Hạ này, ở cùng với bọn thì có thể có gì tốt chứ!"

Hạ Ly cười khan: "Ồ đây chúng con còn đang vội phân chia gia tài đấy! Ông nói lúc này con có thể tránh đi sao?"

Hứa lão gia tử mặc kệ: "Được cũng chuyển, không được cũng phải chuyển! Ông không chịu nổi cháu ngoại mình bị uất ức ở nhà người ta! Hạ Ly chúng ta là ai? Tại sao phải cùng những thứ hạ tiện bại hoại kia giành mấy cái ... đồng tiền rách đó chứ? Con muốn bao nhiêu, ông ngoại cũng cho con!"

Hạ Ly gãi đầu cười khúc khích: "Ông ngoại thương con con biết. Cái này không phải là vấn đề tiền bạc. Lần này, không biết sẽ có bao nhiêu người nói bóng nói gió về nhà họ Hứa đâu. Ông cũng đừng lo cho con nữa. Đối phó với đám như ông nói là hạ lưu bại hoại này, con vẫn còn dư."

Hứa lão gia tử vừa đau lòng vừa không cam lòng an ủi nửa ngày, Hạ Ly cố ý không chuyển, nên cũng thôi.

Nhà họ Hạ lại như nhận ra được Hạ Ly 'mượn có trách móc' kêu la: "Xem đi, chuyện nhà họ Hạ đang bề bộn. Con nhóc này đầu tiên đưa người đàn ông của mình vào nằm vùng ở nhà họ Hạ, rồi sau đó đòi trận địa đến nhà họ Hứa."

Hạ Ly không cãi lại, dù sao bây giờ nói cái gì cũng đều là khuỷu tay cô hướng ra ngoài, không biết on.

Chỉ chuyện phân tài sản, đám người ấu trĩ và tham lam ở nhà họ Hạ đã hiển lộ phần lớn rồi. Làm ồn ào huyên náo lên, sau đó dưới sự đàn áp của Hạ Ly mà chết đi. Hạ Ly cũng không làm gì nữa, chẳng qua là đã kéo luật sư của nhà họ Hạ đến.

"Thật ra thì Hạ lão gia tử đã sớm có chuẩn bị." Luật sư đẩy mắt kính, đã ngoài 60, vô cùng khôn khéo: "Theo như lão gia tử đã dặn dò, nếu ông có biến cố gì, mà mọi người lại có ý muốn phân chia tài sản, 50% tài sản này là cổ phần tư nhân và cổ phần của Hạ lão thái thái toàn bộ chuyển hết cho đại tiểu thư Hạ Ly. Còn dư lại, dựa theo luật pháp tùy tôi xử lý."

Toàn trường xôn xao. Khi thấy được chữ ký mạnh mẽ của lão gia tử thì đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tây Sương Ký

Trong lúc nhất thời Hạ Ly đặc biệt nóng hàng. Nếu cái giá để cầu hôn có thể so sánh với con gái của Hoàng đế, hiện giờ nghiêm nhiên đã thành Thần phi Tiên tử rồi. Chẳng qua Tiêu Phượng Nam, không có chút động tĩnh nào, chịu thương chịu khó làm trâu làm ngựa cho nhà họ Hạ.

"Thật ra thì Hứa lão gia tử nói cũng không sai, em ở nhà họ Hạ vẫn chỉ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, còn không bằng ra ngoài thôi. Cũng tránh cho mình phiền lòng." Tiêu Phượng Nam nói như vậy.

"Anh muốn dẫn em đến nơi nào?" Hạ Ly bĩu môi: "Cho dù nhà họ Hạ còn vài căn nhà cũ khác, nhưng cũng vẫn là địa bàn của nhà họ Hạ, dẫn đi hay không đi hoàn toàn không có gì khác biệt, dù sao vẫn ở dưới mí mắt của người ta."

"Chuyển đến chỗ anh đi." Tiêu Phượng Nam nói, rất nghiêm túc: "Ít nhất không có quan hệ gì với nhà họ Hạ và nhà họ Hứa. Hơn nữa, không phải em ưa thích trách nhiệm của nhà anh sao? Mặc dù không phải là ba tầng năm tầng gì, cũng không có sân viện và vườn hoa, nhưng cũng coi như tao nhà."

"Anh nghiêm túc?" Hạ Ly nghiêng đầu, cười: "Nhưng mà, em không muốn ở cùng với lão nhân gia không thích em. Tránh cho ông thấy em thì phiền lòng."

"Ông nội cũng chỉ ở tạm nơi đó. Nhà của ông không tệ, nhưng trừ có chuyện quan trọng thì mới ra ngoài, ông thích ở một mình. Ngày đó cũng vì nghe nói em muốn đến, mới cố ý chạy về." Tiêu Phượng Nam nói vậy.

"À, vì muốn thấy em nên mới cố ý chạy về sao?" Hạ Ly đột nhiên nhớ đến lời của mẹ cô——

... ..

"Tiểu Ly, con để ý ánh mắt nhà họ Tiêu như vậy, chẳng lẽ đây là điều kiện tiên quyết để con và Tiêu Phượng Nam yêu đương kết hôn sao?" Hứa Đan Thanh suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Tuy gia thế nhà họ Tiêu không tệ, nhưng mà... Tiêu Phượng Nam nó không nuôi nổi con. Trừ khi cậu ta chịu ở rể nhà họ Hạ, nếu không mẹ đây kiên quyết phản đối."

... ..

Bị phản đối.

Tuy nhiên, dường như ông nội Tiêu Phượng Nam xem nó như việc lớn để xử lý. Hạ Ly đột nhiên cảm thấy thái độ mình đối với Tiêu Phượng Nam thật rất làm người thất vọng.

"Vậy... Em chuyển qua?" Hạ Ly cẩn thận nói, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển: "Anh sẽ không có âm mưu gì chứ?"

Tiêu Phượng Nam hung hăng gõ đầu cô: "Anh có thể làm gì? Nếu anh muốn ăn em, đã sớm ăn hết rồi! Hạ Ly thật đúng là không có lương tâm mà!"

Hạ Ly sờ đầu, buồn bã nhìn nàng một cái: "Cái gì mà Hạ Ly không có lương tâm? Nói sẽ chuyển qua mặc anh bắt nạt, mà anh còn nói em như vậy!"

Tiêu Phượng Nam cười khê: "Dựa vào câu nói này, mới nói Hạ Ly không có lương tâm."

Ngày đó Hạ Ly lập tức thu dọn hành trang nháo muốn đến nhà của Tiêu Phượng Nam, ông Hạ chỉ nói nhớ chăm sóc bản thân cẩn thận, cũng chỉ trước tiên tiêu vật cho Hạ Ly. Vân Trinh Uyển vốn không có lập trường, chẳng qua ngoan ngoãn giúp đỡ tiền chân. Vân Yên sợ hãi lắc tay Hạ Ly, nói muốn chỉ thường xuyên trở về vân vân. Hạ Ly liếc mắt qua: Đây là cái gì? Giáo phường tấu khúc ly biệt, cung nga rơi lệ à? Bà đây không phải là rơi vào nỗi khổ lấy chồng phương xa, dĩ nhiên sẽ thường xuyên trở về! Đừng nghĩ tôi không ở đây thì có thể âm mưu lừa dối tôi!

Mấy câu nói chặn đứng làm Vân Yên phần nộ dừng lại, mắt nước mắt lưng tròng nhìn cô, làm Hạ Ly vô cùng buồn bực.

May thay, sau khi dọn đến chỗ Tiêu Phượng Nam, thấy bức tường ở cổng đã có dây leo xanh mướt bò đầy, tâm trạng cô bỗng tốt hơn một chút.

Hạ Ly ở căn phía tây, cái này do chính cô chọn, nghe nói vị trí tốt như vậy sẽ đưa đến số đào hoa. Tiêu Phượng Nam cười cô, hoa đào đều là tai họa, vậy mà còn mơ mộng hão huyền.

Lò sưởi kiểu tây âm tường, nghĩ đến cách bài trí phía sau. Đèn treo hình nhánh, ghế sa lon thời Victoria, mọi thứ như hòa một thể với căn phòng thanh khiết kiểu Trung Quốc này.

"Ở đây vốn là phòng của mẹ anh." Tiêu Phượng Nam nói vậy.

Bàn gỗ cứng thời Minh, tủ gỗ Bách Bảo, rồi lại là kiểu bài biện Trung Quốc.

"Sau đó ba anh ngại không đủ văn khí, quá xa hoa, mới thêm mấy món này." Tiêu Phượng Nam tiếp tục giải thích.

"Rất thoải mái mà!" Hạ Ly nằm vật xuống chiếc giường lớn KING-SIZE của mình: "Bên ngoài 'Là đỉnh tạ ngập hương cỏ, cây xanh biếc một màu, bên trong là 'Mặt trời đỏ rực không chìm vào màu xanh thẳm, thiên nhiên yên lặng như tờ, u ám mà yên lặng!' Tiêu Phượng Nam, nhà các anh đối với sự hòa hợp vào văn học cao siêu như thế!"

"Cao siêu không thấy, nhưng dụng tâm lương khổ lại là thật." Tiêu Phượng Nam cười nói: "Không ngờ em trừ Đường thi Tống từ, vậy mà còn biết cả《Don Juan》[1]."

[1] Don Juan (một nhân vật trong tác phẩm thơ cùng tên của Lord Byron): là một nhân vật huyền thoại dân gian ở châu Âu từ thời trung cổ. Còn trong văn học và nghệ thuật lần đầu tiên cái tên này xuất hiện trong một vở kịch của nhà soạn kịch Tây Ban Nha Tirso de Molina có tên “Gã quyến rũ người Sevilla và vị khách bằng đá” (El burlador de Sevilla y convidado de piedra - The Trickster of Seville and the Stone Guest). Nội dung của vở kịch này là một câu chuyện có thực ở Sevilla thế kỷ XIV. Nguyên mẫu của nhân vật huyền thoại này là Don Juan Tenorio – một chàng trai quý tộc ở Sevilla.

Don Juan vốn là một chàng trai dũng cảm, táo bạo và có phần vô đạo đức. Chàng đã dành cả cuộc đời mình cho việc tìm kiếm những thú vui nhục dục. Tình yêu, bạo lực và những cuộc đấu táo bạo của chàng làm cả thành phố Sevilla kinh hoàng. (Tham khảo thêm: <http://chuyentinhaynhat.blogspot.com/2016/11/ong-gioang.html>)

"Có gì kỳ lạ đâu, đều do ông nội dạy dỗ! Dạy dỗ!" Hạ Ly cầm gối đầu lên nện vào người anh: "Anh có thể đọc thơ Don Juan không, Tiêu tài tử?"

"Con gái bây giờ, đọc thơ đã không lừa gạt được rồi." Tiêu Phượng Nam cười nhạt nói: "Em phải nghe đoạn đó?"

"Chỉ cần đoạn đó!" Hạ Ly cười bí hiểm.

Tiêu Phượng Nam ngồi xuống giường lớn của cô:

... ..

Rái cá biển không có sâu lo, cũng không yêu cầu thề ước,

Bản thân cũng không thề, bởi vì nàng chưa từng nghe qua

Một thiếu nữ chung tình sẽ bị người lừa gạt,

Hoặc phải can đảm hứa hẹn mới có thể hòa hợp;

Nàng tình khiết lại ngu ngốc như một chú chim nhỏ,

Đang khoái hoạt bay cùng bạn lữ của mình,

Chưa bao giờ từng nghĩ sẽ thay lòng,

Cho nên không hề nhắc đến một chữ trung trinh.

Nàng yêu, cũng được người yêu thương tha thiết; nàng tôn sùng,

Cũng được người sùng bái: Đó là thiên tính của tự nhiên,

Để cho linh hồn nồng nhiệt quện vào lẫn nhau,

Nếu linh hồn có thể chết, nó đã chết cùng nồng say

Nhưng thần trí bọn họ lại dần thanh tỉnh,

Chẳng qua khiến tình cảm bị đốt cháy, thêm một lần chìm sâu;

Rái cá biển dán vào ngực chàng,

Dường như nó cũng đã không thể tách khỏi nhịp đập của chính mình. [2]

[2] Trích trong tập thơ ‘Don Juan’ – Lord Byron, mình không tìm thấy bản dịch nên tự dịch luôn vì thế nó không hay cho lắm. Nếu bạn nào biết bản dịch thì có thể chia sẻ cho mình với nha ^^

... ..

"Oa! Thật sự đọc được, em nhất được bảo bối rồi!" Hạ Ly bỏ qua, từ phía sau ôm lấy anh: "Tiêu Phượng Nam, còn có gì anh không biết không, thừa dịp bây giờ em còn chưa đồ gục, mau nói cho em biết!"

"Anh chẳng biết gì cả." Anh quay đầu lại ôm lấy cô, thuận thế ngã xuống giường: "Anh chẳng biết gì hết, nhưng vì em cái gì cũng có thể học."

"Ha ha. Đến tốt cùng anh từng có bao nhiêu bạn gái rồi? Nói thế, vậy mà một chút xíu cũng không đồ mặt nha!" Hạ Ly tránh né nụ hôn trên cổ của anh, nhột nên cười khanh khách.

"Anh yêu em, em biết tâm ý của anh, chẳng qua không muốn thừa nhận mà thôi." Cánh tay Tiêu Phượng Nam chống lên tạo khoảng cách với cô: "Em chưa bao giờ chịu nói thích anh."

"Em..." Hạ Ly sững một chút, cuối cùng vẫn không nói ra.

"Anh chờ em." Tiêu Phượng Nam nói, đưa lưng về phía cô: "Hạ Ly, em cũng không phải là người tùy tiện trong tình cảm. Hoặc có lẽ sẽ dễ dàng nói ra từ thích kia, nhưng, em hiểu anh có ý gì."

"Em hiểu..." Hạ Ly gật đầu: "Em biết."

Ở nơi đây, thật ra thì có vài phần cảm giác đình viện thật sâu. Hạ Ly khoác áo đơn, trong nắng hoàng hôn lại có chút lạnh. Tiêu Phượng Nam đã 'bán mình' cho nhà họ Hạ, bởi vì có trâu ngựa này, ông Hạ thanh nhàn hơn, chỉ còn lại anh ngày đêm canh giữ. Mặc dù rất được tín nhiệm, nhưng sau lưng sự tín nhiệm chính là trách nhiệm bận rộn không thôi. Bọn họ ăn mòn tiểu bối không có địa vị không có đãi phía sau này ở giới kinh doanh, vô cùng nghiền ép.

"Không thể cho nó có cơ hội bắt nạt tiểu Ly!" Hạ lão gia tử thoát khỏi nguy hiểm mỗi lần tình lại sẽ nhấn mạnh một lần.

Hạ Ly sờ mồ hôi trên cánh tay, cởi áo khoác xuống, chỉ mặc một bộ váy mỏng.

Tiêu Phượng Nam còn chưa trở về. Có lẽ lại đang làm thêm giờ.

Đêm hè, bóng trăng loang lổ ở ngọn cây, bóng cây chập chờn như một con quái thú đáng nghĩ, đánh về phía cô. Hạ Ly không sợ quái thú, cô chỉ sợ nhà họ Hạ phân tranh không ngừng nghỉ. Một chút xíu tiền tài mà thôi, người người tranh bẽ đầu chảy máu, một chút đường lui cũng không chừa lại cho mình. Tội gì chứ?

Người mình hất bát nước dơ vào người của mình, làm đến quên trời đất. Bọn họ nghĩ cô không biết nguồn gốc của những thứ tin tức kia, buồn cười! Một chú nhỏ thôi, vậy mà dám dùng cách thức nham hiểm này với cháu gái. Đào móc ra được một người rồi, nhưng sau lưng không biết còn bao nhiêu nữa!

Vân Trinh Uyển đối với việc chia tài sản, bây giờ còn chưa tỏ rõ thái độ. Tóm lại bất kể như thế nào cũng sẽ có một phần của bà ta, dù sao bà ta cũng gả cho ba của Hạ Ly, xem như là người nhà họ Hạ rồi. Nhưng mà, Vân Yên thì sao? Dựa theo quy củ nhà họ Hạ, người khác họ chắc chắn sẽ không lấy được một phần nào. Mẹ cô ta vừa không sinh thêm con, còn cô ta chỉ là một người khác họ.

Kết quả như thế, Vân Trinh Uyển sẽ không thêm đề ý sao? Khó đấy!

Nghĩ như vậy, Hạ Ly lại phiền não. Người đàn bà Vân Trinh Uyển này chính là khắc tinh của nhà họ Hạ bọn họ!

Điện thoại vang lên, có lẽ là Tiêu Phượng Nam báo với cô tối nay sẽ không trở về? Hạ Ly chà xát cánh tay hơi lạnh, móc điện thoại ra nghe.

"Đã trễ thế này, không về cũng không nói sớm được à!" Hạ Ly oán trách, nghiêm nhiên là giọng nói của một thiếu nữ khuê phòng.

"Hạ Ly, là anh." Không phải là giọng của Tiêu Phượng Nam. Hạ Ly siết chặt điện thoại, lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 27

Editor: Gà

"Xin lỗi, tôi không muốn nhận điện thoại của anh." Hạ Ly chuẩn bị cắt đứt, lại kinh hãi vì giọng nói nghiêm nghị của đối phương mà do dự: "Hôm đó tại sao không đến gặp anh?"

Hạ Ly cười lạnh: "Tại sao tôi phải gặp anh? Anh Kỳ, ngay từ lúc chúng ta chia tay hai năm trước đã xong rồi. Anh có tư cách gì bảo tôi đến là phải đến?"

"Bây giờ không phải lúc bốc đồng. Hạ Ly, em tới đây. Anh ở đó chờ em!" Giọng nói của người đàn ông vẫn lộ rõ sự ra lệnh, Hạ Ly nghe xong thấy khó chịu: "Cút đi! Kỳ Giang Xuyên, tôi không đi, anh tìm người giết tôi sao?"

"Em không phân rõ phải trái." Lời nói của anh ta lạnh như băng: "Anh ở đây chờ em."

"Waiting!" Theo thói quen Hạ Ly ném điện thoại xuống đất, lồng ngực vẫn còn phập phồng.

Kỳ Giang Xuyên, cuối cùng anh ta vẫn tìm tới.

Hạ Ly cảnh giác nghiêng tai lắng nghe, dường như có tiếng vang từ cánh cửa lớn màu đỏ sẫm. Cô lui về sau một bước, cắn môi: Ặc... Anh ta sẽ không tìm đến tận nhà Tiêu Phượng Nam chứ?

Tiếng bước chân, còn có tiếng chị cả.

Tiêu Phượng Nam trở về. Hạ Ly thở phào nhẹ nhõm, đi ra ngoài đón.

"Sao vậy?" Đã trở về mới về, cô sớm đoán được anh đi hỗ trợ những việc xã giao chẳng ra sao cả kia. Trên người Tiêu Phượng Nam đều là mùi rượu, đáng vẻ không chặt vật, giọng nói dứt khoát, ánh mắt cũng không giống như đã uống say. Vậy mà vừa nói ra đã có cảm giác anh không tỉnh táo rồi.

"Em muốn đi đâu vậy?" Anh hỏi cô, hoài nghi nhìn quần áo và tóc cô.

"Không đi đâu cả!" Hạ Ly giúp chị cả kéo anh trở về phòng. Người lớn nhà họ Tiêu đơn chiếc, chỉ có chị cả kiêm quản gia nấu cơm coi sóc.

"Không đi đâu mà trang điểm đẹp như vậy à?" Tiêu Phượng Nam nói tiếp.

Hạ Ly đã cảm thấy buồn cười, người uống rượu, nói chuyện đặc biệt nhiều, cũng vô cùng ngây thơ. Ngây thơ đáng yêu. Tâm trạng mới vừa bị Kỳ Giang Xuyên làm rối tinh rối mù đã bắt đầu tốt trở lại.

"Trời sinh em lớn lên như vậy, chẳng lẽ anh muốn em đi hũy dung à?" Kéo anh, lúc này Hạ Ly mới thấy anh nặng. Bản chất giữa đàn ông và phụ nữ luôn có sự khác biệt.

Cho dù Tiêu Phượng Nam trông hơi gầy, nhưng thực tế so với Hạ Ly, thậm chí so với người đàn ông bình thường rắn chắc hơn nhiều. Đây chính là cái gọi là ngộ nhận, trời cao đối đãi với Tiêu Phượng Nam thật không keo kiệt chút nào.

"Em không muốn ra ngoài vậy sao còn ăn mặc như thế?" Tiêu Phượng Nam quăn một lọn tóc của cô: "Sáng óng ánh, bôi gì vậy?"

"Anh..." Hạ Ly bị tính cố chấp trẻ con của anh chọc cười: "Kem dưỡng ẩm tinh chất protein! Hải lòng chưa?"

"Ồ... Thật sự không ra ngoài?" Tiêu Phượng Nam thuận thế ôm lấy eo cô, không để ý đến sự tồn tại của chị cả: "Không muốn ra ngoài."

"Em nói không đi là không đi!" Hạ Ly hơi khó xử, bởi vì đã tắm rồi, quần áo khá mỏng. Cái ôm này của anh dường như dán sát vào cơ thể cô. Chị cả ho khan, vừa bưng trà giải rượu lên, vừa chuẩn bị đi lấy sữa tươi.

"Em theo anh đi..." Anh nói đến đây thì ra vẻ bốc đồng, vẻ mặt cũng thể hiện sự nghiêm túc. Hạ Ly không nhịn được bật cười lên. Nhưng mà, cô cười không đúng lúc.

Tiêu Phượng Nam đề trên người cô, mùi rượu phả vào mặt, cổ và ngực cô: "Sau này em đừng ăn mặc lóng lánh như vậy được không? Hạ Ly..."

Hạ Ly hốt hoảng tránh khỏi anh: "Chỗ nào lóng lánh?"

"Là vậy đó... Em chính là như vậy mà." Anh còn dùng vẻ mặt nghiêm chỉnh làm nũng: "Em khiến anh có cảm giác rất không an toàn. Hạ Ly, em không thể bắt nạt anh thế được!"

"Được rồi được rồi! Uống say rồi, mau ngủ đi!" Hạ Ly đẩy bàn tay anh đang đặt trên vai mình ra: "Ba em uống say luôn thích nói nhiều, không ngờ anh cũng thế. Đáng ghét chết được, tại sao có nhiều buổi xã giao như vậy! Rõ ràng đã nói với những lão già kia rằng không được đưa anh đi xã giao rồi mà!"

Hơn nữa...

Có lẽ vì dựa quá gần, Hạ Ly nhạy cảm ngửi thấy được một mùi nước hoa diêm dúa, trộn lẫn vào mùi rượu, không khí vô cùng kỳ dị. Cô quay đầu đi chỗ khác tránh khỏi sự tập kích của cái mùi này.

"Hạ Ly..." Tiêu Phượng Nam thuận tay ôm lấy eo cô: "Em ngủ với anh đi!"

"..." Hạ Ly im lặng nhìn tên say rượu, nhận lấy sữa tươi chị cả bưng đến: "Này, uống nhanh rồi đi ngủ nữa! Nhõng với chả nhõo!"

"Không uống!" Tiêu Phượng Nam từ chối, nghiêng đầu xoay vào trong, để lại cho Hạ Ly một cái lưng xinh đẹp.

"Không uống hả." Hạ Ly bĩu môi. Chưa từng thấy cái kiểu cách này, cô tự mình bưng đến giường, anh lại còn nói không uống! Thôi, không uống thì

không uống vậy. Hạ Ly thầm nghĩ: Hơn nửa đêm nói nhảm với gã say rượu, mình không có lá gan lớn như thế!

Có lẽ do nghe được tiếng sột soạt phía sau, Tiêu Phượng Nam nâng tay phải lên che kín ánh mắt, ngáp một cái, giọng nói đau khổ: "Em đừng đi, nói chuyện với anh nha!"

Hạ Ly ngồi cách xa anh, uống một hóp sữa tươi: "Được rồi, em không đi. Họ Tiêu kia anh mà còn lằng nhằng thì anh nhất định phải chết!"

Tiêu Phượng Nam nằm trên giường, gối đầu lên cánh tay mình, mỉm cười nhìn thẳng cô. Hallelujah! Nếu đây không phải là hấp dẫn, thì cái gì mới gọi là hấp dẫn? Giờ phút này Hạ Ly đã quên sạch sẽ lời dặn của Kỳ Giang Xuyên, cũng quên luôn câu uy hiếp 'Em nhất định phải chết' kia. Chỉ cần môi dưới nhìn anh, đầu óc hơi hỗn loạn.

"Khụ..." Hạ Ly hắng giọng: "Sao trễ vậy mới về? Sao anh không từ chối mấy thứ xã giao nhảm chán đó?"

"Sao có thể từ chối. Ông Hạ dẫn anh theo, rồi sớm về nhà. Nếu anh cũng nửa đường chạy trốn, vậy sao được?" Tiêu Phượng Nam nói năng rõ ràng: "Anh cũng muốn trở về với em sớm một chút, nhưng mấy ông già nhà em thật lợi hại, một chút thời gian thờ đốc cũng không cho. Hạ Ly... Anh thật sự rất khổ."

Quả nhiên là đám lão già đó! Lúc đẩy trách nhiệm còn đường hoàng hơn so với bất cứ ai khác! Hạ Ly bĩu môi, vẻ mặt ửng đỏ. Anh cũng muốn trở về với em sớm một chút... Cô là gì của anh chứ?

"Em biết. Em bảo đám sau này bọn họ sẽ không dám dằn vò anh như vậy nữa đâu." Hạ Ly nói rồi lập tức tìm điện thoại, mới nhớ ra vừa nãy điện thoại đã bị cô ném vỡ ở phòng ngoài. Rồi không khỏi nhớ lại Kỳ Giang Xuyên, tâm trạng lại thối nát.

"Hôm nay ở hội trường, đụng phải Hứa Lâm Tranh áo gấm về làng. Vẫn là một nhân tài, chỉ tiếc cô đơn chiếc bóng." Tiêu Phượng Nam nói: "Nhớ hôm đó Hứa thiếu gia và Vân tiểu thư một đường từ hội trường đi đến, tiện tay làm choáng váng một đám người. Hôm nay không còn phong quang nữa, cho nên tinh thần có vẻ cũng suy sụp."

"Anh nói với em những thứ này, là có ý gì?" Hạ Ly bắt đầu hoài nghi anh thật sự không hề say.

"Không có ý gì... Dạ dầy anh đau quá." Tiêu Phượng Nam nghiêm trang nói: "Cho anh trà đi."

Hạ Ly nén giận bưng trà cho anh.

Bởi vì chị cả nhìn ra bản thân ở đây khá 'bất tiện', nên đã sớm bỏ lại hai người đi ngủ. Trong đêm hè yên tĩnh, anh uống trà từ tay cô, uống sạch sẽ xong thuận thế dựa vào đùi cô: "Nhưế đầu."

"Anh nơi nào chả nhưế! Ăn đòn phát là xong!" Hạ Ly dịch đầu của anh từ trên đùi xuống: "Trà đã uống, nói cũng xong. Nhanh đi ngủ! Ngày mai còn có chuyện của ngày mai đây!"

"Anh muốn làm em "

... Hạ Ly biến thành trạng thái cương thi.

Có lẽ trời sinh tính Tiêu Phượng Nam thích hù người. Lúc thú tội là như thế, nửa đêm leo tường cũng như thế, hiện giờ vẫn như thế.

Mồ hôi đen đầy đầu, cô ép mình nghĩ rằng: Thằng nhóc này uống say uống say uống say... Đàn ông đều là sinh vật có nửa người dưới kỳ dị, com no rồi nghĩ dâm dục com no rồi cứ nghĩ dâm dục... Vậy mà niệm kinh như thế hoàn toàn không có hiệu quả ——

"Khi đó em cũng phát sáng như thế này, ngay cả nhìn đã lâu mà mắt anh cũng không chịu nổi. Hôm nay đã ở cùng một chỗ, anh nghĩ mình đã cảm thấy đủ —— nhưng anh muốn làm em, anh muốn cởi quần áo của em ra, anh muốn thấy em ngâm nga ở phía dưới anh..." Anh nói xong, tay đã leo lên vai cô vuốt ve. Đầu vai nhẵn mịn như ngà voi càng thêm kích thích dục vọng của anh, ánh mắt anh cũng lạnh lạnh, nhào qua cắn.

"Tiêu Phượng Nam anh ——" Hạ Ly hiểu đánh nhau với kẻ say rượu thì không đáng chút nào, cô dờ khóc dờ cười. Nói ra lời như vậy, anh cũng xem là si tình rồi... Nhưng hình như chỉ si tình với cơ thể cô mà thôi: "Này này, nhanh lên xuống đi. Cần thận em thiên anh!"

"Anh yêu em..." Anh nói, ánh mắt vẫn lạnh lạnh. Ngoài thứ tự lời nói quá kỳ lạ, phát âm hơi khác thường, ý nghĩ vô cùng quái lạ ra, Tiêu Phượng Nam trông có vẻ rất tỉnh táo. Nếu không tại sao anh không ôm chị cả nói em yêu chị?

"Yêu đi yêu đi." Hạ Ly cười khan đẩy anh ra: "Từ từ nằm mơ đi, không quấy rầy anh nữa."

"Không phải em nói sẽ không ra ngoài sao?" Lúc Hạ Ly nghĩ anh đã ngủ rồi, cô đang muốn rời đi, đột nhiên Tiêu Phượng Nam lại thốt ra một câu.

"Con mẹ nó chứ đi, sao hôm nay anh dính người thế hả!" Hạ Ly hơi mệt mỏi đáp trả. Cô thật sự muốn đi ngủ, nhìn đồng hồ quả lắc trong phòng ngủ của anh, đã hai giờ rồi.

Dường như bị cô gây sốc, Tiêu Phượng Nam không nói gì thêm. Anh nằm hướng mặt vào trong, không thấy được vẻ mặt. Hạ Ly thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa giúp anh.

Lúc nghe thấy tiếng đóng cửa của cô thì Tiêu Phượng Nam khẽ buông tiếng thở dài như siết chặt trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kỳ Giang Xuyên

Editor: Gà

Bởi vì đêm qua ngủ trễ, hôm sau Hạ Ly thức hơi muộn một chút. Vậy mà Tiêu Phượng Nam say bết nhè đã sớm đi làm, làm trâu làm ngựa làm liên tục. Chị cả chuẩn bị thức ăn rất không hợp khẩu vị cô, Hạ Ly vì lễ phép cũng không nói gì. Chẳng qua gọi điện thoại cho bạn thân hẹn buổi trưa gặp.

"Phụ nữ sống chung rồi, quả nhiên tinh thần toả sáng..." Câu nói đầu tiên khi gặp mặt, Lâm Oánh đã nói như thế.

Hạ Ly liếc mắt qua: "Là ở cùng một ngôi nhà không tính là quá chật chội, không cùng phòng! Xin! Đừng! Giúp tớ chế tạo thêm tin đồn! Nữa!"

"Ai da, nói một chút thôi mà, biết nguyên tắc của cậu rồi." Lâm Oánh rất vui vẻ: "Này, cậu dạy tớ chiêu đó thật sự có tác dụng đấy! Kể từ khi tớ trồng một gốc hoa đào ở trong phòng, Trình Ngôn bắt đầu tìm tớ nói chuyện. Mặc dù chẳng qua cũng chỉ giúp anh ta in mấy thứ tạp nham... Bảo bối tiểu Ly, cậu thật thần kỳ!"

Hạ Ly gật đầu: "Tớ thần kỳ lắm nhé!"

"Sao rồi, có vẻ như tình trạng không tốt." Lâm Oánh sờ trán cô: "Không phải vì không thể nhào tới một thân thể tốt đẹp thế kia mà cảm thấy tiếc nuối hả? Không quan trọng, lui về phía sau là có cơ hội rồi!"

"Cậu cho rằng tớ là cậu à?" Hạ Ly vung tay cô ấy ra.

Cho dù là bạn thân với Lâm Oánh, cô cũng sẽ không hoàn toàn kể hết tâm sự ra. Kỳ Giang Xuyên, là một người mà bọn họ không biết, hơn nữa cô có lòng tin để cả đời bọn họ cũng không biết cô và anh ta có dây mơ rễ má gì!

"Thật đáng tiếc, các cậu ở cùng một chỗ vậy mà thật sự không xảy ra chuyện gì! Hơn nữa Tiêu Phượng Nam còn uống say... Đáng thương quá!" Lâm Oánh ra về tiếc hận khiến Hạ Ly buồn cười: "Cậu cảm thấy tốt thì lấy chơi đi! Chị em như tay chân, đàn ông như quần áo."

"Nói nhảm, nếu tớ lấy được, tuyệt sẽ không để người đàn ông như vậy bị hủy trong tay cậu!" Lâm Oánh nói xong, miệng nhỏ ăn kem: "Tớ thấy anh ta đã hết lòng hết dạ với cậu! Cứ ổn định như vậy không tốt sao?"

"Tớ còn muốn còn muốn mà!" Hạ Ly mỉm cười.

Cứ ổn định như vậy! Chính cô không có gì, tóm lại không thể ở chung một chỗ với người mình thích, hay ở chung một chỗ với người thích mình cũng vậy thôi. Nhưng mà, hôn sự này cho dù trường bối nhà họ Hứa miễn cưỡng đồng ý, còn có thật nhiều cái không chắc chắn bị kẹt ở phía trước! Nào có đơn giản thế?

"Tiểu Ly, từ lúc đầu điện thoại cậu vẫn reo kìa, sao không nhận?" Lâm Oánh nói.

Hạ Ly mỉm môi móm điện thoại mới mua buổi sáng ra, nhìn số một chút: Hoàn toàn xa lạ. Cô chưa từng điện thoại cho người xa lạ nào, đối với việc riêng tư thì cực kỳ thận trọng. Chó săn vô khổng bắt nhập [1] cũng không biết phương thức liên lạc của cô. Nhưng mà... Dãy số xa lạ gọi vào điện thoại cô, không thể không nói do người quen cố ý.

[1] vô khổng bắt nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu).

"Xin chào. Tôi là Hạ Ly." Cô thử nói.

"Anh đã chờ em một đêm."

Là Kỳ Giang Xuyên.

Hạ Ly hít một hơi thật sâu: "Anh Kỳ, nếu nhất định có lời muốn nói với tôi, tôi nghĩ rằng trên điện thoại cũng có thể nói rõ ràng, cần gì cứ phải gặp mặt chứ? Lúc chúng ta chia tay cũng không vui, cho nên tôi muốn tận lực tránh sự lúng túng, anh Kỳ xin lỗi, tôi đang ăn cơm với bạn, bái bai!"

"Hạ Ly!" Đối phương không chịu buông tha: "Đừng đùa với anh. Có một số việc không thể nói trên điện thoại, em hiểu mà."

"Tôi không hiểu! Cho xin đi, tôi chán ghét anh, tôi không muốn gặp anh!" Hạ Ly không có phong độ cúp điện thoại: "Lâm Oánh hôm nay tớ không thoải mái, đi trước."

"Ặc... Được rồi."

Tay Hạ Ly nắm điện thoại rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Người đàn ông như con ác mộng đó lúc nào thì mới có thể trở thành quá khứ? Cô đi nhanh, vội vàng chạy tới ‘nơi ấy’ mà anh ta ‘đang chờ em ở đó’.

‘Nơi ấy’ là một quán cà phê xinh xắn, ở khu vực bình thường, trang hoàng không xa hoa mấy. Có ánh nắng ấm áp trải dài chiếu qua cửa sổ sát đất, rải đầy cả quán. Góc tây nam có chiếc dương cầm màu đen, thường chơi nhạc của Bach, âm áp và thoải mái. Mỗi một cái bàn được trang trí hoa tươi, vậy mà... Mỗi bàn đều có một người ngồi nhìn như đang hưởng thụ cuộc sống nhưng thực ra đang bảo vệ sự an toàn của Kỳ tiên sinh. Kỳ tiên sinh không tâm thương chút nào ngồi trong góc nhỏ của quán.

Hạ Ly hít một hơi thật sâu.

"Tôi đã tới. Có gì, nói đi."

Kỳ tiên sinh ngẩng đầu lên từ trong một xấp văn kiện—— anh ta rất tuấn tú. Đường nét gương mặt rõ ràng, ánh mắt gọn gàng linh hoạt, sống mũi cao nghiêm túc, mặt không biểu cảm nói với cô: "Ngồi đi." Anh ta cũng không hỏi cô muốn uống gì, mà gọi luôn capuccino. Hạ Ly lạnh lùng nhìn, khi waiter cung kính bưng lên thì cô gờ tay đánh rớt.

Kỳ Giang Xuyên vẫn ra vẻ cứng đờ, khẽ gật đầu với waiter.

Ly thứ hai...

Ly thứ ba...

Cô không thể nào đập chết toàn bộ tiền của anh ta ở đây, nhưng anh ta có thể làm hao mòn tính tình của cô. Cho đến khi cô nhàm chán phát tay mới thôi, anh ta biết cô sẽ thỏa hiệp.

Kỳ Giang Xuyên đúng thật rất nhẫn nại, thậm chí so với Tiêu Phượng Nam đối với Hạ Ly còn nhẫn nại hơn.

Người đàn ông này lạnh như băng, ý chí kiên cường, bất cận nhân tình [2], nhưng anh ta vẫn rất khoan dung với Hạ Ly.

[2] bất cận nhân tình: không để ý đến quan hệ tình cảm

"Anh có bệnh à! Thích người đến quán của anh đập phá, cần gì cứ phải tìm tôi?" Hạ Ly quả nhiên nhàm chán, không hề để ý đến ly cà phê tản ra hơi thở ‘cô gái nhỏ’ mà Hạ Ly ghét kia nữa. Không nhìn không nhìn không nhìn...

"Anh nhớ trước đây em rất thích." Giọng nói Kỳ Giang Xuyên cứng nhắc.

Hạ Ly khịt mũi: "Đã không thích từ lâu rồi! Anh nói thời thiếu nữ trước kia của tôi, đi mẹ nó rồi!"

"Hạ Ly!" Kỳ Giang Xuyên nhú mày: "Em càng ngày càng không biết kiểm chế, không trách được cứ liên tục lên báo."

"Vậy thì sao?" Hạ Ly khinh bỉ nhìn anh ta: "Anh tới tìm tôi chính vì muốn trách móc tôi sao? Anh Kỳ à, bây giờ anh đã không còn tư cách quan tâm rồi!"

Kỳ Giang Xuyên im lặng một chút, nói: "Đúng vậy, đối với chuyện của em, anh không có tư cách. Đối với nhà họ Hạ thì sao?"

"Anh có ý gì!" Hạ Ly gần như xông lên từ chỗ ngồi: "Kỳ Giang Xuyên, anh đừng nói với tôi, người bỏ tiền tập kích ông nội tôi chính là anh!"

"Hạ Ly!" Kỳ tiên sinh nâng âm điệu lên. Hạ Ly nhạy cảm nhận ra được sau lưng có âm thanh sột soạt vươn tay vào trong túi áo của những tên lâu la kia, da đầu tê dại: "Làm gì! Muốn giết tôi hả?"

"Em ngồi đi." Kỳ Giang Xuyên hơi gật đầu: "Ăn cơm trước đi."

Hạ Ly giận dữ ngồi xuống, kéo khăn trải bàn tròn màu vàng nhạt, làm hồng hoa văn của nó, trong lòng cô sẽ vui lên một chút. Kỳ Giang Xuyên ra hiệu bảo thu lại xấp văn kiện này của anh ta, tự mình châm thuốc.

"Tất đi!" Hạ Ly hung tợn nói.

Anh ta nghe lời tắt thuốc lá, còn dùng ánh mắt việc không liên quan đến mình nhìn cô, nhìn một chút nhưng lại rút đầy thâm tình: "Không phải người của anh. Em có cần, anh giúp em điều tra."

"Tôi cần người của anh bảo đảm, sẽ không có hành động gì với nhà họ Hạ!" Hạ Ly siết nắm đấm cười lạnh: "Anh Kỳ à, không phải các anh nói lời giử lời sao?"

"Bọn anh không phải là xã hội đen."

"Anh bảo đảm?"

"Anh bảo đảm!"

Hạ Ly vẫn cười lạnh, nhưng mà đã vênh ngón út uống cà phê rồi. Kỳ Giang Xuyên là loại đàn ông cô không muốn trêu vào, vậy mà hết lần này tới lần khác anh ta cứ muốn theo đuổi cái loại cảm giác đầu lìa ngó ý còn vưon tơ lòng này? Ha!

"Hạ Ly, cẩn thận với những người đàn ông ở bên cạnh em." Anh ta đột nhiên nói: "Đặc biệt là Tiêu Phượng Nam."

"Anh điều tra tôi?" Cô không quan tâm nói: "Theo ý của anh, ai cũng không trong sạch bằng anh! Thật ra thì anh mới là người không thanh bạch nhất đấy!"

Kỳ Giang Xuyên mím chặt đôi môi: "Em vẫn đang để ý chuyện anh ngồi tù."

"Không dám không dám." Hạ Ly phát tay, như đuổi ruồi nói: "Huống chi ngài không phải là đã sớm tính toán xong hết rồi sao, trước khi ngồi tù chúng ta gọn gàng chia tay? Kỳ Giang Xuyên, tôi thật bội phục việc giang nghĩa khí của anh đấy! So, chẳng muốn nói nữa!"

"Được rồi, ăn cơm đi." Kỳ Giang Xuyên nói.

Thức ăn là từ nhà anh ta đưa tới, dọn lên ở quán cà phê.

"Vừa rồi anh nhắc tới Tiêu Phượng Nam, anh ấy làm sao?" Hạ Ly giọng cao chiếc đĩa lên.

"Anh ta có kể chuyện của cha mẹ cho em biết không." Kỳ Giang Xuyên nói: "Anh ta còn nhỏ đã theo ông nội, ăn nhờ ở đậu."

"Anh nói Tiêu Phượng Nam không xứng với tôi?" Hạ Ly 'phì' cười: "Đây là lời tôi không muốn nghe nhất hiện giờ. Cho nên xin cảm miệng đi."

"Anh không nhìn vào xuất thân." Kỳ Giang Xuyên bình tĩnh nói: "Nhưng quả thật anh ta không xứng với em. Tâm tư của người đàn ông này không đơn thuần. Lúc anh ta mười lăm tuổi cha mẹ đã song song qua đời, để lại cho anh ta khối tài sản kèch xù, nhưng tiền đó lại không sạch sẽ. Trước mắt anh ta làm đủ việc để ở cùng em, không thể không hoài nghi."

"Được rồi, anh nói vậy... Ai xứng với tôi?" Hạ Ly cười lạnh ném chiếc đĩa: "Anh à?"

Kỳ Giang Xuyên không nói, nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài. Trong tiếng dương cầm du dương vang lên những bản nhạc thần thánh của Bach, ánh mặt trời rọi vào quán cà phê cũng vậy vào người Hạ Ly, không nóng, nhưng tỏa sáng lấp lánh. Hạ Ly len lén nuốt nước mắt nơi khóe mắt trở về.

"Ăn cơm đi." Anh ta nói.

"Cha mẹ Tiêu Phượng Nam chết thế nào, có lẽ anh biết sơ sơ nhỉ?" Hạ Ly cười khan.

Kỳ Giang Xuyên im lặng một chút, từ từ nói: "Loạn súng bắn chết."

Hạ Ly cắn môi dưới: "Làm loại chuyện đó, có phải sẽ bị bán rẻ, hoặc bị theo dõi thật lâu không? Tiêu Phượng Nam anh ấy..." Hạ Ly muốn hỏi là: Tiêu Phượng Nam sẽ không dính dáng gì đến loại buôn bán phi pháp đó chứ. Nhưng cô không hỏi ra miệng, cô không thể ra về cô không tin tưởng anh ấy trước mặt 'người ngoài'.

"Đây chính là lo lắng của anh."

Một sự im lặng tĩnh mịch.

"Hạ Ly, cắt đứt với người đàn ông tên Liễu Nghiêu luôn đi." Anh ta đột nhiên nói.

"Thế nào?" Hạ Ly hoài nghi nhìn anh ta.

Anh ta và cô quen nhau năm năm trước, hai năm trước chia tay, cho dù ở chung một chỗ tương đối lâu. Hạ Ly cũng không ghét anh ta, hơn nữa lúc mới quen cũng biết việc kinh doanh của anh ta cũng không phải là thứ mà nhà họ Hạ của cô có thể tiếp nhận. Lúc bọn họ ở cùng nhau, tuy Kỳ Giang Xuyên vẫn lạnh như băng, kiên quyết, hay ra lệnh, nhưng cô cảm giác được anh ta thật sự quan tâm cô.

Hai năm trước, đêm trước khi anh ta đi tù, đã đoạn tuyệt sạch sẽ với Hạ Ly. Hơn nữa còn lấy cách thức vô cùng máu chó kết thúc đoạn tình yêu này: Anh ta tìm phụ nữ, ở quán cà phê mang danh nghĩa này của anh ta, ở trước mặt cô...

Thật ra thì ngay từ lúc anh ta bị bỏ tù ngày thứ hai, Hạ Ly đã biết màn chia tay đó là một vở kịch. Người đàn ông này nghĩ mình là Tiết Bình Quý, nhưng Hạ Ly cô không phải là Vương Bảo Xuyên [3]! Nếu ban đầu vì không muốn làm chậm trễ người ta nên mới chia tay, thì hôm nay cũng không nên ba lần bốn lượt nói xấu bạn trai của người ta! Đây không phải là đàn ông!

[3] Tiết Bình Quý và Vương Bảo Xuyên: Vương Bảo Xuyên là một trong những mỹ nữ Trung Quốc, vốn là con út trong nhà tể tướng Vương Doãn. Bảo Xuyên không chỉ là thiên kim tiểu thư xinh đẹp mà còn là một cô gái rất thông minh. Một lần, mỹ nữ Vương Bảo Xuyên tình cờ gặp một thư sinh nghèo tên là Tiết Bình Quý và đem lòng yêu chàng thanh niên nghèo này. Biết rằng, nếu nói ý định lấy Tiết Bình Quý, cha mình sẽ không đồng ý nên Bảo Xuyên đã đề nghị với cha mình cho mình dùng hình thức ném tú cầu để chọn chồng.

Kết quả là quả tú cầu được Bảo Xuyên ném thẳng vào tay của chàng thư sinh nghèo họ Tiết. Theo quy định, Bảo Xuyên sẽ được gả cho Tiết Bình Quý. Tuy nhiên, Vương Doãn sau khi biết thân phận nghèo khổ của Tiết thì nhất định không đồng ý. Bảo Xuyên cũng không nghe theo lời cha, nhất định đòi lấy cho được Tiết Bình Quý vì đó là người chồng trời đã định đoạt cho cô.

Tuy nhiên, bên nhau chưa được bao lâu thì Tiết được lệnh nhập ngũ. Suốt 18 năm sau đó, mặc dù không nhận được bất cứ tin tức nào của chồng, song Bảo Xuyên vẫn một mực tảo tần chăm sóc mẹ già, chờ đợi ngày chồng trở về.

Mười tám năm sau, Tiết Bình Quý nhờ lập được công trạng lớn, được phong làm quan to trong triều đình. Tưởng chừng ông trời có mắt, cuối cùng đã để cho hai người được đoàn tụ. Thế nhưng, chỉ 18 ngày sau khi hai người gặp lại, Tiết Bình Quý bạo bệnh qua đời. Sau 18 năm chờ đợi dang dở, hạnh phúc của Bảo Xuyên chỉ vồn vện 18 ngày và cô quay trở lại cuộc sống lẻ bóng một mình. (Nguồn: <https://kienthuc.net.vn>)

"Lúc 13 tuổi em bị bắt cóc, trước đây em đã từng đề cập với anh." Kỳ Giang Xuyên nói: "Anh đã điều tra, bên trong chuyện này không rõ ràng lắm."

"Quý cả bên trong!" Hạ Ly liếc mắt.

"Sai những tên côn đồ kia tập kích em, chính là Liễu Nghiêu. Khoan đã, em không cần vội. Hạ Ly, lời của anh em hiểu rõ, không nắm chắc sẽ không nói lung tung."

"Đối với anh ấy có ích lợi gì!" Hạ Ly trừng mắt, thế giới này dường như cũng có lúc hoa lá cành... Trước kia cô chỉ biết là kiểu người gì cũng có quá khứ, kiểu người gì cũng có mục đích, nhưng không ngờ người đàn ông như Liễu Nghiêu, vậy mà cũng dám xài chiêu với cô! Vì trông cô quá ngu xuẩn sao?

"Anh hùng cứu mỹ nhân." Kỳ Giang Xuyên nói: "Nhưng đồng bọn của cậu ta phản bội cậu ta, bọn họ thích Hạ tiểu thư xinh đẹp và khoản tiền chuộc không lồ hơn."

"Anh tìm được người của bọn họ?"

"Ừ."

Như vậy... Có thể hoàn toàn xác nhận rồi?

"Kỳ Giang Xuyên... Anh đã quan tâm tôi như vậy, tại sao ban đầu muốn dùng thủ đoạn như thế?" Hạ Ly có chút chán nản: "Hại tôi bây giờ không thích anh nổi."

Kỳ Giang Xuyên tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, sùnn mặt dường như có một chút vui vẻ: "Em... như bây giờ, anh rất vui."

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tô Uyển Dương (Hai)

Lúc này có thể an ổn ăn bữa cơm rồi.

Hạ Ly bĩu môi, trong lòng cũng vui vẻ: "Anh vui thì có ích lợi gì!"

Kỳ Giang Xuyên âm trầm, nói: "Hạ Ly, anh nhận được một tin không chính xác lắm —— mục tiêu tập kích lúc ban đầu là em." Ánh mắt của anh ta trở nên đặc biệt có thần, Hạ Ly không thể không nghĩ tới tình huống máu chó trong tiểu thuyết —— Kỳ Giang Xuyên không hổ là mất ‘chim ưng’.

"Là tôi thì sao?" Hạ Ly không sao cả nói: "Nếu không thì anh giúp tôi thăm dò hai bà phù thủy họ Vân đi?"

"Đã sớm điều tra rồi, không có vấn đề gì." Kỳ Giang Xuyên hiểu rất rõ chuyện giữa cô, mẹ kế và con gái bà ta, trước kia vì Hạ Ly xui xẻo bị bắt cóc nên đã điều tra một lần, trong sạch không tỳ vết, ngay cả chính anh ta còn không tin.

"Lại điều tra tiếp!" Hạ Ly chinh giọng nhái theo Vân Yên: "Chị ơi, chị nhất định phải thường xuyên về nhà. Cây nho trong vườn cũng giữ lại cho chị... Chị ơi!"

Dù là người không cười nói tùy tiện như Kỳ Giang Xuyên, cũng buồn cười hơi cong đôi môi.

"Có quý mới tin bọn họ trong sạch! Nhưng vì ngay cả anh cũng không điều tra ra cái gì, nên tôi vẫn chưa có hành động nào với bọn họ. Aiz..." Hạ Ly nói xong, bắt nhả gỗ mồm: "Nếu thật sự có ý nghĩ gì, xem tôi có bóp chết bọn họ hay không!"

"Đừng gỗ." Kỳ Giang Xuyên đưa tay ra, giành lại cái muỗng trong tay cô, rồi lại cầm tay cô: "Khó coi."

Hạ Ly ngẩn người một chút, sau đó rút tay về: "Không cho nắm bẫy, cẩn thận tôi thiếu anh!"

Anh ta nhăn mặt cau mày: "Hóa ra Hạ Ly ngang ngạnh như vậy, hai năm qua, càng liều lĩnh không giống một cô gái."

"Cảm ơn đã quá khen!" Hạ Ly đoạt lấy cái muỗng, 'bang' một cái ném ra cách đó không xa, vào trong ly cà phê của tên vệ sĩ nọ: "Hai năm qua, anh cũng càng tự cho là đúng. Sau này chuyện cá nhân của tôi, không cần câu nói của anh Kỳ nữa, anh Kỳ cũng đừng nhúng tay. Tôi nghĩ việc nhỏ như vậy nhà họ Hạ chúng tôi vẫn có thể đối phó được."

Từ quán cà phê ra ngoài, Hạ Ly thoải mái hơn chút. Kỳ Giang Xuyên không phải đến xin tha thứ, cũng không có ý bắt cô hâm lại tình cũ. Hơn nữa, đối với 'chuyện đương nhiên' cô thay lòng, anh ta còn rất vui mừng! Vậy lương tâm của Hạ Ly cô cần gì phải bắt anh?

Kỳ Giang Xuyên vốn là người mà cô không nên quen biết nhỉ...

Dù nói thế nào, xem như nhà họ Hạ đã tiếp nhận Tiêu Phượng Nam, cũng sẽ không cần nhắc đến Kỳ Giang Xuyên nữa! Kiểu kinh doanh buôn bán không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, tuy nhiên, anh ta càng có tiền, chứng minh anh ta càng không trong trắng...

Nếu ban đầu cô thật sự học Vương Bảo Xuyên, vậy bây giờ hoàn cảnh sẽ khác! Không! Điều này hoàn toàn không thể... Khi đó ở cùng với anh ta, không phải vì Vân Yên và Hứa Lâm Tranh đang yêu nhau sao! Cô không thích Kỳ Giang Xuyên, cô không thích...

"Cô Hạ!" Đột nhiên xuất hiện người kêu tên cô, Hạ Ly sợ hết hồn. Quay đầu lại, lại là bé chó săn đó. Bây giờ tay chó săn này đang ăn mặc theo kiểu học sinh lương thiện, vậy mà Hạ Ly cảm thấy dù thế nào cậu ta cũng không thể thuần khiết nổi.

"Con mẹ nó cậu làm gì vậy! Quên đi, tôi sợ cậu rồi..." Hôm nay Hạ Ly lười phải vật lộn với cậu ta. Ông nội đã không sao, Tiêu Phượng Nam đã thuận lợi tiến vào Hạ thị, ngay cả Liễu Nghiêu cũng đi, cô sợ gì chứ? Muốn chụp thì chụp đi, muốn viết gì thì tùy!

"Cô Hạ, cô chờ một chút!" Tay chó săn đuổi theo không buông tha. Mặc dù nhìn qua là một cậu nhóc lương thiện, nhưng vẫn cao hơn nữ vương Hạ Ly một cái đầu: "Cô Hạ!" Cậu ta ngăn trước mặt cô.

"Dùng bút trong tay cậu thảo phạt tôi phải không? Muốn vạch trần gương mặt thật của tôi đúng chứ? Ha, cậu bạn à! Cuối cùng tôi đã biết nhiệt huyết thanh niên là gì rồi. Được rồi, nếu tôi đây quá bất trị, bây giờ cậu cần tôi làm gì? Ban đầu lên báo với tôi làm gì hả?"

Chẳng qua là cậu nhóc muốn thăng chức tăng lương thôi! Chẳng qua chỉ là tay chó săn mượn bát quái để đi lên!

"Không! Không phải vậy... Cô Hạ, tôi muốn xin lỗi cô!" Bé chó săn nhức đầu: "Ngày đó tôi muốn rửa hình rồi mang ra ngoài, mang mấy bức đó đi... tiêu hủy. Nhưng biên tập của chúng tôi, ông ta! Ông ta!"

Ông ta cái gì? Bé chó săn không nói Hạ Ly cũng đoán được.

"Bây giờ tôi mới biết, chủ biên vì tin tức kinh hoàng mà cái gì cũng làm được. Cô Hạ bây giờ tôi mới biết cô không phải là loại đó... Loại người như vậy! Cô chỉ khinh thường không thêm giải thích thôi? Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ trả lại trong sạch cho cô!" Bé con thật ngây thơ.

"Chủ biên các người là ai?" Hạ Ly đối với việc này khá có hứng thú. Nếu không muốn bị trộn lẫn ở truyền thông, cô sẽ giúp cậu ta một chút!

"Chủ biên tên là Tô Bình Dương." Câu nói đầu tiên của bé chó săn đã bán rẻ ông chủ của mình: "Hơn nữa tôi còn biết, chủ biên chuyên gia thu góp tin tức của cô Hạ. Chỉ cần là tin tức tiêu cực nhất định sẽ cho lên báo!"

"Sao cậu biết?" Hạ Ly hoài nghi nhìn cậu ta.

"Tôi và chủ biên cãi nhau một trận, bị đuổi rồi. Lúc tôi bị sa thải thì vừa hết vừa rỗng, có lẽ cả phòng làm việc đều có thể nghe được." Bé chó săn như đưa đám nói: "Cô Hạ, ban đầu chủ biên giao cho tôi nhiệm vụ phỏng vấn cô, tôi còn... Thật sự xin lỗi! Xin cô hãy tha thứ cho tôi!"

Hạ Ly phát tay: "Được rồi. Thấy cậu chỉ là tay mơ. Làm gì cũng hỏng!"

"Cô Hạ thật sự là người tốt!" Bé chó săn nói, nhếch miệng cười. Hạ Ly phát hiện người bạn nhỏ này trông vô cùng đẹp trai, nhưng mà loại đẹp trai này chỉ khiến cô thấy mắc ói.

Người này con mẹ nó cùng một đức hạnh với Vân Yên! Cố làm ra vẻ ngây thơ, bạn đưa tay đánh má trái của cậu ta, thì cậu ta sẽ chủ động đưa má phải cho bạn. Làm bạn hoàn toàn không xuống tay được!

"Khụ! Bẩm sinh tôi là người tốt, không cần cậu nhấn mạnh!" Hạ Ly không có cách nào với một cậu nhóc như vậy, cách duy nhất chính là né bọn họ ra, không nhìn bọn họ, đã kích bọn họ!

Rời khỏi nhà họ Hạ đã một tuần, Hạ Ly tính xem có nên trở về hay không thì ông Hạ đột nhiên gọi cho cô một cú điện thoại, bảo cô về nhà. Hạ Ly nghĩ rằng ông nội không khỏe, vội vã chạy về. Vừa vào cửa đã bị cảnh tượng náo loạn dọa sợ ——

Vân Trinh Uyển khóc sụt sùi nằm trên ghế sa lon, bên cạnh là Vân Yên với vẻ mặt ngốc trẻ. Ông Hạ đang hút thuốc ở trên lầu hành lang, thấy Hạ Ly đi vào mới dụi thuốc: "Aiz! Tiểu Ly về rồi. Chị Tần mau mang trà!"

"Xảy ra chuyện gì?" Hạ Ly rửa mặt rồi ngồi xuống: "Chẳng lẽ nhớ tôi, nhớ đến khóc?"

"Chị ơi..." Vân Yên ngẩng đầu, vẻ ngốc trệ biến thành sợ hãi: "Chị!"

Hạ Ly sợ hết hồn! Mặc dù ngày thường cô xem thường Vân Yên, cũng luôn chọc cô ta khóc, nhưng hình như tình hình lần này đặc biệt nghiêm trọng. Gương mặt Vân Yên nhợt nhạt như sáp, kèm theo nước mắt, mắt to có vẻ bất lực.

"Rốt cuộc là thế nào?" Hạ Ly quay đầu lại nhìn ông Hạ: "Ba à, tại sao nhị khuê nữ của ba khóc?"

"Sao mạng của Yên nhi chúng ta khổ thế chứ!" Vân Trinh Uyển ôm Vân Yên bắt đầu hát: "Con gái à, tại sao con lại gặp loại chuyện như vậy, con còn nhỏ thế mà..."

Hạ Ly không hiểu ra sao nhìn Vân Yên: "Cô nói đi, sao?"

"Chị ơi... Em... Em mang thai." Vân Yên tròn mắt nhìn cô chằm chằm, ngón tay trắng nhỏ bắt được tay cô: "Em rất sợ! Chị ơi... Ô ô ô..."

Hạ Ly như bị điện giật gạt tay cô ta ra: "Cô nói gì!"

Trả lời cô là sự im lặng của mọi người.

Hạ Ly nhìn Vân Yên khóc thành dòng, kiềm chế nói: "Cô xảy ra chuyện gì! Sao không cẩn thận như vậy!"

"Không, không phải đâu!" Vân Trinh Uyển ôm con gái khóc: "Hoàn toàn không phải là lỗi của Yên nhi nhà chúng ta! Là đám cầm thú kia, đám cầm thú đã bắt cóc con bé... Rõ ràng chúng ta đã đưa tiền cho bọn chúng! Bọn nó lại còn... Con gái tôi thật khổ mà!"

Hạ Ly phiền não nói: "Bây giờ, chỉ có thể phá thai. Nếu không các người còn muốn thế nào? Gọi cho bọn cướp bắt đăng báo nói xin lỗi hả?"

Vân Yên chán nản ngã xuống đất, che bụng.

"Ban đầu lúc mới vừa được cứu về tại sao cô không nói!" Hạ Ly hung hăng chỉ vào đầu cô ta: "Bây giờ cô đi nạo thai, muốn viết tên ai? Nhà họ Hạ chúng ta đâu thể ôm cái này!"

"Tiểu Ly!" Ông Hạ rống với cô: "Yên nhi là người bị hại, con không thể tốt với nó hơn một chút sao?"

"Tốt hơn một chút? Ban đầu nếu không phải cô ta tùy hứng tự chạy ra ngoài, làm sao bị bắt cóc?" Hạ Ly thờ dãi: "Nếu không thì thừa dịp bây giờ còn sớm, nhanh chóng tìm người xứng đáng gả đi. Dù sao không phải cô đã sớm muốn tìm một bạch mã hoàng tử để kết hôn, thoát khỏi người chị ghê tởm như tôi sao?"

"Em không có!" Vân Yên nói: "Em biết chị thích anh Lâm Tranh. Em mới..."

"Cô thì biết cái gì!" Hạ Ly cắt đứt lời cô ta: "Ba, con muốn nói chuyện riêng với cô ta, các người đừng quấy rầy. Vân Yên cô đứng lên cho tôi, khóc! Khóc có ích lợi gì! Đi vào thư phòng với tôi!"

Hạ Ly ngồi trên ghế bạch đàn lớn, ánh mắt vừa lúc rơi vào cuốn tổ hợp thuật ngữ《Cầm Sát》. Nhớ tới hôm đó cô và Tiêu Phượng Nam thân mật thế nào, cũng nhớ lại đêm qua hành vi phóng đảng lúc say rượu của anh. Trên mặt không khỏi đỏ lên.

Vân Yên sợ hãi đứng trước mặt cô, tay tóm lấy giá sách bằng gỗ lim.

"Không được ghi chặt giá sách!" Hạ Ly nói: "Nói đi, tôi biết cô sẽ không vô duyên vô cớ chạy ra ngoài, xảy ra chuyện gì?"

"Chị... em nói ra thì chị đừng tức giận nhé." Vân Yên hoảng sợ nhìn cô.

Hạ Ly thờ ơ uống trà.

"Là cô Tô tìm được em." Cô ta khịt khịt nói: "Ngày đó cô ta mắng em không biết xấu hổ, dám giành đàn ông của chị mình. Em không tin, cô ta lấy tờ báo đó ra cho em xem. Còn nói... Còn nói cũng vì điều này nên chị mới ghét em như thế..."

"Nhảm nhí! Theo sinh lý tôi đã ghét cô rồi!"

"Chị..."

"Nói tiếp!"

Vân Yên buồn bã nhìn cô: "Em nghĩ, có phải nếu em không kết hôn với anh Lâm Tranh, chị sẽ không ghét em nhiều như vậy. Dù sao... Dù sao em cũng không muốn gả cho anh Lâm Tranh! Em đã có người mình thích, nhưng mà..."

"Vậy tại sao cô muốn đính hôn! Tại sao ở cùng với anh ấy ba năm?" Hạ Ly hùng hổ.

"Đó là vì... vì... mẹ nói, anh Lâm Tranh là người rất rất tốt. Hơn nữa, anh ấy theo đuổi em..." Vân Yên càng nói càng nhỏ.

Vân Trinh Uyên!

"Được, không nhắc đến những thứ này nữa. Sao cô bị bắt cóc?" Hạ Ly cười lạnh: "Tôi đã sớm cảm thấy vụ bắt cóc của cô không hề đơn giản rồi. À, muốn tiền thì mục tiêu cũng có thể là tôi mà. Bọn họ bắt cô làm gì chứ?"

"Là... Là ý của cô Tô..." Trong đôi mắt Vân Yên lại ngấn nước: "Cô ta nói, như vậy nhà họ Hạ... sẽ để ý đến còn có một Vân Yên tồn tại, sẽ không xem em như không khí! Cho nên em đồng ý với cô ấy... Cho cô ta tiền, giúp em tạo ra một vụ bắt cóc. Chị à, em nói thật! Con chó đưa tin chính là con được nuôi sau vườn nhà chúng ta đó!"

Ý tưởng cũ rích nhóc con muốn gây sự chú ý với người lớn. Hạ Ly nhún vai: "Vậy tại sao cô không đi tìm cô Tô tức trí đa mưu của cô đi? Xảy ra chuyện mới nghĩ đến tôi, mới nghĩ đến nhà họ Hạ?"

"Cô ta hãm hại em..." Vân Yên hít mũi, hai mắt sưng đỏ, hoa lệ đầm mưa: "Cô ta cho em ăn gì đó bên trong có thuốc... Em chỉ nhớ cô ta dẫn rất nhiều đàn ông đến... Chị ơi, em sợ!"

"Bây giờ mới biết sợ!" Hạ Ly thờ dãi: "Được rồi, tên tuổi của cô Tô đó, nói cho tôi biết đi."

"Cô ta là Tô Uyển Dương." Vân Yên nói.

.....

Cô ta là Tô Uyển Dương!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tiêu Phụng Nam (Năm)

Hạ Ly nghe được cái tên này, da gà rơi đầy đất. Cô rùng mình chà cánh tay cho đỡ ghê tởm, trở mặt với người phụ nữ đó!

"Cô ta bảo làm gì thì cô làm thế đấy? Tốt! Bây giờ đồng minh sắp tan vỡ, kéo tôi tới làm người xấu. Ai biết cô nói thật hay giả!" Vốn Hạ Ly tính cứ bỏ qua như thế thì càng nghĩ càng giận, dùng móng tay nhọn nhéo cô ta, dùng sức đâm cô ta, mắng: "Không phải cô rất thanh thuần sao, không phải cô thiện lương sao? Cô gái thanh thuần thiện lương như vậy sao lại nghĩ ra chiêu nham hiểm để hại người nhà mình như thế! Trong ngày thường không phải cô rất dễ giao thiệp với đàn ông sao? Sao đổi thành phụ nữ thì cô chột trở thành như vậy? Rõ ràng chính là đáng về kiểu cách giả vờ nghiêm chỉnh! Đã xảy ra chuyện thì mới chạy trốn về tìm tôi, cô trả thù cái gì!"

Vân Yên chỉ khóc, nước mắt lưng tròng thấm ướt gương mặt vàng vọt.

Hạ Ly không hiểu nổi, dù phụ nữ có xinh đẹp thế nào thì khi khóc lên vẫn rất xấu xí mà, tại sao hết lần này tới lần khác luôn có đàn ông hình dung là hoa lệ đầm mưa! Vân Yên tùy tiện làm nũng đã có thể lung lạc được một đám quý dưới váy xưng thần, chẳng lẽ đứa nhỏ này là một đầu bảng nổi danh trong truyền thuyết chuyển thế? Hay là một đầu bảng xinh đẹp nào đó chuyển kiếp tới?

"Được rồi được rồi, muốn khóc thì đi ra ngoài mà khóc!" Hạ Ly thừa nhận cô khá ghen tỵ với 'sức hấp dẫn' của cô nàng họ Vân nào đó. Cô lại nghĩ tới những phân tích về đồ kỵ của Phụng Nam, hung hãn cười gằn: "Cho dù chỉ là một con chó hay một ngọn cỏ của nhà họ Hạ chúng ta, người ngoài cũng đừng hòng lay động. Tôi sẽ xem cô Tô này thoát thân thế nào!"

Trải qua chuyện này, Hạ Ly càng không nhìn ra thái độ đối xử với mẹ con Vân thị của ba cô. Năng lực của ông, không phải là không quản được. Ông không muốn trông nom sao? Cũng chưa chắc, nếu không sẽ không tìm Hạ Ly. Hơn nữa chuyện như vậy ba cô tuyệt đối không thể ra mặt, cho nên ký gửi cho Hạ Ly vừa đúng thích hợp.

So sánh với Vân Yên, Vân Trinh Uyên khó đối phó hơn nhiều. Hạ Ly không hề nghĩ tới bà ta là một người mẹ như vậy: Khóc, nháo, thất cổ... Cô nghĩ Vân Trinh Uyên sẽ khôn khéo biết bao, có thể tự mình giải quyết, sẽ không làm lớn chuyện này lên. Dù sao người bị tổn thương nhiều nhất trong chuyện này là con gái ruột Vân Yên của bà ta. Cho dù bà ta không tiếc một chút xui danh dự này, bà ta nên suy nghĩ đường lui cho con gái chứ. Bà ta không sợ mình bán tin tức đi sao?

Bỏ lại Vân Yên trong thư phòng, Hạ Ly một mình xuống lầu: "Chuyện này nói cho ông nội biết chưa?"

Vân Trinh Uyên nói tiếp: "Đâu dám nói cho ông lão! Ông lão vốn là nhìn Yên nhi chúng ta không vừa mắt, vậy con nói phải làm sao đây!"

Hạ Ly bĩu môi, nói với ông Hạ: "Con đi trước, chuyện này trước hết cứ như vậy, đừng gây thêm chuyện nữa. Đợi khi Vân Yên có thể làm phẫu thuật rồi hãy nói."

Liên tiếp có cảm giác ‘Bị đùa giỡn’, không ai có thể thoải mái.

Hạ Ly vừa đến nhà cũ họ Tiêu, lập tức đắp chăn ngủ. Cho đến Tiêu Phụng Nam trở lại mới thôi.

Các lão đầu nhà họ Hạ nhận được ‘ngự phê’ của Hạ Ly, thật sự không dám gọi Tiêu Phụng Nam đi ứng phó với mấy buổi xã giao nhằm chán dài dòng nữa. Hôm nay trở về rất sớm, chẳng qua là mỗi lần đều kẹp theo một đồng văn kiện, Hạ Ly hận đến ngứa răng: Đám lão già này, thật rất biết vật tận kỳ dụng [1]!

[1] Nguyên văn ‘Nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng’: nghĩa là phát huy hết tài năng của mọi người, lợi dụng hết công năng của vạn vật.

Com tôi muốn ăn cùng nhau, Tiêu Phụng Nam cố ý đi đặt món, bị Hạ Ly ngăn lại: "Em nấu com."

Gương mặt Tiêu Phụng Nam thụ sủng nhược kinh, kính xong rồi phần nộ nhìn văn kiện của anh. Hạ Ly cười anh: "Công ty là của nhà em, anh liều mạng như vậy làm gì?" Tiêu Phụng Nam thần nhiên: "Đã nhận rồi thì phải làm cho xong." Về mặt nghiêm túc trang trọng, chọc Hạ Ly vừa đám vừa cười anh.

Trong phòng bếp Hạ Ly tùy ý cầm rau và vài quả trứng gà, giơ tay chặt xuống. Món ăn thường ngày không có gì nổi bật, nhưng khắp phòng đầy mùi thơm. Tiêu Phụng Nam lấy rượu ra, Hạ Ly run một cái: "Ngoan, em không uống."

Hai người ngồi xếp bằng, thức ăn bày trên đất. Chị cả tự mình nấu ăn, không ăn cùng bọn họ.

Ánh mắt Tiêu Phụng Nam nheo lại, hơi sùng. Có chút nấn nỉ cười nói: "Chỉ uống một chén."

Hạ Ly mới phát hiện, anh càng ngày càng gầy. Hơn nữa... Nhìn gần hóa ra tươi ngon mọng nước như vậy. Cả người như thủy tinh bị nhiễm bụi, nói chung là có chút tiếc nuối.

"Nhìn gì?" Anh nheo mắt cô. Hạ Ly trốn ra: "Thì cho anh uống một chén."

Tiêu Phụng Nam cười. Sáng khoai lấy bát to ra rồi rót đầy: "Anh nhiều lắm chỉ uống một chén như vậy thôi."

Hạ Ly không để ý tới anh, vui đầu ăn com. Ăn xong của mình, rồi lại lấy của anh. Tiêu Phụng Nam thừa dịp cô cướp miếng ăn thì vuốt ve đầu cô, chọc cô kêu la, không cần thận cần phải đầu lưỡi. Trong mắt rung rung, chột lẩn xuống. Chính cô lại che miệng cười.

Tiêu Phụng Nam tiến sát tới hôn cô, vô cùng cuồng dã nhiệt tình làm cô không khỏi run lên. Anh dùng sức mút vết thương, làm cô đau nước mắt chảy ròng.

"Anh yêu em, mà sao khó khăn vậy." Tiêu Phụng Nam ôm cô vào lòng, ngón tay vuốt ve môi cô: "Gà cho anh đi. Có được không?"

Cả người Hạ Ly nóng ran, đầu óc choáng váng. Đầu lưỡi còn tê đau, cô đưa mắt lên nhìn anh, bị một ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm, răng môi lại dấy dưng cùng một chỗ.

Tại sao mỗi lần chặt vật nhất, ở bên cạnh cô cũng chỉ có một Tiêu Phụng Nam? 13 tuổi bị cơn đồ bao vây, 23 tuổi thất tình tê tâm liệt phế, trước đó vài ngày ông nội bị tập kích... Anh hết lòng quan tâm giúp đỡ cô, nhưng cô đối với chỉ dụ dằng qua loa!

Anh say sưa dòi tay vào trong váy cô, đột nhiên dừng lại, rồi từ từ chuyển ra ngoài.

"Em có đồng ý gà cho anh không?" Anh hỏi. Không có hoa tươi, không có nhẫn, cũng không có quỳ một gối xuống đất. Thân thể hai người dấy dưng thành tơ lụa hoa mỹ mềm mại nhất, mặc dù —— quần áo trên người vẫn ổn, tóc không hề rối loạn.

"Em... Được." Cô gật đầu, chôn đầu vào lòng anh: "Em thích anh."

Tiêu Phụng Nam giật mình, ôm cô chặt hơn, đôi môi dùng trên tóc cô, vuốt ve bờ vai, không nói gì...

"Chỉ cần anh dùng gạt em, dùng bắt nạt em..." Hạ Ly che miệng, đáng vẻ đang cười, hốc mắt lại rung rung: "Em thích anh!"

Tiêu Phụng Nam đặt tay lên mặt cô, chỉ chừa ra đôi môi đỏ thắm: "Sao lại khóc..."

Mặt Hạ Ly vuốt ve lòng bàn tay anh, có cảm giác về lạnh buốt xa hoa tan ra hòa vào da tay anh: "Ai thích khóc chứ! Đầu lưỡi của em đau quá..."

Tiêu Phụng Nam cúi đầu hôn môi, liếm vết thương này: "Hôm nay trở về đã cảm thấy tâm trạng em không ổn. Ừ... Đáng lẽ anh không nên cầu hôn vào lúc này —— không ngờ đánh bậy đánh bạ thành công thật! Ông trời quả nhiên yêu mến anh, nên khiến em vui vẻ một chút."

"Em không sao. Anh biết đó, trong nhà có hai vu bà một lớn một nhỏ, thích gây thêm phiền cho người ta nhất." Hạ Ly cảnh giác ngậm miệng: Chuyện này không chỉ là việc xấu trong nhà, còn liên lụy đến Tô Uyển Dương! Nếu bị anh biết, cô còn có thể theo như kế hoạch đã định ra chính người phụ nữ này không?

Tiêu Phụng Nam biết cô không tiện nói, cũng không ép hỏi, chỉ nói: "Em nghe kia, bên ngoài..."

Là tiếng mưa rơi.

Nhà cũ họ Tiêu ở trong mưa có vẻ đặc biệt thần bí. Con mưa to như tinh linh đang bay, rót xuống, rơi xuống đất tan nát thành một đóa bọt nước nhỏ. Tường xây làm bình phong ở cổng được nhẹ nhàng cọ rửa, cây cỏ trắng xóa um tùm đứng đưa không ngừng trong cơn mưa. Nhiều loại hoa tựa như gắm bên trong cửa thủy hoa cũng yên lặng ngủ yên trong cơn mưa này, ngủ dậy mê mang mờ mắt ra, mới nhìn thấy —— tình giấc, chỉ có anh và cô.

"Tiêu Phụng Nam, anh có tin vào địa lão thiên hoang không?" Hạ Ly hỏi xong, mình đã 'phì' một tiếng bật cười trước: "Thời tiết như vậy, đặc biệt là buổi tối. Con người dễ dàng kiêu cách nhất."

"Anh chỉ tin chúng ta sẽ địa lão thiên hoang." Tiêu Phụng Nam siết chặt ngón tay cô, hôn đầu ngón tay cô: "Em tốt đẹp như vậy, e rằng đến cả anh cũng không thể không tin."

"Há! Đừng mồm mép với em." Hạ Ly nhẹ giọng chê bai anh, cũng từ từ nhắm mắt trong lòng anh: "Anh phải thật yêu em mới được. Ít nhất phải thích em nhất..."

"Em cho rằng ai cũng giống em! Còn có yêu nhất, yêu thứ nhì, yêu thứ ba sao?" Tiêu Phụng Nam gõ đầu cô: "Yêu cũng chỉ có thể là một, so sánh thế nào được, làm sao phân chia chứ?"

"Anh nói đó! Ngoài em ra không cho khen ngợi người phụ nữ khác, thưởng thức cũng không được, mơ ước lại càng không luôn! Nếu không em sẽ tìm thân đào hết hai mắt của mình!" Hạ Ly cắn bàn tay anh, răng nanh nhọn khắc vào.

Tiêu Phụng Nam mỉm cười, anh nhìn Hạ Ly như thú con cắn người trong lòng, một chút hạnh phúc ít ỏi từ từ tràn ra, đầy ắp, như trong không khí đều là mật ngọt, anh nghĩ: Anh chỉ yêu em, muốn hét lên rằng, hi vọng em có thể yêu anh nhất...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sức Chống Trả

Hạ Ly cũng không phải lập tức ăn Tiêu Phụng Nam đến sít sao: Anh là một người đàn ông, phong độ nhẹ nhàng, giữ lễ với phụ nữ, một cái nhìn mảy một nụ cười cũng đều chứa hàm nghĩa chính xác trong đó, dịu dàng vừa đủ. Cô nghĩ, có lẽ anh đối với tất cả phụ nữ đều như thế?

Chỉ tiếc hai người gặp nhau khi một người đã trải qua vô vàn cánh bướm, vết thương tình cảm chồng chất; một kẻ bí hiểm dịu dàng về mọi mặt, không biết mục đích cuối cùng là gì.

Hạ Ly thường tự luyện nghĩ, mình thật sự có điều kiện trở thành nữ chính trong một chuyện tình máu chó bi thương chăng? Gia đình cô bất hạnh, kiêm có mẹ kế; yêu người không nên yêu, lại không thể tự kiềm chế; tình tình thô bạo, tham hư vinh... Một cô bé lợ lem cộng thêm mẹ kế lòng dạ ác độc như vậy, có ai sẽ thích chứ? Chứ đừng nói gì đến 'tình yêu đích thực'! Cũng may cô còn có tiền —— cô cũng chỉ có tiền, như thế, mua được một phần tình yêu của đàn ông mình muốn, có vẻ sẽ dễ hơn.

Vậy mà, Tiêu Phụng Nam đã cầu hôn cô rồi.

Không thể nói cô không vui, nhưng trong lúc hạnh phúc, Hạ Ly có bất an. Nhà họ Hứa đã sớm vạch rõ không thể nào tiếp nhận Tiêu Phụng Nam, những lời đó của Kỳ Giang Xuyên càng làm cho trong lòng cô không nên được. Cô không sợ anh hại cô, chỉ sợ anh mượn tay cô lật đổ nhà họ Hạ. Một khi bọn họ thật sự kết hôn, tất nhiên Tiêu Phụng Nam sẽ gia nhập vào ban lãnh đạo của Hạ thị, nếu thế, thứ nhất, không ai có lý do gì ngăn cản anh tham dự vào Hạ thị —— năng lực của anh quả thật Hạ Ly cũng đã thấy được... Cho dù Hạ Ly tự xưng mình ngu ngốc về mặt kinh doanh, cũng nhìn ra được anh không phải vật trong ao.

"Nghĩ gì thế?" Tiêu Phụng Nam đẩy nhẹ cô nói: "Anh đi dọn chén đĩa, trễ vậy rồi, không nên làm phiền chị cả rồi giường. Em đi pha trà được không?"

Hạ Ly cười anh: "Nào có ai như vậy, vừa nãy còn ầm ập, bây giờ đã bảo người ta làm việc nhà rồi." Nói xong, đã đứng dậy đi pha trà.

Tiêu Phụng Nam nhìn Hạ Ly không chút hoang mang lau trà cụ lấy lá trà, khúc môi không khỏi nhếch lên: Nếu có thể cứ sống thế này, cũng xem như cuộc sống không còn gì tiếc nuối nữa.

Sau khi Hạ lão gia từ xuất viện vẫn ở một tòa nhà khác, nói là ông bà cụ thích thanh tịnh, muốn trải qua thế giới hai người, ai cũng không được quấy rầy. Người nhà họ Hạ đều nghĩ do lão gia từ cao tuổi nên tính tình thay đổi, không còn bình dị gần gũi nữa, vừa hay lười phải gặp mặt ông. Chỉ có đại tiểu thư nhà họ Hạ vẫn yêu thương lão gia thỉnh thoảng ghé thăm ông, lần qua lần lại vài đợt. Lúc này Hạ Ly đã ngoan ngoãn, trước tiên sẽ thăm dò lời nói của ông Hạ, sau đó báo cho lão gia từ biết.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hạ Ly về nhà tuyên bố tin tức cô muốn đính hôn. Ông Hạ không có ý kiến, chỉ nói tiệc đính hôn phải thật long trọng. Ngược lại Vân Trinh Uyển, hình tượng đoan trang tao nhã hoàn toàn không còn nữa, nghe rằng trợn mắt nói: "Hiện nay em cô đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cô vẫn cứ kêu chờ đợi! Thế mà bây giờ còn lấy tin tức hôn ước của bản thân tới kích thích con bé!"

Bất kể độc ác thế nào, bà ta cũng là một người mẹ, đối với con gái của mình thì vẫn luôn yêu thương.

Từ lúc vào cửa Hạ Ly đã định không nhìn bà ta, bây giờ nghe bà ta trách móc như vậy, không khỏi tức giận: "Con gái do chính bà sinh ra mà bà không biết dạy, bây giờ đã xảy ra chuyện, tìm tôi làm gì? Tôi bảo chờ bà cứ chờ thế à? Không muốn chờ đợi thì bà cứ việc làm điều bà muốn đi! Không phải bà giao thiệp rộng sao, bây giờ đã xảy ra chuyện thế này sao không tự mình tìm người giải quyết? Mọi thứ do chính bà làm chủ là được rồi!"

Vân Trinh Uyên tức giận xanh cả mặt, rống to với cô: "Thiếu nợ nhà họ Hạ các người là tôi, Yên nhi vô tội, sao cô cứ khi dễ con bé thế? Yên nhi thật vất vả mới có được người đàn ông mình thích, đính hôn, còn không phải vì chuyện xấu của cô bại lộ nên con bé mới xảy ra chuyện sao? Từ nhỏ Yên nhi đã tôn kính cô như chị ruột của mình, cái gì cũng nghĩ đến

cô trước, cái gì cũng dựa vào cô! Ngược lại bị xem là không tốt! Con bé đơn thuần như vậy, sao đấu được với các người!"

Hạ Ly nheo mắt, vốn phải đi, hiện giờ cũng không đi, ném túi vào người Vân Trinh Uyên: "Đồ đàn bà đáng chết, là nói lời này có ý gì? Tôi khi dễ cô ta? Nghe là nói vậy hay là tôi cướp đàn ông của cô ta? Phi! Con gái bà với bà đều cùng một giuộc với nhau, đính hôn với Lâm Tranh, vậy mà còn ra ngoài hẹn hò với người khác, nghĩ tôi không biết à? Con gái là tự mình thiết kế vụ bắt cóc, trên đường đồng lõa trở mặt cưỡng hiếp cô ta, chuyện này liên quan gì tới tôi? Nếu con gái là chịu ngoan ngoãn, sao sẽ có nhiều chuyện phiền phức như vậy! Cô ta dựa vào tôi, đó là đáng đời cô ta! Ai kêu cô ta có một người mẹ thích bám víu vào cành cây cao, ai kêu cô ta do là sinh ra! Không phải là giờ trở ma quỷ, làm sao Lâm Tranh có thể theo đuổi cô ta?"

"Hạ Ly!" Ông Hạ trách: "Nói xin lỗi đi!"

"Xin con mẹ nó lỗi!" Hạ Ly hung hăng liếc mắt: "Vân Trinh Uyên tôi nói cho bà biết, muốn chơi tôi, vô cùng hoan nghênh! Trước phải nói rõ ràng là có địa vị gì ở nhà họ Hạ! Bà muốn giỡn mặt với tôi, tôi có thời gian cho bà đây, chứ đừng luôn nghĩ do bản thân mệnh khổ để làm người ta thương hại. Đó là do bà tự tìm! Con gái là, sớm muộn gì cũng sẽ bị chôn vùi trong tay là! You make me

sick! Con mẹ nó là khiến tôi thấy thật ghê tởm!"

Vân Trinh Uyên nhào vào lòng ông Hạ, bắt đầu nức nở. Hạ Ly hừ lạnh một tiếng, đi không quay đầu lại.

Hạ Ly càng nghĩ càng tức, vốn cô không phải là người rộng lượng. Bữa tiệc đính hôn quái gở đó của Hứa Lâm Tranh và Vân Yên, đã là cực hạn của cô rồi, cứ thế vài lần nữa cô sẽ điên mất!

Bỏ qua cảnh tượng lị ngược tâm lý thảm nhất trần đời trong đầu, Hạ Ly hít một hơi thật sâu. Mặc xác bà ta! Vân Trinh Uyên và Vân Yên rốt cuộc là cái loại gì, chung sống lâu như vậy, cớ hiểu rõ nhất! Thành thạo đùa chơi mà thôi, hoàn toàn không ra hồn!

Lão nhân gia mới hiểu tâm ý cô nhất, Hạ lão gia từ an ủi: "Tiểu Ly thích người nào, gả cho ai, không phải ông nội đã sớm nói sao? Nhưng tiểu Ly à, đừng đấu với dì của con nữa, phải nói ý định của con không hề kém, nhưng mà, con không đấu lại cô ta."

"Tại sao?" Hạ Ly không phục lâu môi: "Bởi vì ông ăn cơm nhiều năm hơn con à?"

Hạ lão gia từ mỉm cười: "Những năm nay con đấu với cô ta, có lấy được chỗ tốt nào không? Lúc cô ta mới vào cửa còn thu liễm, nhưng mấy năm gần đây là tình hình thế nào chính con rõ ràng nhất. Nói thế nào thì cô ta cũng là mẹ kế của con, có thể bình an vô sự là tốt nhất. Không sợ, con còn có ông bà nội chống lưng, cô ta không dám làm gì đâu!"

"Cốt tốt!" Họa lão gia tì thích thú vô vai cháu gái: "Đây mới là con cháu nhà họ Họa chứ!"

Con cháu nhà họ Họa ra khỏi nhà cũ chạy thẳng tới nhà họ Hứa.

"Hoang đường, không thể nào!" Hứa lão gia tì vẫn nhìn vào thị trường chứng khoán: "Tiểu Ly, chuyện gì cũng tùy con, hôn nhân đại sự thì không được!"

Hứa Đan Thanh cần làm việc nên không ở đây, chuyện của con gái đều giao toàn bộ cho Hứa lão gia tì xic lý.

"Sao gọi là không thể nào, có thể! Ông nội con đã đồng ý, ba con còn muốn bày tiệc tung bừng đấy!" Họa Ly quát miệng nói.

"Chưa từng nghe qua bày tiệc tung bừng gì hết, ông ngoại chỉ biết là bày tiệc chia buồn thôi!" Hứa lão gia tì giận dữ tát diều thuốc lá, bả lên làn: "Trước tiên không nói về đôi cha mẹ ám muội kia! Chỉ chuyện gia thế cậu ta đã không xứng để kết thân với chúng ta! Ông ngoại đã nói với con, loại này vào thời Ngũ Đại [1] đều là gia đình tứ tài nghèo nên không thể gả được! Gả cho người làm chính trị, dù gặp cảnh khốn cùng, cũng mạnh hơn so với gả cho cậu ta! Không phải ông chê bai nhà họ Tiêu bọn họ, tiểu Ly con suy nghĩ xem, ngày nào bọn họ không chua vắn giả dấm [2] chứ, con chịu được nhưng ông không chịu nổi đâu!"

[1] thời Ngũ Đại: (có năm triều đại thay đổi nhau thống trị vùng Trung Nguyên: Hậu Lương, Hậu Đường, Hậu Tấn, Hậu Hán, Hậu Chu ở Trung Quốc, 907-960)

[2] chưa vấn giả dấm, ý nói luôn nói chuyện theo kiểu văn chương nhẹ nhàng và thâm ý.

Đạ Ly há mồm muốn phản bác, bị Đứa lão gia từ chặn lại ——

"Bây giờ con thích cậu ta, ông ngoại khó mà nói con! Con thử suy nghĩ đi, cậu ta lấy cái gì nuôi con? Không sai, nhà bọn họ có rất nhiều thứ đáng giá, nhưng một khi gặp cảnh khôn cùng, toàn gia vẫn nhân cổ hủ đó sẽ nở mang đồng đô đó bán đi chắc? Thu nhập đều là tiền chết, một bộ quần áo của con thì cậu ta phải cực khổ cày măt nửa tháng! Hãy nói. Ông không muốn có một đứa chất ngoại một sách ngu ngốc!" Đứa lão gia từ liền thoảng nói cứ như đúng rồi!

Đạ Ly ôm đầu thở dài: Một trận chiến lớn thật ác liệt!

"Không hiểu nổi, đàn ông tốt của mấy nhà xung quanh đều tuyệt chủng hết rồi à! Tiểu Ly của chúng ta có điều kiện như vậy, thật sự rất khó tìm nhà chồng phù hợp. Thấy nhà nào cũng có chút không xứng." Đứa lão gia từ làm bầm, làm em gái bưng trà che miệng cười.

"Ông ngoại, ông cứ chọn như vậy thì đời này không ai thèm lấy con nữa đâu!" Đạ Ly bất đắc dĩ nói: "Ông nói đi, ông muốn kiểu cháu rể thế nào?"

"Ặc..."

Hai người không nói gì cùng yên lặng!

"Tiểu Ly à, con thích cậu ta sao?" Đứa lão gia từ thỏa

hiệp: "Chỉ cần con thật lòng thích, khuy... Cho dù nhà họ Tiêu này nghèo túng... Cũng xem như có thể! Nhưng mà, tiệc đính hôn phải thật long trọng! Nếu tiệc đính hôn không làm ông hài lòng thì đừng nghĩ đến chuyện kết hôn nữa!"

Hạ Ly lưu môi: Người quý tộc sa cơ thất thế... Mất mạng cũng không bỏ được sĩ diện, quả nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Vui Vẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.